

ရွှေပြည်သာစာပေ

ဂုံဗ

အချစ်ဆီရိသင့်စေ

(အာရှစာပေ : ချစ်ဇာတ်အုပ်)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဖြိုးကျော်သူ (၅၀၁၆) (ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ)
အမှတ် ၂၂၁ (၄)လွှာ၊ ခိုင်မြတ်ထွန်းလမ်း၊
ခိုင်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မူကွဲအတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးအေးလွင် (၂၅၅၅) (ရွှေပဒေသာပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၃၃)၊ ကျွဲတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မူကွဲအင်္ဂါအစိတ်

ယခု

အုပ်စု ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

၀၉၅-၈၃

လုံမ

အချစ်ဆီဝင်သင့်စေ / လုံမ - ရန်ကင်း
ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ၊ ၂၀၁၄
၂၄၀ စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) အချစ်ဆီဝင်သင့်စေ

လုံမ

အချစ်ဆီဝင်သင့်စေ

အခန်း (၁)

“အဘိုး . . . အဘိုးသားဆယ်တန်းအောင်တယ်၊ မာမီရေ
မာမီ၊ သားဂုဏ်ထူးငါးဘာသာပါတယ်ဗျ၊ ဒယ်ဒီ. . . လေးလေးအန်တီ
လေး” အိမ်ထဲပြေးဝင်လာပြီးအော်ဟစ်နေသော သရထံရဲ့အသံကြောင့်
အိမ်ရှိလူကုန်စည်ခန်းထဲ အပြေးရောက်လာကြသည်။ အဘိုးဖြစ်သူ
ဦးပြည်သာအောင်က မြေးပခုံးကို ဖက်ပွေ့ကာ ဂုဏ်ယူလေသံကြီးနှင့်
“အဘိုးမြေးက တော်လိုက်တာကွ၊ အဘိုးကအနည်းဆုံး ဂုဏ်ထူးငါး
ခဲလို့ ပြောတာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ မြေးကအတော်ဆုံး၊
ဒါကြောင့် အဘိုးကအချစ်ဆုံး၊ အမယ်လေးမြေးကြီးရ၊ အဘိုးက ဂုဏ်
ပြုလုပ်ပေးမယ်ကွကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့အဘိုး၊ ပါတီပဲနော်၊ အကျဉ်းမရဘူးသူငယ်ချင်းတွေ
လည်းဖိတ်မှာ”

“ဟုတ်ပါပြီမြေးရယ်၊ မြေးသဘောပါ”

“အဘိုး. . . ကားလဲပေးမှာလို့ ပြောထားတာလည်း မမေ့နဲ့ဦး”

“မေ့ပါဘူးဗျာ၊ ညနေသားကြိုက်တဲ့ကားရစေရမယ်၊ အဘိုးက
အဆင်သင့်မှာပြီးသားပါ”

“ဒယ်ဒီ. . . ဒယ်ဒီကရော သားကိုဘာပေးမှာလဲ”

သရထံမေးလိုက်တော့ ဦးကျော်ထင်မျက်နှာက ယောင်ယောင်

မျိုးပြုံးလျက်

“အဘိုးက အားလုံးလုပ်ပေးနေတာပဲ၊ ဒယ်ဒီက ပေးစရာလို သေးလို့လားကွ”

“အဘိုးပေးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒယ်ဒီသားပဲဥစ္စာ ဒယ်ဒီ ပေးရမှာပေါ့”

“အရင်လည်းသားလိုအပ်တာ ဒယ်ဒီဝယ်ပေးနေတာပဲကွာ”

“အဲဒါနဲ့ မတူဘူးလေ၊ အခုသားကိုဂုဏ်ပြုရမှာ”

“အေးပါကွာ၊ သားလိုချင်တာပေးပါမယ်”

ဒယ်ဒီဆီကရပြန်တော့ သရထံမှာမိကိုခွဲခွဲစွာ ဖက်တွယ်လိုက်

ပြီး

“မာမိရော”

“သားကကွယ် တစ်ယောက်ချင်းစီက တောင်းနေတော့တာ ပဲ”

“သားမှာ ဒီအဘိုးဒီအဖေဒီအမေနဲ့ ဒီဦးလေးအဒေါ်တွေပဲရှိ တာ။ တစ်ခုစီတောင်းရမှာပေါ့ဗျ၊ သားကအားလုံးအတွက် ဂုဏ်ထူးတစ် ခုစီယူပေးထားတာ၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ အန်ကယ်လေးနဲ့ အန်တီလေး”

“ဟားဟား ငါတူကြီးကတော့လုပ်ပြီ၊ အန်ကယ်လေးဆီက လည်းယူဦးမလို့ပေါ့လေ”

“အန်ကယ်လေးတင်မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီလေးဆီကပါတောင်း ဦးမှာ၊ အန်တီလေးသားအတွက် ပါတီဝတ်စုံတစ်စုံပဲနော်”

“အဟင်းဟင်း ပေးရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒီတူလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ဟာကို”

အားလုံးရဲ့မျက်နှာမှာ အပြုံးကိုယ်စီနှင့် သရထံအတွက် ဂုဏ်ယူ နေကြသည်။ သရထံက ဒီမိသားစုမှာ တစ်ဦးတည်းသောမြေးလေး သား လေး တူလေးပါ။ ဦးပြည်သာအောင်မှာ ကိုကျော်ထင်နှင့် ကိုမောင်လွင်

ဆိုသောသားနှစ်ယောက်ရှိပြီး အိမ်ထောင်ကိုယ်စီကျသော်လည်း ကို ကျော်ထင်နှင့် ခင်နန္ဒာမှာသာ သရထံဆိုသည့် သားတစ်ယောက်မွေးခဲ့ သည်။

ကိုမောင်လွင်နှင့် ဒေါ်သီရိကြွေတို့မှာ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မမွေး။ ကိုမောင်လွင်မှာ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိတာလား၊ ဒေါ်သီရိကြွေမှာ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိနေတာလားဆိုတာတော့မသိ။

ဒါကြောင့်မို့ သရထံကိုပဲ အားလုံးအကဲပိုစွာ ဝိုင်းချစ်နေကြရ သည်။ သရထံကလည်း သူ့ကိုချစ်အောင် ခင်တွယ်အောင် လိမ္မာရေး ခြားရှိ၏။ ဆယ်တန်းကို အဘိုးကဂုဏ်ထူးငါးဘာသာပါစေချင်သည် မပြုလိုက်တာနှင့် စာကိုအာရုံစိုက်ကာ ဂရုတစိုက်ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူ လိုချင်တာကိုလည်း ချွဲနဲ့ကာရအောင်တောင်းတတ်၏။

အားလုံးရဲ့အလိုလိုက်ခံထားရသော်လည်း သရထံက လူဆိုး လူသွမ်းလေးမဟုတ်ခဲ့ပေ။ ဒါကြောင့် အဘိုးဦးပြည်သာအောင်က သရထံ ကိုသားတွေထက် အချစ်ပိုနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

“တီး... တီး”

“ခဏလေးနော်အဘိုး၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီက ဖုန်းလာတာ မပြောလိုက်ဦးမယ်၊ သူတို့လည်း ဂုဏ်ထူးတွေပါကြတယ်အဘိုးရ၊ ဘယ် လိုပျော်ပွဲခွင့်ပွဲလုပ်မလဲ လှမ်းမေးတာထင်တယ်”

အဘိုးကိုပြောလိုက်ပြီး တိုက်ကြီးရဲ့ပေါ်တီကိုတက် သရထံထွက် လာခဲ့သည်။

“ဟယ်လိုငွေလ၊ အပြင်ရောက်နေပြီလား၊ ကျော်သက်နဲ့ရော တွေ့ပြီးပြီလား၊ နင့်ဆီလာမယ်ပြောတယ်”

“အခုသူလာခေါ်လို့ နင့်အိမ်ကိုထွက်လာနေပြီ၊ ငါတို့နှင့်အိမ် မှာ ဘာရိတ်ဖတ်စားမယ်နော်”

“ဪ... အေး စီစဉ်ခိုင်းထားမယ်လေ၊ ညကျရင်လည်း

ကဲရဦးမှာ အဘိုးက ပါတီလုပ်ပေးမှာတဲ့ဟာ”

“အိုကေပေါ့ လန်းမယ်လေ၊ ငါ့အိမ်ကတော့ သိပ်မမိုက်ဘူး။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးပြီး လူတွေကို ဝည့်ခံကျွေးမွေးရုံပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွဲရတာပေါ့ဟာ”

“နင့်အဘိုးကတော့ နင့်စိတ်ကြိုက်နင်ဖြစ်ချင်တာ အကုန်လုပ်ပေးတာပဲ။ နင့်အဘိုးက နင့်မိဘတွေထက်တောင် နင့်ကိုပိုချစ်သေးတယ်”

“အေး... ဟုတ်တယ် အဲဒါကတော့ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲဘဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါကလည်း မိဘတွေထက် အဲ... ဒယ်ဒီထက် အဘိုးကိုပိုချစ်တယ်။ ဒယ်ဒီကတော့ မာမိလောက်ငါ့အပေါ် မနွေးထွေးသလိုဘဲ၊ အဘိုးကလည်း အဲဒီကိစ္စဒယ်ဒီကို အရမ်းပြောတာ၊ မင်းပုံစံအေးစက်စက်နဲ့ဆိုပြီးလေ၊ ငါလိုတာ ဒယ်ဒီဝယ်မပေးရင် ဆိုတော့တာပဲ”

“အေးပါ၊ နင်ကတော့ နင့်အိမ်မိသားစုအကြောင်းပြောရင် ရွန်းရွန်းကိုဝေနေတာပဲ၊ ဒါပဲနော် ဆိုမှဆက်ပြောကြမယ်”

“အိုကေ ငွေလဒါပဲနော်”

ဖုန်းပိတ်ပြီး သရဝင်အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ မိသားစုတွေက ဝည့်ခန်းမှာပဲရှိနေကြသေးသည်။

“အဘိုး သူငယ်ချင်းတွေလာမယ်၊ ဘရိတ်ဖတ်စ်ဒီမှာဆွဲမယ်တဲ့၊ စီစဉ်ခိုင်းလိုက်ဦးနော်”

အဘိုးက အာဏာအရှိဆုံးမို့ အမိန့်ပေးလို့ရအောင် ရွဲနဲ့၍ အမှုကပ်လိုက်သည်။ အဘိုးကပြုံးပြုံးကြီးနင့်

“ကဲ... သမီးနှစ်ယောက်လုပ်ပေးလိုက်ကြစမ်း၊ အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးလိုက်နော်၊ မြေးလေးမျက်နှာမငယ်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

ဒေါ်ခင်နန္ဒာက သားအတွက်သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်ပေမယ့် ဒေါ်သီရိကြွေက အနည်းငယ်နာခေါင်းရှုံ့ချင်သည်။ မိုးလင်းလို့အလှအပ

ပြင်ပြီးလျှင် ဘာမှမလုပ်ချင်သော်လည်း ဦးပြည်သာအောင် ငြိုငြင်အောင် တော့ မနေရဲပေ။

ဦးပြည်သာအောင်က ဒီမြေးမှဒီမြေးပါ။ မွေးကင်းစအရွယ်က တည်းက သည်းသည်းလှုပ်အကဲပိုလွန်းခဲ့သည်။ ဖအေဖြစ်သူဦးကျော်ထင်က ဒီလောက်မဟုတ်။

ထွေးထွေးပွေ့ပွေ့ ချောမြူထိန်းကျောင်းခြင်းမရှိ၊ ဝတ္တရားကျေရုံလောက်ပဲလို့တောင် သတ်မှတ်လို့ရသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ခင်နန္ဒာကတော့ မိခင်မေတ္တာအပြည့်အဝနှင့် သားအပေါ်ကြင်နာတတ်သူပါ။

အဘိုးစိတ်တိုင်းကျေရုံထက် သားကိုတကယ်ချစ်မြတ်နိုးတာ အမှန်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကဲ... ခင်ကကောင်မလေးတွေကို သေချာခိုင်းထားနော်၊ ကြွေလိုအပ်တာလေးတွေ ပြေးဝယ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကုန်တိုက်ကနီးနီးလေးဆိုတော့ မြန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါကြွေ”

“လိုအပ်တာမရှိအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး လုပ်ပေးလိုက်နော်၊ မြေးလေးလုံးဝမျက်နှာမငယ်စေနဲ့ ကဲ သားနှစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီ သွားကြမှာမဟုတ်လား။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်တိုင်ပင်ပင်လုပ်ကြနော်၊ ငီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုပြီးတိုးတက်လာတာ ချီးပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

ဦးကျော်ထင်နှင့် ဦးမောင်လွင်၊ တစ်သံတည်းဖြစ်အောင် ပြောရသည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော် ဒီအရွယ်ထိရောက်တာတောင် ဖအေဖြစ်သူရဲ့ ဩဇာအာဏာအောက်မှာ နာခံနေရတုန်းပါ။ ဆေးဝါးသုတ်လုပ်တင်သွင်းသော ကုမ္ပဏီကြီးက ဖခင်လက်ထက်ကတည်းက အောင်မြင်လာခဲ့တာမို့ ကိုယ်တွေက အသာလေးစိမ်းကွပ်ကဲသည့်နေရာမှာ အသာ

လေးနေရာရရှိပင်။

အခုချိန်ထိ အဖေက အိမ်ကနေဥက္ကဋ္ဌနေရာကို ယူထားဆဲပင် ဖြစ်၏။ ဘယ်သားကို ဥက္ကဋ္ဌနေရာပေးရမလဲ၊ ဆုံးဖြတ်မရသေးလို့ ဖြစ် မည်။

“မင်းတို့စိတ်တူကိုယ်တူလုပ်ကြ။ ခွဲဝေပြီးပေးလိုက်ရင် စိတ် ဝမ်းကွဲကုန်မှာမို့လို့ စုစုစည်းစည်းနဲ့ တစ်အိမ်တည်းမှာနေပြီး တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် မနာလိုမဖြစ်ကြနဲ့ အမွေတွေကို ငါမသေခင်တော့ အညီ အမျှခွဲပေးခဲ့မှာပါ။ စိတ်ဝမ်းကွဲချင်တဲ့သူရှိရင်တော့ အဲဒီလူအတွက်လည်း စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူး။”

ဖြတ်သားစွာပြောထားတာမို့ ဘယ်သူမှမလှုပ်ရဲ။ ဦးပြည်သာ အောင်က သားတွေကိုလည်း မျက်နှာသာမပေး။ “ခွေးမတွေကိုလည်း မျက်နှာမလိုက်။ ခပ်တင်းတင်းသာ ဆက်ဆံလျက် စိတ်တိုင်းမကျစရာ တွေလျှင် အရှက်ရအောင်နစ်နာစွာပြောဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ကနှင့်ချတတ် တာကြောင့် ဘယ်သူမှအမှားမလုပ်ရဲပေ။ ဦးပြည်သာအောင် အပြစ်မမြင် တတ်တာ၊ ဦးစားပေးအလိုလိုက်တာဆိုလို့ သရထံစာစ်ယောက်သာရှိ သည်။

သရထံဆိုသည့် ဒီကလေးကလည်း . . . ။

အခန်း (၂)

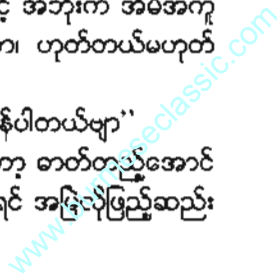
“ကဲ . . . သူငယ်ချင်းတို့ ဆွဲကြ၊ မင်းတို့အကြိုက်တွေချည်း စီစဉ် ခိုင်းထားတာ၊ မင်းတို့ငတ်ကြီးကျမယ်ဆိုတာသိလို့”

“အေး . . . မင်းအိမ်လာရင် စားရမယ်ဆိုတာသိလို့ ငါတို့က လည်းရောက်အောင်လာတာ၊ ငွေလကလည်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ဆွဲ ရအောင်ဆိုတာ လက်မခံဘူးလေ၊ မင်းမာမိနဲ့ အန်တီလေးရဲ့လက်ရာက ပိုမိုက်တယ်တဲ့”

“အဟင်း . . . ငွေလကအဲလိုပဲ မြှောက်ပင့်စားနေကျလေ” သရထံပြောတော့ အဘိုးရော မာမိနှင့်အန်တီလေးရော ရယ် ကြသည်။ ငွေလနှုတ်ခမ်းလေးကတော့ ခပ်ရှုရှုလေးဖြစ်သွားကာ

“အဲမယ် . . . ငါကစားချင်လို့ မြှောက်ပင့်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး နော်၊ ငါ့အိမ်ကလူတွေ လုပ်တာထက် အန်တီတို့လုပ်တာက တကယ် ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ပဲ၊ အရမ်းမိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဘိုးက အိမ်အကူ တွေကို မချက်ခိုင်းဘဲ အန်တီတို့ကို ချက်ခိုင်းတာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ် လားအဘိုး”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ မှန်ပါ၊ ငွေလ အတွေးမှန်ပါတယ်ဗျာ” အဘိုးက သရထံသူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ ဓာတ်တည့်အောင် ပေါင်းသင်းပေးတတ်သည်။ သရထံပျော်ရွှင်ဖို့ဆိုရင် အခြံလှဲဖြည့်ဆည်း

ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပင်။

« သရထံရဲ့အမေကို အစက သားကြီးနှင့်လုံးဝကို သဘောမတူခဲ့။ ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းဆန်ခဲ့ပြီး ဇွတ်အတင်းအကျပ်ခွဲခွဲ ကြိုးစားသေးသည်။ ကိုယ့်လောက်အဆင့်အတန်းမရှိ ခွမ်းပါးသူကို ပတ်သက်ရဖို့ မလားလို့ သားကိုအမျိုးမျိုး ကြိမ်းမောင်းဆူပူခဲ့၏။

နောက်ဆုံးသားကျော်ထင်က ခင်နန္ဒာကို လက်လှမ်းမမီနိုင်သော နယ်စပ်မြို့လေးအထိ ခိုးပြေးသွား၏။

ခင်နန္ဒာကို အဲဒီလောက်ထိချစ်သောသားကို ဦးပြည်သာအောင် အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားကာ အဖွေပြတ်ကြေညာပစ်လိုက်သည်။

ကိုယ့်စကားလွန်ဆန်သောသူကို ဦးပြည်သာအောင် စိတ်ထဲမှာ အလေးအနက်မထား တန်ဖိုးလည်းမထားတတ်ပေ။

ဒီမြေးလေးနဲ့မှ စိတ်တွေပြောင်းလဲလာတာပါ။ မြေးယောက်ျားလေးမွေးသည်ဆိုသောသတင်းကြားမှ သားကြီးကိုပြန်ခေါ်ခဲ့သည်။

မြေးအမေကိုလည်း လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။
“အဘိုး”

“ဟင်... မြေးလေး”
“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ အဘိုးရ၊ အဘိုးက ဝိုင်ဝိုင်ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ သားသူငယ်ချင်းတွေလာလို့ အဘိုးစိတ်ရှုပ်သွားတာလား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး မြေးရယ်၊ အဘိုးစိတ်မရှုပ်ပါဘူး၊ မြေးတို့ကိုကြည့်ပြီး အဘိုးကပျော်နေတာပါ။ ကဲ... မြေးတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြ၊ ပါတီအတွက် အဘိုးကွန်တက်ချိတ်ပေးမယ်၊ ခင်နဲ့ကြွမြေးတို့ကိုလို့အပ်တာအကုန်လုပ်ပေးနေော်၊ အိမ်ဖော်တွေနဲ့ လွှဲမထားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗေဗေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ခင်တို့ဒီနားမှာပဲနေမှာပါ”

မြေးကိုအချစ်ပိုလွန်းသော ဦးပြည်သာအောင်ကို ဒေါ်ခင်နန္ဒာ

မပြိုင်ရဲ။ သူဌေးရွေးမ သူဌေးကတော်နဲ့မတန်အောင် ဖိမ်ကျကျစတိုင်ကျကျ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်မနေရဘဲ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ကာတည်းက သိမ်ငယ်စွာနေရတာပါ။

သားကိုမကျေမချမ်းဖြစ်နေဆဲမို့ ခဏသာတည်တင်းခက်ထန်စွာနေခဲ့မယ်ထင်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းစိတ်တိုင်းကျလာလျှင် မိသားစုရင်းနှီးနှေးထွေးစွာနေဖြစ်ကြမယ်တွေးထားသော်လည်း မဟုတ်ပေ။

အခုချိန်ထိ ရွေးမနှစ်ယောက်ကို အိမ်ဖော်သာသာထားပြီး သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်းသာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ မိမိတို့ကျိုးနွံစွာဘယ်လိုပဲနေနေ၊ အောက်သက်ကျေအောင် ဘယ်လောက်ပဲကြိုးစားကြိုးစား အသိအမှတ်ပြုမခံရ။

အမြဲတမ်း ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေလျက် ဘယ်တော့မှ မျက်နှာသာမပေးပေ။ ဒါကြောင့်မို့ သားနှစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာရော ရွေးမနှစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာရော ဦးပြည်သာအောင်ကို မကျေနပ်ချက်တွေရှိနေကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှလည်း မတွန်းလှန်ရဲ မဆန့်ကျင်ရဲကြပါ။ လေသံမာမာတောင် မတုံ့ပြန်ရဲ၊ အပြိုင်မခံရဘဲ အလိုက်အထိုက်ကျိုးနွံနာခံစွာ နေနေကြရသည်။

“မာမိ သားတို့တစ်သူ့၊ ဘူးကုန်သွားလို့ မူမူကိုပေးခိုင်းလိုက်ဖို့ဦး”

“ဪ... အေး သားပေးခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

“ဒီနားမှာမနေနဲ့တော့လေ၊ အဘိုးမှမရှိတော့တာ၊ မာမိရော ဘရိတ်ဖတ်စားပြီးပြီလား”

“အင်... သားဒေသနီကုမ္ပဏီမသွားခင် စားပြီးသွားပြီသားရဲ့”

“အန်တီလေးရော”

“ပြီးပါပြီသားရယ်၊ ဪ... အန်တီလေးရော သားအတွက် ငတ်စုံသွားဝယ်လို့ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်တယ်ဝယ်ချည်ပါအန်တီလေးရဲ့၊ သားတို့လည်း စားလို့ ပြီးခါနီးပါပြီ”

“အဘိုးပြန်ဆင်းလာရင် သေချာပြောပေးထားဦးနော်၊ သား အနားမှာ နေမပေးလို့ ဆူနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလေးရဲ့ စိတ်ချပါ။ အဘိုးလုံးဝမဆူစေရ ဘူး”

မာမိနှင့်အန်တီလေး စားသောက်နေသည့်နေရာကနေ ထွက် သွားတော့ ငွေလနှင့်ကျော်သက်တို့က စပ်စုသောမျက်လုံးများဖြင့်...

“ဟဲ့... နင့်မာမိနဲ့ အန်တီလေးက နင့်အဘိုးကို အရမ်း ကြောက်ကြရတာပဲနော်၊ အရမ်းကိုကျိုးနွံပြီး ပျာနေတာပဲ”

“ကျိုးနွံတာထက် ယောက္ခမဆိုပြီး လေးစားကြတာပါဟ၊ အ ဘိုးက အနေတည်တယ်လေ”

“သူသဘောမတူတဲ့ ချွေးမတွေ့ရလို့ ဒီလိုဆက်ဆံနေတာ မဟုတ်လား၊ နင့်တို့မိသားစုအကြောင်း ဒီအသိုက်အဝန်းက အားလုံး သိတယ်”

“ငါ့အဖေပြောတာလည်း မင်းအမေနဲ့ သဘောမတူလို့ မင်း အဖေကို အမွေတောင်ဖြတ်ခဲ့သေးတာတဲ့။ အဲဒါကြောင့် အခုထိလုပ်ငန်း တွေကိုတောင် ဘယ်သားကိုမှ ခွဲမပေးသေးတာဆို”

“အင်း... ဟုတ်မလားမသိပါဘူး၊ မာမိကိုတော့ ခါးခါးသီးသီး ကို သဘောမတူခဲ့တာလို့ပြောတယ်။ အန်တီလေးကိုတော့ အဲလောက် မဟုတ်ဘူး။ အန်တီလေးအပေါ် အရမ်းလည်းမတင်းမာဘူး။ လုပ်ငန်း တွေလွှဲမပေးသေးတာကတော့ သားနှစ်ယောက်လုံးကို စိတ်တိုင်းမကျ သေးလို့ဖြစ်မယ်။ ဒယ်ဒီနဲ့ အန်ကယ်လေးက အဘိုးလက်ထက်ကထက် ပိုပြီးအောင်မြင်အောင် လုပ်မပြနိုင်သေးဘူးလေ။ ပုံမှန်အတိုင်းလည်ပတ် နေရုံပဲထင်တယ်။ တခြားဘိလပ်မြေစက်ရုံနဲ့ သကြားစက်ရုံလည်း ဒီ

အတိုင်းပဲ”

“နင့်အဘိုးက လုပ်ငန်းကြီးတွေ ပိုင်အောင်ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တာ ပဲနော်”

“အဲဒါကြောင့် သားတွေကိုလည်း အဲလိုဖြစ်စေချင်တာပေါ့။ သူစိတ်တိုင်းကျွန်ုပ်မလာတော့ သားနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ စွန့်ပစ်လို့ လည်းမရနဲ့ အဘိုးကခပ်တင်းတင်းဆက်ဆံနေတာလို့ ထင်တယ်”

“မင်းကိုတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ်ကိုချစ်မြတ်နိုး ပြီး အလိုလိုက်တယ်။ မင်းဖြစ်ချင်တာအကုန်လုပ်ပေးတယ်”

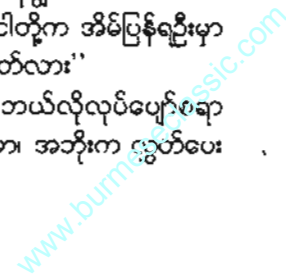
“ငါကလည်း အဘိုးစကားဆို တာသေတိမ်းနာခံတာကိုကျေ၊ ဂုဏ်ထူးငါးဆုဆို ငါးဆုရအောင်လုပ်ပေးတာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါကချင်တာ ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးတာပေါ့၊ ငါကမြေးအကောင်းစားလေး လေ”

သရထံက လက်မလေးထောင်ကာ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာပြော သည်။ တကယ်လည်း သူ့ဘဝက လိုတရမင်းသားလေးပါ။ အဘိုးကို အများကြီးချွဲနဲ့စရာမလိုဘဲ လိုအပ်သမျှအဘိုးက အပြည့်အဝဖြည့်ဆည်း ပေးခဲ့သည်။ မိဘတွေနှင့် အန်ကယ်တို့အန်တီလေးတို့လည်း အဘိုးကို ကြောက်ရွံ့ မပြီငြင်ရဲ။ အဘိုးပြီးလျှင် အားလုံးပြီးပြီပို့ သူကလည်း အဘိုး ကိုသာ ပိုပြီးအားကိုးသည်။

“ကဲ... သူငယ်ချင်းတို့ စားပြီးရင် ပါတီအတွက်အစီအစဉ်ဆွဲ ယယ်၊ ငါကဒီနေ့ချွဲချင်းကဲလို့ရအောင် အဘိုးကိုချွဲထားတာ”

“အေး... နင်က အဆင်ပြေပေမယ့် ငါတို့က အိမ်ပြန်ရဦးမှာ ညနေကျမှဆုံမယ်လေ၊ လူကြီးတွေမပါဘူးမဟုတ်လား”

“လူကြီးတွေပါရင် ထိန်းနေရမှာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာလဲ၊ ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ ငါ့အလွတ်ကံမှာ၊ အဘိုးက ွွတ်ပေး ထားပြီးသား”

“ဒါဆို... အိုကေ”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လက်ဝါးချင်းရိုက်၍ အော်လိုက်ကြသည်။ ဒီအိမ်မှာ အဘိုးအချစ်တော်သရထံ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူမှ ပြောရဲကြတာမှမဟုတ်တာ။

သရထံက လူဆိုးလေးမဟုတ်ပေမယ့် အဘိုးရဲ့ဦးစားပေးခြင်း ခံထားရသူမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်ရွံ့နေခြင်းတော့မရှိပေ။ အဘိုးကို ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် လုပ်ချင်တာလုပ်ခွင့်ရနေသည်မို့ ကျော်သက်နှင့် ငွေလဟံသာကို အိမ်မှာခေါ်၍ ဒီလိုပဲကံနေကျပါ။

ညဘက်ရောက်တော့ အဘိုးငှားပေးသော ကာရာအိုကေ ခန်းမှာ တခြားသူငယ်ချင်းတွေကိုပါခေါ်ပြီး သီချင်းတွေဆိုကြကကြ သောက်ကြစားကြဖြင့် အပျော်လွန်းကံဖြစ်ကြသည်။

ဆယ်တန်းအောင်သော အထိမ်းအမှတ်က သရထံတို့အတွက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီးဖြစ်သွားလျက် . . .။

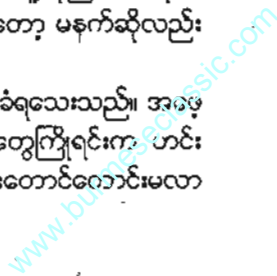

အသန်း (၃)

သူများတွေဆယ်တန်းအောင်လို့ ပျော်ရွှင်ခုန်ပေါက်အော်ဟစ် နေတာကိုကြည့်ပြီး မင်းထက်ခိုင်ဆိုက်ကား ဆက်မနင်းနိုင်ဘဲ မျက်ဝန်း အိမ်မှာ မျက်ရည်တွေရစ်ဝိုင်းနေခဲ့သည်။ သူများတွေ ဆယ်တန်းအောင် စာရင်းကြည့်ဖို့အတွက် ညဉ့်ဦးပိုင်းကတည်းက ဟိုပြေးဒီလွှားသွားကြချိန် မှာ သူကဝင်ငွေများများရဖို့ လိုက်ပို့နေရသည်။

“ဒီနေ့ည ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်မှာ၊ နေ့ဘက်မှာ ပင် ဝန်းထားတယ်ဆိုပြီး အိပ်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့၊ ပိုက်ဆံက ကလေးတွေကျောင်း ပြန်တက်မှာမို့လိုနေတာ၊ ပိုက်ဆံများများရအောင်ဆွဲခဲ့” ညကတည်းက အမေအမိန့်ချထားတာမို့ အဖေဆိုက်ကားကိုယူပြီး ထွက်လာခဲ့ရတာ။ အိမ်မှာရှိသည့်ဆိုက်ကားက အဖေအရက်ဖိုးရအောင် ဆွဲတာမို့ သူက တစ်နေ့ကုန် ဈေးထဲမှာကုန်ထမ်းရခြင်းဖြစ်သည်။ ရသမျှပိုက်ဆံအကုန် အပ်သော်လည်း အိမ်စရိတ်မလောက်ဘူးဆိုလျှင် သူ့ကိုညဘက်ဆိုက် ကားထွက်နင်းခိုင်းတတ်သည်။ ဈေးကြိုရသည်ဆိုတော့ မနက်ဆိုလည်း စောစောသွားရတာပါ။

ဒီကြားထဲ ပိုက်ဆံနည်းရင် အဆူအဆဲက ခံရသေးသည်။ အဖေ့ တံအရက်ဝယ်ပေးရတာလည်းသူ။ ကုန်စိမ်းသည်တွေကြိုရင်းက ဟင်း သီးနှောင်ရွက်ပါမလာရင် နင်ကအိမ်အတွက် ဒါလေးတောင်ဝောင်းမလာ

ချင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ရှင်ဘုရင်သားများမှတ်နေလား မသိဘူးဆိုတာက ပါသေး။

အိမ်မှာနေရတာ သူ့တကယ်စိတ်ညစ်နေပါသည်။ အတန်း ပညာဆိုလည်း လေးတန်းလောက်ပဲ သင်ခဲ့ရတာ။ သူက အရမ်းကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ချင်သည်။

ပင်ပန်းဆင်းရဲပြီး ပခုံးနှင့်ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ထမ်းပိုးရင်းရသော အလုပ်တွေကို မလုပ်ချင်။ ဒါပေမဲ့လည်း

“ဟေ့... ငါအောင်တယ်ကွ”

“ဟဲ့... ငါ့မှာမည်လေးပါလား ကြည့်ပေးပါဦးဟဲ့”

ဆူညံသောအသံတွေကြောင့် မင်းထက်ခိုင်အတွေးတွေ လွင့်ပျောက်သွားရသည်။ အောင်သည့်သူက ပြုံးပျော်အော်ဟစ်ပြီး ကျွန်ုပ် သည့်သူတွေက မျက်ရည်ကျဉ်းယိုကြသည်။ သူ့မှာတော့ ထိုအခွင့်အရေး မျိုး တစ်ခါမှမခံစားဖူးပါ။

ထိုဝေဒနာတွေဝင်လာတိုင်း သူ့ကိုမွေးပြီး စွန့်ပစ်ခဲ့သော မိဘ တွေကို အရမ်းနာကြည်းမိသည်။ မမွေးချင်လျှင် ဝိုက်ထဲမှာကတည်းက စွန့်ပစ်လိုက်ပေါ့။

အခုလူဖြစ်အောင်မွေးထုတ်ပြီးမှ ကျီးထိုးထိုးခွေးစားစားစွန့် ပစ်လိုက်တော့ မရှိဆင်းရဲသားမိသားစုက မွေးစားလိုက်၍ သူ့ဒီဘဝ ရောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆိုက်ကားအားလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လိုက်ပို့ရမလဲ”

“နတ်မောက်လမ်း”

“ဟုတ်... ရပါတယ်”

အတွေးနှင့်ငြိမ်သက်နေချိန်မရချေ။ လူငယ်တွေအပျော်ရွှင်ဆုံး ဖြစ်နေချိန်မှာ သူကငွေရအောင်ရှာရဦးမည်။

အညာဒေသရဲ့ အနိမ့်အမြင့်မညီသော လမ်းတွေမှာ သူ့အား နှိပ်နှိမ် နင်းရသည်။ အအေးဓာတ်ကင်းသော အညာနေွေကြောင့် သူ ချွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေသည်။ နေမြင့်လာတော့ သူ့ဝိုက်က တစ်ဝိုက်ဆန္ဒပြ လာ၍ အိမ်ကိုပြန်နင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲအဝင်မှာတော့ အဖေက စောစောစီးစီးပုလင်းထောင်နေ ခဲ့။ အမေကတော့ နှုတ်ခမ်းရှုစုဖြင့် ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်နေသည်။

“အမေထမင်းကြမ်းကျန်သေးလား၊ ကျွန်တော်ဝိုက်ဆာလို့ ပြန်လာတာ”

“ဟဲ့... ဒီမှာ နင်ပြန်မလာသေးလို့ ဈေးမှမသွားရသေးတာ၊ ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ ချက်ပြုတ်ထားရမှာလဲ၊ ညကကျန်တဲ့ဝိုက်ဆံလေး ထည်း နင့်အဖေက ဆိုက်ကားနင်ယူနင်းလို့ဆိုပြီး တောင်းသွားလို့ပေး လိုက်ရတယ်။ ဒီမှာမျိုးဆိုနေတာမတွေ့ဘူးလား”

“ဟင်းမကျန်လည်း ညကထမင်းကြမ်းတော့ ကျန်ဦးမှာပေါ့၊ ဆီဆမ်းပြီးကျွန်တော်စားလို့ရပါတယ်”

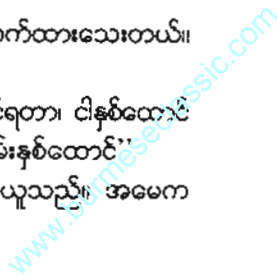
“နင့်ညီနဲ့ညီမစားသွားပြီလေ၊ ဘယ်ကျန်တော့မှာလဲ၊ ကဲ စကား မှားမနေနဲ့၊ ပါလာတဲ့ဝိုက်ဆံသာ မြန်မြန်ပေးစမ်းပါ၊ ဘယ်လောက်ပါ ဘာလဲပြော”

“လေးထောင်ရခဲ့တယ်အမေ”

“ဟိတ်ကောင် ငါ့ဆိုက်ကားယူသွားတာဆိုတော့ ငါနှစ်ထောင် ဆိုင်တယ်နော်၊ ငါ့ကိုနှစ်ထောင်ပေး”

“ရှင်ကရှိတဲ့တစ်ထောင်ယူပြီးလည်း သောက်ထားသေးတယ်။ နှစ်ထောင်ယူလို့ဖြစ်မလား”

“ဟဲ့... ငါ့ဆိုက်ကားယူနင်းလို့ လေးထောင်ရတာ၊ ငါနှစ်ထောင် ဆိုင်တာပေါ့။ မင်းကဘာလျှာရည်တာလဲ၊ ပေးစမ်းနှစ်ထောင်” အမေ့လက်ထဲက ဝိုက်ဆံကို အဖေကဆွဲယူသည်။ အမေက

ပြန်ဆွဲယူပြီး အဖေလက်ကိုကုန်းတိုက်၏။ အဖေကအဖေကို နားရင်း ပြန်ရိုက်သည်။ နားမခံသာအောင် ဆဲကြဆဲကြ၏။ ထိုမြင်ကွင်းက ရိုးနေ ပြုဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့ကျောင်းနေခွင့်မရသော သူ့စိတ်တွေက အကောင်း အတိုင်းမဖြစ်ချင်။

သူ့လှည့်ထွက်မည်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ...

“ဟဲ့... ဖအေအေအေရန်ဖြစ်နေတာမြင်လျက်နဲ့ ဆွဲဖော်ထား ဖော်တောင် မရဘူး။ နင့်အဖေအဖေအရင်းဆို နင်အဲလိုမျက်နှာလွှဲခဲပစ် နေနိုင်မှာလား။ ဟဲ့ကောင်ရဲ့၊ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရကျိုးမနပ်လိုက် တာ”

“ငါအဲဒီကတည်းက ပါလာတဲ့ငွေကိုယူပြီး သူ့ကိုကျီးထိုးထိုး ခွေးစားစားပစ်ထားခဲ့လိုက်ရမှာ။ ဒီလိုကျေးဇူးကန်းတတ်မှန်းသိရင် ဒီလို မျိုးအသက်ရှင်အောင် မမွေးဘူး”

“ရှင်ကိုက အဲဒီအချိန်က ကလေးအရမ်းလိုချင်နေတာကိုး။ သူ့ အချိန်တန်ရင်ရလိမ့်မပေါ့။ အခုတော့ သူ့ကိုမွေးစားလိုက်ပြီးမှ ထွက်လာ လိုက်တာ နှစ်ယောက်တောင်၊ လူကငယ်ငယ်၊ တစ်ယောက်အပေါ်မှ တာဝန်ကျေးဇူးတာမရှိဘူး။ ကိုယ့်အရက်ဖိုးတောင် ကိုယ်ဝအောင်ရှာ သောက်နိုင်တဲ့လူက”

“ဟဲ့... မင်းခိုင်းစားဖို့ ငါခေါ်လာတယ်လေ၊ ဘာတွေမကျေ မနပ်ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိတ်ကောင် မင်းအမေငွေရအောင် ထပ်ရှာဖေ လိုက်၊ သောက်ကန်းမ နားပူနေတာမခံနိုင်ဘူး”

ရင်ထဲမှာ ဖော်တော်လေးကို မခံသာပေ။ မွေးစားသားလို့ သိရသည့်အချိန်က မကြာသေးပါ။ ဒီလိုပဲရန်ဖြစ်ကြရင်းနှင့် စကားနိုင်ထု ပြောရင်းနှင့် သိလိုက်ရတာ။

မွေးစားသားလို့ သိလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ သူထူးပြီးဝမ်းနည်း သွားတာမျိုးတော့မဖြစ်ခဲ့။ သားအရင်းသာဆို ဒီလိုပညာသင်မပေးဘဲ

ဝန်နှင့်မမျှအောင်အနိုင်ကျင့်နိုင်စက်နေမှတော့ သားအရင်းမဟုတ်ပါ မလားဆိုသည့်အတွေးမျိုး သူ့အချိန်တိုင်းတွေဖြစ်နေခဲ့တာမို့ပါ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ စားပွဲထိုး ဝင်လုပ်ရသည်။ မုန့်ကြော်လည်းရောင်းခဲ့ရသည်။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ထမင်း ဆိုင်တွေမှာ ပန်းကန်ဆေးခွက်ဆေးအစုံလုပ်ခဲ့ရ၏။

အဖေဖြစ်သူကဆို သူ့အရက်ဖိုးရဖို့အတွက် မိဘမဲ့လေးပါ၊ ထမင်းလေးစားဖို့ သောက်ဖို့အတွက် ပိုက်ဆံလေးနည်းနည်းလောက် ပါခင်ဗျာလို့ လည်တောင်းပြီး ပိုက်ဆံအပ်ခဲ့ရ၏။

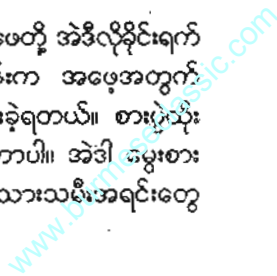
ပိုက်ဆံနည်းလျှင် အရိုက်ခံရသည်။ အရက်ဝယ်သွားရင်း အ ရက်ပုလင်းကိုမနိုင်လို့ ကွဲသွားတော့ သွေးထွက်အောင် အရိုက်ခံခဲ့ရတာ လည်း သူ့မပေ။

“ဟိတ်ကောင် ပေကပ်ကပ်နဲ့ ငါပြောနေတာမကြားဘူးလား။ ငွေထပ်ရှာပေးလိုက်လို့”

“ကျွန်တော်မနေ့က တစ်နေ့ကုန် ကုန်ထမ်းလို့ရသမျှ အဖေ ကို ပိုက်ဆံအကုန်အပ်တယ်။ ညဘက်ကျတော့ ဆိုက်ကားထွက်ဆွဲဆို လို့ ထွက်ဆွဲရတယ်။ အခုခိုက်ဆာလို့ အိမ်ပြန်လာတာ အိမ်မှာဘာမှ စားစရာမရှိဘူး။ ဘာမှမစားရဘဲ ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ် ငွေထွက်ရှာ နိုင်တော့မှာလဲအဖေ”

“ဟိတ်ကောင်... သားသမီးအရင်းသာဆို မိဘတွေကို အဲလို ဆင်ခြေပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်သာသားအရင်းဆိုလည်း အဖေတို့ အဲဒီလိုခိုင်းရက် မှာ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား။ ညီလေးအရွယ်တုန်းက အဖေအတွက် သူတောင်းစားလို့ ကျွန်တော်ပိုက်ဆံလည်းတောင်းခဲ့ရတယ်။ စားပွဲထိုး ဖန်ကန်ဆေး အမှိုက်ကောက် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒါ မွေးစား သားမို့ ခိုင်းရက်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ အခုအဖေတို့သားသမီးအရင်းတွေ

၂၂ ◊ လုံမ

အဖေတို့အဲလိုခိုင်းဖူးသလား။ ကျွန်တော်ရှာပေးတဲ့ငွေတွေနဲ့ အဖေတို့ သားသမီးအရင်းတွေကို ကျောင်းကောင်းကောင်းထား၊ အစားကောင်း ကောင်းကျွေး ပညာကောင်းကောင်းသင်ပေးနေတာမဟုတ်ဘူးလား”

သူ့စကားအတွက် အဖေဒေါသဖြစ်သွားသလို အမေလည်း မျက်နှာကြီးတင်းမာလျက် ဆတ်ဆတ်ခါသွားကာ

“အောင်မာ... နင့်ကို နင့်မိဘအရင်းတွေကတောင် မမွေးဆုင် လို့စွန့်ပစ်ထားတာ၊ ငါတို့ကကိုယ့်သွေးသားမဟုတ်ဘဲ နင့်ကိုဒီအရွယ်ထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာရတာဟဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ရမှန်းမသိ ဖော်ကား ချင်နေသလား ဟုတ်လား”

“ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရကျိုးမနပ်အောင် ဖော်ကားခံနေရတာ ကောင်းသေးလားကွ၊ ဒီကောင်ငါလုပ်လိုက်ရသေတော့မယ်၊ သွားစစ် ကွား မင်းပိုက်ဆံမပါဘဲပြန်မလာနဲ့”

“ဟဲ့... ဟိုကပြောနေတာကြားလား။ ဒီပိုက်ဆံက နင့်ညီ ညီမကိုမှန်မှန်ပေးလိုက်ရင်ကုန်ပြီ၊ နေ့လယ်စာအတွက် ဈေးဝယ်ဖို့ကလည်း နင့်အဖေက တစ်ဝက်ယူသွားတယ်၊ နင်ပိုက်ဆံပါလာမှ နေ့လယ်စာ ညနေစာချက်လိုရမှာ နားလည်လား။ နင်ကျေးဇူးမသိတတ်ရင်တော့ ငါတို့ကို အငတ်ထားပေါ့ဟယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

သက်ပြင်းချပြီး ပုဆိုးလေးကွင်းသိုင်း၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည့် သူ့ဒီဝဋ်ကြွေးက ဘယ်ချိန်ကျွတ်မှာလဲ။

ဒီလိုဒုက္ခတွေ ခံစားနေရတာ၊ မွေးမိဘတွေကြောင့်ပင်။ ဒီဘာ ဒီဝဋ်ကြွေးက ကျွတ်ချင်နေပါပြီ။

ဘယ်လိုရုန်းထွက်ရမလဲ။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်၍ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ရှာစားနိုင်မှ ခြေစုံကန်ထွက်ရင်ရော သင့်တော်ပါ့မလား။

သူတို့ပြောသလို မွေးမိဘတွေက ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ခွာ ရက်ပေမယ့် သူတို့ကမှ သွေးသားမတော်စပ်ဘဲ ကျွေးမွေးပြုစုစေ

အရှက်ခဲ့သေးတာပါ။

မွေးကင်းစအရွယ်လေးမှာ မွေးစားခဲ့ကြတာမို့ ချေးသုတ်သင် သေးသုတ်သင်အရမ်းကိုဒုက္ခများခဲ့ကြမှာပါ။ ဆိုက်ကားနင်း ပန်းရံလုပ် ၍ သူ့အတွက်နို့ပွန်းဘူးဖိုးရှာခဲ့ရသည့် အဖေကျေးဇူးတွေကလည်းနည်း ဘာမဟုတ်။ ဒီကျေးဇူးတွေအတွက် . . . .

အခန်း (၄)

“ကျေးဇူးရှိတာတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကလွန်လွန်းတယ်။ မင်းကိုခိုင်းလို့ရတဲ့အရွယ်ကတည်းက ခိုင်းစားလာတာ၊ သူတို့ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာနဲ့တောင် မတန်ဘူး။ သူတို့က မွေးစားသားလို့ အတိအလင်းကြေညာပြီး သေသေချာချာကို ခိုင်းစားတာ ရွံဖို့ကောင်းတယ်”

ဝင်းအောင်က မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ပြီး ပြောနေသည်။ ကုန်ထမ်းပြီး စချွေးစိုနေသောပုဆိုးကို စလွယ်သိုင်းပစ်လိုက်ပြီး မှာထားသောထမ်းသုပ်ကို အရင်ဆုံးပလုပ်ပလောင်းပါးစပ်ထဲ ခွဲရသည်။

“ဟကောင်ရလည်နင်းဂါဦးမယ် ဖြည်းဖြည်း”

“မနက်ကတည်းက ခိုက်ဆာနေတာကွာ အိမ်မှာဘာမှမရှိလို့ ကုန်ထမ်းလို့ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်စားရတာ”

“မင်းကကွာ၊ ပိုက်ဆံကိုမအပ်ဘဲ အပြင်မှာကိုယ့်ခိုက်ကို အရင်ဖြည့်ပါလား။ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံမှ အပ်လိုက်ပြီးတာပဲ”

“ငါ့အဲဒီလိုမျိုးမလိုခွဲတစ်ပတ်မလုပ်ချင်ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရသမျှပိုက်ဆံအကုန်အပ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ အကျင့်ပါနေပြီ၊ ပြီးတော့ သူတို့ကမှ ငါ့မွေးမိဘအရင်းတွေထက် တော်သေးတယ်မဟုတ်လား။ ငါလူဖြစ်လာတာ မွေးမိဘတွေကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုသေသလား ရှင်သလားစိတ်မဝင်စားလို့ ပစ်ထားခဲ့ကြတာ၊ သူတို့က ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်

ရှောက်လာလို့မှ ဒီလိုလူဖြစ်လာသေးတယ်”

“မင်းမိဘတွေ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ၊ မင်းမေးမကြည့်ဘူးလား၊ စုံစမ်းမကြည့်ဘူးလား”

“အဖေမြဝတီဘက်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင်းနဲ့ လူတစ်ယောက်က တောထဲမှာလာစွန့်တာကို မြင်လို့ကောက်လာခဲ့တာတဲ့၊ အစကကလေးကို စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်လို့ မထင်ဘူး။ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးထွက်သွားတော့ မဟုတ်တာလုပ်ပြီး ရဲလိုက်လို့ ပြေးတယ်ပဲထင်တာ၊ ရှေ့ဆက်လာရင်းနဲ့မှ အဲဒီလူထွက်လာတဲ့ ဘက်ကနေ ကလေးငိုသံကြားလို့ သွားကြည့်မှ ကလေးကိုစွန့်ပစ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာသိတာ”

“ဟင်... အဲဒါဆို အဲဒီလူက မင်းအဖေဖြစ်နိုင်သလား”

ဝင်းအောင်အမေးကို မင်းထက်ခိုင် ခပ်သွက်သွက်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်ကာ

“သေချာသလောက်ပဲ၊ တခြားသူဆိုရင် သတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ဖွန့်ချင်စွန့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်ဆံတင်းသလို လည်ပြန်ကြည့်နေမှာလည်းမဟုတ်ပါဘူး”

“အေး... အဲဒါလည်း ဟုတ်သားကွနော်”

ဝင်းအောင်က ရေခွေးတစ်ခွက်ငဲ့သောက်ပြီး ထောက်ခံ၏။ မင်းထက်ခိုင်မျက်နှာတင်းထန်သွားကာ

“ဘာကြောင့် ငါ့ကိုမွေးပြီး စွန့်ပစ်တာလဲ ငါသိချင်တယ်။ မလိုဆိုင်ရင် အစကတည်းက မမွေးနဲ့ပေါ့၊ အခု ငါဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေလဲ၊ ဆင်းရဲပုပ်ပန်းနေလဲ၊ မွေးစားထားတယ်၊ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုမညာမတာခိုင်းစားနေတယ်။ ကလေးဘဝကတည်းက အရက်ဝယ်ပေးရ၊ သူတောင်းစားလို ပိုက်ဆံတောင်းပေးခဲ့ရနဲ့ ပြီးတော့ ကျောင်းကောင်းကောင်းမနေရ ပညာမသင်ရဘူး”

“ထက်ခိုင်း”

“ဘာလဲ”

“မင်းထွက်ပြေးပဲလားကွ”

မင်းထက်ခိုင်း မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်တက်သွားပြီး

“ငါ့ကို ကျေးဇူးကန်းခိုင်းနေတာလား၊ အတောင်စုံပြီဆိုပြီး ခြေစုံကန်ခိုင်းနေတာလား”

“ဘယ်လိုပဲထင်ထင် မင်းဘဝအတွက် မင်းရပ်တည်နိုင်အောင် လုပ်သင့်တယ်၊ ကျေးဇူးဆပ်ချင်ရင် မင်းပြည့်စုံမှ ဆပ်ပေါ့။ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဒီလိုကြီး ရင်းပေးနေလို့ရော မင်းကိုအကောင်းထင်ကြလို့လား”

မင်းထက်ခိုင်းအသံတိတ်သွားလျက် လည်နင်သွားတာကြောင့် ရေခွေးတစ်ခွက်ခပ်မြန်မြန်မူတ်၍ သောက်လိုက်ရသည်။ အနည်းငယ်သာကျန်သော ထမင်းပန်းကန်ကို တစ်ဖက်တိုးရွှေ့လိုက်ကာ...

“ငါလည်း အဲဒီလိုစိတ်ကူးတော့ရှိတယ်၊ သွားလည်းသွားချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သွားရမယ်၊ ဘာလုပ်စားရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး”

“ရန်ကုန်မှာတော့ ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့အဆောင်မှာနေပြီး အလုပ်ပေါင်းစုံလုပ်တယ်ကွ၊ မိန်းမယူချင်လို့ ငွေရနေတာလေး၊ မိဘနဲ့ မိသားစုအတွက်ဆို အဲဒီလောက် ကြိုးစားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပျော်လည်းပျော်တတ်တော့ မင်းအတွက်အဆင်ပြေမှာပါ”

“အေး... အဲဒီမှာ အဆင်ပြေရင်တောင် ဒီမှာတော့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ သွားဖို့လမ်းစရိတ်မရှိဘူးကွ”

“ခက်တာမှတ်လို့ကွာ၊ မင်းအခုအလုပ်လုပ်တဲ့ထဲက စုသွားစေကြကွ၊ အကုန်မအပ်ဘဲ တစ်နေရာရာမှာ အပ်ထားပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“မင်းကငတုံးပဲ၊ မင်းဘယ်လောက်အလုပ်လုပ်ရတယ်၊ ငွေတယ်ဆိုတာ အိမ်ကနေတဲ့သူတို့က သိပါ့မလား”

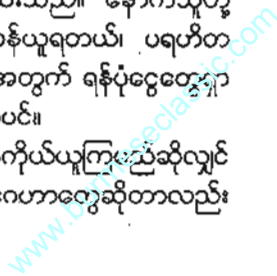
“ငွေအပ်တာနည်းရင်တောင် အိမ်မှာဆူလို့ပူလို့ ဆုံးတာမဟုတ်ဘူး၊ အဖေကဆို လက်ကပါမယ်ဆိုတာချည်းပဲ၊ အဖေကလည်း ခေါင်းတွေဘာတွေ နားလည်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒိုးခနဲဒေါက်ခနဲ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်အားငယ်ပြီး ငိုမိတယ်။ ငါနေချင်တာ ဒီလိုဘဝမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“သေချာတယ်၊ မင်းကငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ အသိုက်အဝန်းကြီးထဲက ဖြစ်ရမယ်၊ သားသမီးတွေကိုမွေးပြီး စွန့်ပစ်တတ်တာ အဲဒီလို အသိုက်အဝန်းကြီးထဲကများတယ်၊ ရှုပ်တုန်းကရှုပ် ပွေတုန်းကပွေပြီး သူတို့အရှက်ရမှာစိုး၊ မိဘတွေ့လျှင်သိက္ခာကျမှာစိုးပြီး ကလေးကိုတစ်နေရာသွားမွေးစွန့်ပစ်၊ အပြစ်မရှိတဲ့ကလေးတွေက ဒီလိုဆင်းရဲသားမိသားစုထဲရောက်သွားရင် ဒုက္ခတွေတွေ၊ တချို့ကလေးရောင်းစားတဲ့သူတွေ လက်ထဲရောက်သွားရင်တော့ ပြီးပြီ၊ တစ်သက်လုံးခိုင်းစားခံရတော့မှာပဲ”

ဝင်းအောင်ပြောနေတာတွေက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းလှသည်။ တကယ်လည်းအဲဒီအဖြစ်မျိုးတွေ သူလည်းကြုံတွေ့ကြားမြင်နေရတာပါပဲ။ သူတို့ဈေးထဲမှာဆိုလျှင် သူငယ်စဉ်ဘဝကလို တောင်းစားတဲ့ကလေးတွေ၊ မနိုင်ဝန်ထမ်းနေရတဲ့ကလေးတွေ အများကြီးပင်။

ဒီလိုတွေမကျွေးနိုင်ဘဲမွေး၊ တာဝန်မယူနိုင်ဘဲမွေးပြီး နိုင်ငံတော်က တာဝန်မယူလို့ဆိုပြီး အပြစ်တင်ချင်ကြသေးသည်။ နောက်သူတို့တာဝန်မဲ့သမျှ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေက တာဝန်ယူရတယ်၊ ပရဟိတသမားတွေက တာဝန်ယူရ၊ အလှူအတန်းတွေအတွက် ရန်ပုံငွေတွေမှာမူ တကယ်ကို တန်ကြေးမရှိကြသည့် သူတွေပင်။

ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူကြသည့်ဆိုလျှင် ဒုက္ခသည်ဆိုတာလည်း ရှိမှာမဟုတ်၊ မိဘမဲ့ဂေဟာတွေဆိုတာလည်း

ရိုမာမဟုတ်၊ ကိုယ့်မိဘအပေါ် သားသမီးဝတ္တရားကျေကြမယ်ဆိုရင် လည်း ဘိုးဘွားရိပ်သာတွေပေါ်လာစရာအကြောင်း ရိုမာမဟုတ်ပေ။ အခု တော့ အသက်ကြီးလာတဲ့မိဘတွေကို မပြုစုမစောင့်ရှောက်ချင်တော့ ဘိုးဘွားရိပ်သာကိုပိုကြို၊ ငယ်စဉ်ကကိုယ့်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးဆိုတာတွေကို မသိကြ။ ဘာကြောင့်လူတွေ တာဝန်ခံနေကြတာ လဲ။

ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေမြင်နေတာမို့ ငြိမ်သက်နေသော အခါ သူ့ကိုကြည့်ပြီးဝင်းအောင်က ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက် လိုက်ကာ

“ထက်ခိုင်း... မင်းဘာတွေတွေ့ပြီး တွေ့ဝေနေတာလဲ”

“ငါဒီလိုဘဝနဲ့နေရတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်ဖြစ်ရ မလား။ မိဘတွေကို စိတ်နာရမလားမသိဘူး”

“မင်းရဲ့ကံဇာတာဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်။ လူတွေမှာ တစ် ယောက်စီကံဇာတာတွေက တူကြတာမဟုတ်ဘူး။ ချမ်းသာတဲ့သူက ချမ်းသာတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့သူကဆင်းရဲတယ်၊ မိဘတွေရဲ့ဂရုစိုက်ပြုစု စောင့်ရှောက်ပံ့ပိုးခံရတဲ့သားသမီးရှိတယ်၊ မိဘတွေရဲ့စွန့်ပစ်ခံသားသမီး တွေရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေနဲ့ပြောရရင် တာဝန်မယူနိုင်ရင် မမွေးခဲ့သင့် ဘူး”

“အဲဒါဟုတ်တယ်၊ ငါလည်းဒါပဲတွေ့ဖြစ်နေတာ”

“အေး... အဲဒီလိုပဲ အခုမွေးစားလိုက်တဲ့ မိဘတွေကလည်း မင်းကိုခိုင်းစားဖို့ သက်သက်ဆိုရင် ကျေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်တာနဲ့ လုပ်မနေနဲ့ပေါ့။ မင်းကိုစွန့်ပစ်တဲ့နေရာမှာပဲ သေသေရှင်ရှင်ထားခဲ့လိုက် ပြီးတာပဲ၊ ဒီလိုဒုက္ခဆိုတာကို မင်းခံစားရမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့သားသမီးတွေ မမွေး ခင်ကတော့ ငါ့ကိုသူတို့သားသမီးအရင်းလို ချစ်ခဲ့ကြမှာပါပဲ၊ ဒီကျေနပ်

တွေရှိခဲ့တာတော့ ငါမေ့ပစ်လို့ စော်ကားလို့မရဘူးလေ”

“ဒါဆိုမင်းဘာလုပ်မှာလဲ”

မင်းထက်ခိုင်း ခဏတွေသွားလျက်

“ငါကြိုးစားကြည့်မယ်၊ ဒီဘဝကနေ လွတ်မြောက်ချင်နေတာ တော့အမှန်ပဲ၊ ဒီဘဝကို ငါအရမ်းကြောက်နေပြီ”

“အေး... ဒီထက်တော့ မဆိုးနိုင်တော့ပါဘူး၊ ယောက်ျားပဲ ဘူး၊ ဒေါင်ကျကျပြားကျကျ စွန့်စားကြည့်ပါ၊ တစ်ရွာမပြောင်းသူကောင်း မဖြစ်ဆိုတဲ့စကားလည်းရှိတာပဲ”

“ဒီလိုအားပေးစကားပြောတာ ကျေးဇူးပဲဝင်းအောင်”

ဝင်းအောင်ပခုံးကို ပုတ်တာပြောလိုက်ပြီး စိတ်ထဲအနည်းငယ် ဆွဲပါးသွားသလိုတော့ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ မွေးစားမိဘတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ တော့ မွန်းကျပ်ကြောက်ရွံ့သလို ရှိနေသေး၏။ ဒဏ်ရာတွေက အရိုးရာ တွေ ထပ်နေဆဲပါ။

အခန်း (၅)

အဘိုးဝယ်ပေးသောကားလေး သူ့အကြိုက်ဆုံးအနီရောင် ပြိုင်ကားလေးဖြစ်ပြီး ထိုကားလေးနှင့် သူလည်လို့ပတ်လို့မဆုံ။ အဘိုးရှေ့မှာ အဘိုးစိတ်ကြိုက်နေပေးပြီး ကွယ်သွားလျှင်တော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်သွားပြီမို့ အတန်းလစ်ကာ သူ့နေရာအနံ့သုဉ်းချင်းတွေနှင့် လျှောက်လည်သည်။

ကာရာအိုကေ နိုက်ကလပ်နေရာခုံရောက်၏။ ငွေဆိုတာလည်း သုံးလို့မလောက်။

အဘိုးဆီက တောင်းလိုက်၊ ဒယ်ဒီနှင့်မာမီဆီကတစ်လှည့်စီ တောင်းလိုက်။ အန်ကယ်လေးနှင့် အန်တီလေးဆီကလည်း လိမ်ညှာလှည့်ပတ်၍တောင်းသည်။

သူ့အတွက်က ငွေမရှားရွှေမရှားပါ။ သူတို့ရှေ့မှာ လိမ္မာပါးနပ်စွာနေပြန်ပင်။

“ဟဲ့ သရထံတို့ ဒီနေ့ဘယ်လိုခွဲကြမလဲ၊ အတန်းတက်ရတာပျင်းစရာကြီး”

“ကြိုက်တဲ့နေရာဒီးလေ၊ ငါကတော့ အဆင်သင့်ပဲ”

“ကျော်သက်ကရော”

“ပြောနေစရာလား၊ နင်တို့သွားရင် သွားပြီးသားပေါ့”

“ကျော်သက်.. မင်းကအလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘူးကွာ”

“ဘာလဲကွ၊ ငါကဘာအလိုက်မသိတာလဲ”

“တစ်ခါတလေ ငွေလနဲ့ငါနစ်ယောက်တည်း သွားချင်သေးတာပေါ့”

သူ့ပြောတော့ ငွေလမျက်နှာလေးနီသွားကာ သူ့ကျောကုန်းကို အုန်းခနဲထု၍

“သရထံ နင်ဘာပြောတာလဲ၊ နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းနော်၊ ပေါက်ကရမပြောနဲ့ ဆွဲထိုးလိုက်မှာ”

“ငွေလရာ ငါတို့တွေကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေတောင်ဖြစ်နေပြီ၊ နင်ကအရမ်းလှလာတော့ ရင်ခုန်ဘာပေါ့ဟ”

“အံ့မယ်.. ငါလုတာပဲ နင်ကရင်ခုန်စရာလား၊ အလယ်တန်းကနေ ခုချိန်ထိ သူငယ်ချင်းတွေလို ပေါင်းသင်းလာတာ စိတ်တွေမပြောင်းနဲ့၊ ငါတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်ပျော်ပဲနေမယ်၊ အရောင်တွေဆိုးဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့နော်၊ ငါကနင်တို့ကို ယုံကြည်လို့ဒီလိုမျိုးပေါင်းသင်းနေတာ မရှိမသားဆို နောက်နေ့ကစပြီး နင်တို့နဲ့မခေါ်တော့ဘူး” ငွေလဟံသာရဲ့ အချစ်စကားက ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ရတော့မလိုပင်။

သူ့မျက်နှာရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလျက်

“မာနကြီးတာလားငွေလ၊ ငါတို့ဘယ်လိုအသိုက်အဝန်းဆိုတာ ငါလည်းသိပါတယ်၊ နင်တို့ထက်တောင် ဟဲဗီးပြည့်စုံတယ်”

“နင်တင်စီးပြီးမပြောနဲ့ သရထံ၊ အသိုက်အဝန်းကြီးတိုင်း နှစ်သူ့ဖြစ်ကြကွေးလား၊ ရင်ထဲကနှစ်နှစ်ကာကာရှိမှ ချစ်သူဖြစ်မှာပေါ့”

“နင်မချစ်နိုင်သေးတာလား၊ မချစ်တတ်သေးတာလား”

“နှစ်ခုလုံးပဲ၊ အချစ်ဆိုတာကို ငါစိတ်ကိုမဝင်စားသေးတာ၊

ငါ့မှာ မိန်းကလေးအပေါင်းအသင်းမရှိတူး။ ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်းဖြစ်တဲ့ နင်တို့နဲ့ပဲ သူငယ်ချင်းလို တရင်းတနီးနေလာခဲ့တော့ ရွာနားကမြက်၊ ရွာနားမစားချင်တာမျိုး ဖြစ်နေလားမသိပါဘူး။ ဟိုလိုလိုစိတ်ကို ဝင်စားလို့မရတာ”

“ဘာ”

တော်တော်လေးအောင့်သီးအောင့်သက် နိုင်စေသည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေလဟံသာဆိုသော သူငယ်ချင်းလေးကို စိတ်ဆိုးလို့တော့မရပါ။ တကယ်လည်းသူငယ်ချင်းလိုနေခဲ့ကြတာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ချစ်သူ လို့ စိတ်ဝင်စားချိန်ရှိပါမလဲ။

သွားမယ် လည်မယ် ပတ်မယ် စားမယ်ဆိုတာပဲ အာရုံရောက်နေကြတာ။ ဇွတ်တရွတ်ပြောမိလျှင် သူမစိတ်ဆိုးသွားပေဦးမည်။ သူမစိတ်ဆိုးတာ မခံနိုင်လောက်အောင် ရင်ထဲမှာတော့ အလေးအနက်ဖြစ်နေမိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အရာရာပြည့်စုံနေသူမို့ မာနလေးကတော့ ရှိချင်သည်။

ဒါကြောင့် မဲ့တဲ့တဲ့လေးပြုံးဖြစ်ကာ

“နင်မကြိုက်လည်း ငါ့ကိုကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေအများကြီးနော်၊ နင့်ထက်လှတဲ့ချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အချိန်မရွေး ဆွဲတဲ့လိုက်လို့ရတယ်”

“ရည်းစားတစ်ယောက်လောက် မနေနိုင် မထိုင်နိုင်အရမ်းလို့ ချင်နေတယ်ဆိုရင်လည်း နင့်သဘောပေါ့။ အင်တာနက်တွေကြည့်ပြီး ပိုးထနေတယ်”

ငွေလဟံသာရဲ့ မျက်စောင်းကြောင့် အောင့်အီးမထားနိုင်ဘဲ ရယ်ချလိုက်သည်။ မလုံမလဲ ဖြစ်နေသောကျော်သက်လည်းရှက်ရယ်ရယ်ပြုံး...

“ငါတို့ အင်တာနက်ကြည့်တာ နင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“နင်တို့ရုပ်တွေက နာဘူးရုပ်ပေါက်နေလို့ပေါ့”

“ဟာ... နင်ကလည်း ပြောလိုက်ရင် တစ်တုံးတစ်ခဲ၊ ငါတို့က ဟုတ်တရားရတင်ပါ။ ကျန်တာတော့ လုံးဝကွဲစိတ်မဝင်စားတာ၊ တို့က ပျော်ဖို့ပဲ။ အဲ... နင်တို့နစ်ယောက်ရန်ဖြစ်နေတာနဲ့ ဗိုက်တောင်တော်တော်ဆာလာပြီဟာ၊ ဒီနေ့အပြင်မှာ ကံရင်းဆွဲမယ်လေ”

“ကျောင်းခေါ်ချိန်မမီရင် ပြဿနာနည်းနည်းရှိတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ နေ့ဘက်မှာတစ်ခါတလေကဖို့စဉ်းစား၊ ညကျရင် သူငယ်ချင်း နွေးနေတွေ ပါတီတွေ ဆင်ခြေပေးရမှာပေါ့။ အိမ်မှာလဲပွားအောင်နေပေးဦးမှလည်းဖြစ်မှာ”

“မင်းပြောတာကလည်း ငါတို့ကမိုက်လုံးကြီးနေသလိုပဲ၊ တို့အသိုက်အဝန်းကြားမှာ ဒီလိုနေမှ ထင်ပေါ်တာကွ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းအဘိုးတို့ မင်းဒယ်ဒီ မာမိတို့က အချိန်အဆနဲ့ လွှတ်ထားတာပေါ့။ လုံးဝကြီးမသိလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်”

ကျော်သက်စကားကို ထောက်ခံသလို လက်ဖျောက်တီးကာ ဆင်းညိတ်လိုက်ပြီ...

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ အဘိုးကပြောတယ်၊ မြေးလေး နှုတ်ပျော်တော့နေ မပျက်စေခဲ့တဲ့၊ အဘိုးက တစ်နှစ်တစ်တန်းစာမေး ခွဲအောင်ပြီး ပညာတွေစုံစေချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မိသားစုသိက္ခာကျအောင် ထမ်းမှားမရောက်စေချင်ဘူးတဲ့”

“နင်တို့ကလည်း ငါ့မိဘတွေလည်း ဒီလိုပြောတာပါပဲ။ သရထံနဲ့ကျော်သက်က အဆင့်အတန်းတူ အသိုက်အဝန်းတူမို့ ပေါင်းသင်းခိုင်းတာတဲ့၊ တခြားယောက်ျားလေးတွေဆို ယုံကြည်ပြီး အပေါင်းအသင်းလုပ်ခိုင်းဘူး”

“နင့်အမေက ငါနဲ့သဘောတူနေလားမှ မသိတာ”

“သရထံနော် ငါစကားအကောင်းပြောနေတာ၊ သူငယ်ချင်း

အဆင့်ထက်ကျော်ချင်ရင်၊ ဒီအခွင့်အရေးတွေအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်”

“ခြိမ်းခြောက်တာကတော့ ကြောက်စရာကြီး၊ အေးနော်၊ နင်တခြားကောင်တွေနဲ့တော့ ရည်းစားမထားရဘူး”

“ဟွန်း... ဘာမှကို စိတ်မဝင်စားတာ၊ ငါကတော့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေရဖို့ပဲ”

ငွေလဟံသာပြောလိုက်တော့ သရထံပြုံးတုံ့တွဲဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နှင့်နေချင်လျှင်လည်း သူငယ်ချင်းပေါ့။ ငွေလဟံသာနှင့်က ဒီအတိုင်းသူငယ်ချင်းဖြစ်နေရတာလည်း ပျော်စရာကောင်းပါသည်။ သူနှင့်ကျော်သက် ဘယ်သွားသွားသူမလိုက်သည်။

စားကြမယ်ဟေ့၊ ကာရာအိုကေသီချင်းသွားဆိုမယ်ဟေ့ဆိုလည်း စိတ်တူကိုယ်တူပင်။ သူမကအဆိုအကဝါသနာပါ၍ သူနှင့်အပြိုင်လိုက်ဆိုလိုက်ကနိုင်သည်။ ကျော်သက်က မင်းတို့နှစ်ယောက် အတွဲညီတယ်ဆိုလို့ ငွေလဟံသာရဲ့စိတ်ကို စမ်းသပ်ကြည့်တာပါ။

အချစ်ကို စိတ်မဝင်စားသေးဘူးဆိုတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ရင်း သူ့ကားလေးကို ဦးတည်ရာပြောင်းလိုက်သည်။ ပန်းခြံတွေ ကစားကွင်းတွေလည်ပတ်ပျော်ပါးစရာ နေရာတွေက သူတို့ခြေရာတွေထပ်နေခဲ့၏။

ရန်ကုန်မှာက ငွေဖြူနိုးတီးဖို့နေရာက အပေါသားပင်။ ကျောင်းမတက်ချင်သည့်နေ့ဆို ဒီလိုမျိုးသုံးယောက်သားလိုမို့နေကျ။

ညနေကျ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အမေ ဆေးရုံတက်လို့ဆိုပြီး အဘိုးကိုဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား ဆင်ခြေပေးကာ ကာရာအိုကေခန်းကို လာခဲ့ကြသည်။ သုံးယောက်သား သီချင်းတွေဆိုကြ၊ အော်ဟစ်သောင်းကျန်းကြသည်။

ဝိတ်တာတွေရဲ့ ဂရုစိုက်ပြုစုမှုကိုခံဖို့ ငွေကိုအလှူပယ်သုံးရင်း နှုတ်စည်းစိမ်ယူကြသည်။ ငွေကြေးချမ်းသာပြည့်စုံမှ ဒီလိုစည်းစိမ်ကိုခံစားနိုင်တာမဟုတ်ပါလား။

တစ်ခါတလေ ငွေလဟံသာမလိုက်လျှင် ကျော်သက်နှင့်နှစ်ဆောက်တည်း ကြဲကြသည်။ ကျော်သက်မပါလျှင်တော့ သူတစ်ယောက်ဆည်းရောက်လာပြီး ဝိတ်တာနှစ်ယောက်လောက်ကို ငွေကုန်ခံကာ စပွန်ဆာလုပ်၍ ပျော်ရွှင်ယစ်မူးနေတတ်သည်။

ဒီအရွယ်မှာပဲ ဒီလိုနေခွင့်ရှိတာမဟုတ်ပါလား။ သူ့ရောက်လာသည့် တစ်ဆိုင်လုံးရှိ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ပျာပျာသလဲပြုစုယူယူကြ၏။ ဆာကားစူးများများရဖို့ ငွေဖြူနိုးမည့်သူကို သူတို့ခင်မျှာမျှော်လင့်စောင့်စားနေကြရတာ။ ကိုယ်မရှာရသောငွေမို့ သူကလည်းသဒ္ဓါတရားဆက်သန်ရက်ရောစွာဖြင့် . . . .

အခန်း (၆)

“ဖေဖေမြေးကတော့ သိပ်မဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ ကျောင်းဆင်းချိန်ကို အိမ်တန်းပြန်မလာဘူး။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး နောက်ကျနေတာမကောင်းဘူး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ အပေါင်းအသင်း မှားမှားစားစားရတယ်”

သားငယ်ကိုမောင်လွင်စကားကြောင့် ဦးပြည်သာအောင် အလိုမကျသလို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလျက်

“ငါ့မြေးအပေါင်းအသင်းတွေက လူကုံထံအသိုက်အဝန်းက ချည်းပဲ၊ မြေးပေါင်းတဲ့သူတွေကို မင်းတို့လည်း သိရဲ့သားနဲ့ မြေးလေးကိုဘာလို့အပြစ်ပြောတာလဲ”

“ငွေလည်းအသုံးများလို့ ပျက်စီးမှာစိုးလို့ပါ”

“ဟ.. ငါတို့ချမ်းသာသမျှက သူ့အတွက်ပဲလေ၊ မျိုးဆက်ဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ မင်းမိန်းမကရော ကလေးမွေးနိုင်လို့လား၊ တားဆေးတွေသောက်ရင်းသောက်ရင်းက ကလေးမရနိုင်တော့တာ၊ ဒီတူလေးသုံးတာဖြုန်းတာကို မင်းကငြိုငြင်ချင်လို့လား မောင်လွင်”

“.. မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ၊ တူလေးအတွက် တကယ်စိုးရိမ်လို့ပါ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ”

“မောင်လွင်.. မြေးလေးကို မဝေဖန်ပါနဲ့၊ ဘယ်တုန်းကမှ

သူရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းမရှိခဲ့ဘူး။ တစ်ဦးတည်းသော မြေးလေးတူလေးမို့ သူ့ခွဲနဲ့ချင်တာ၊ ဆိုးချင်တာခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးရမှာပေါ့။ မင်းတို့ငယ်ငယ်က ဒီထက်တောင်ဆိုးသေးတယ်။ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရနဲ့ လုပ်ချင်တာလုပ်ခဲ့ကြတာ။ ငါသဘောမတူတဲ့ မိန်းမတွေကိုတောင် ငါ့ကိုအာခံပြီး ယူခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူးလားဟင် ဟိတ်ကောင်”

ကိုမောင်လွင် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဒီအပြစ်ကို တစ်သက်လုံး ပြောလို့ပြီးမှာမဟုတ်ပေ။ ဒီလိုလက်ခံပေးတာပဲကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ သိရိကြော့နှင့်က သဘောမတူချင်ဘူးဆိုပေမယ့် အဆင့်အတန်းက သိပ်မကွာတော့ အစ်ကိုကြီးမိန်းမခင်နန္ဒာလောက်တော့ ခါးခါးသီးသီးမဖြစ်ခဲ့ပေ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကစိတ်ကြီးသည်။ သူ့ယူစေချင်သည့်မိန်းမကို မယူ၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးကို လုပ်ငန်းတွေလွှဲမပေးခဲ့။

အချိန်တန်ရင် မင်းတို့ရသင့်ရထိုက်သလောက်ပေးမယ်၊ နေနိုင်ခင်နေ၊ မနေနိုင်ရင်အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကြဆိုတာကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဖေဖေကို မလွန်ဆန်ရဲဘဲ နေခဲ့ကြရသည်။

“ဟိတ်ကောင်”

“ဗျာဖေဖေ”

“ငြိမ်ပြီးဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ ငါပြောတာကြားတယ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါဆိုသွားတော့၊ နောက် ငါ့မြေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မပြောနဲ့၊ မင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ထက်လိမ္မာတယ်၊ ပညာကုန်သင်ပြီးရင် ငါ့မြေးက မင်းတို့ထက်အားကိုးရမှာ၊ ငွေလဟံသာဆိုတဲ့မိန်းမလေးကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သဘောတူလို့ လွှတ်ပေးထားတာ၊ အဲဒီကလေးလေးက ငါတို့လိုအသိုက်အဝန်းကြီးထဲက လုပ်ငန်းရှင်သမီးပဲ၊ အစတတည်းက ငါစုံစမ်းထားပြီးသား သူတို့ချင်းချစ်သူဖြစ်သွားရင် ချက်ချင်း

၃၈ ✧ လုံမ

တောင်လက်ထပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်"

ကိုမောင်လွင်ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သွားသတိပေးခြင်းမဟုတ်ပေ။ သရဝေကို တူလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ အချစ်ပိုပေမယ့် ဖေဖေအလိုလိုက်မြှောက်ပင့်လွန်းနေတာတော့ မကြိုက်ပေ။

သားအချစ် မြေးအနှစ်ဆိုပြီး သားတွေထက်ပိုလွန်းတာ သဘာမမှမကျတာ။

"ကိုမောင်"

အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီးဝင်လာသော ကိုမောင်လွင်မျက်နှာသုန်မှုနေတာမို့ ဒေါသီရီကြောအနားရောက်သွားကာ...

"ဖေဖေက ဘာပြောလိုက်လို့လဲကိုမောင်"

"သရဝေနဲ့ပတ်သက်ရင် ဆတ်ဆတ်ထိကိုမခံဘူး။ ဒီကလေးကိုအပြစ်ကိုမမြင်တာက ဆိုးတယ်"

"ချစ်လွန်းလို့ အပြစ်မမြင်တာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အမွေကိစ္စတစ်ခုလုံးစိစဉ်မယ်ဆိုတာ မသိရတာက စိုးရိမ်စရာပဲ။ ကိုမောင်တို့ကို အခုလည်း လုပ်ငန်းတွေခွဲမပေးသေးဘူး။ ဒီကုမ္ပဏီရော ဘီလပ်မြေစက်ရော တစ်လှည့်စီသာ တာဝန်ယူခိုင်းတယ်။ ဘယ်ဟာကို ဘယ်သူပေးမယ်ဆိုတာ ခွဲတမ်းလည်းမချသေးဘူး"

"အဲဒါကို ကိုကျော်နဲ့တိုင်ပင်ကြည့်သေးတယ်။ တကယ်ဖေဖေက စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါတော့တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကဒါယူ သူဒါယူဆိုရင် ကိုယ်တို့လည်းအားကြီးမာန်တက်ကြီးစားဖို့ အားရှိအောင်တယ်"

"အဲဒါပေါ့။ အခုက တာဝန်ပဲအပေးခံနေရတာ၊ အမွေပေးတာမဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့အတွက် လုပ်နေရမှန်းမသိဘူး။ ပြောတော့လည်း ရသင့်တဲ့အချိန် ပေးသင့်သလောက်ပေးမယ်တဲ့။ မရေမရာမသေမချာ"

"ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပဲပေးရမှာပေါ့။ တခြားဘယ်သူ့ကို ပေးရဦးမှာလဲ"

"သရဝေကို ဘယ်သွားထားမှာလဲ။ ဒီမြေးကို ဒီလောက်ချစ်နေတာ၊ ကိုမောင်တို့ထက်တောင် ပိုပေးချင်ပေးနေဦးမယ်"

ကြွေပြောတာ ဖြစ်နိုင်တာမို့ ကိုမောင်လွင်ထောက်ခံသလိုခေါင်းညိတ်မိသည်။ တူလေးလည်း ရသင့်သည့်သူမို့ မနာလိုစရာမရှိပေမယ့် ရသင့်တာထက်ပိုသွားလျှင်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမည်။ ဒါဆို ကိုကျော်က သားအတွက်ပါ ဝေစုနှစ်ခုတောင်ရမှာပေါ့။ အခုမှ သားသမီးမယူမိတာ နောင်တရမိသလိုပင်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ သားသမီးမှ မရနိုင်တော့တာ။ အစက ကလေးစောစောမယူချင်လို့ တားဆေးတွေအမျိုးမျိုးသုံးစွဲရင်းက တကယ်ယူမည့်အချိန်ကျတော့ ဘယ်လိုဆေးကောင်းဝါးကောင်းသုံးသုံး မရနိုင်တော့ပေ။ ဒါကြောင့် ကိုကျော်ကမွေးသော တူလေးကိုပဲ အချစ်ပိုခဲ့ရတာ။ လသားအရွယ်လေးနှင့် ဖေဖေကပြန်ခေါ်လို့ ရောက်လာကြတော့ ကလေးမရှိဖူးသော အိမ်မှာ ဆည်းလည်းလိုသာယာငြိမ်းချမ်းခဲ့ရသည်။

ကလေးလေးအနားမှာရှိလျှင် ဖေဖေဆီမှာ ဒေါသလည်းမမြင်ရ။ ခက်ထန်ခြင်းတွေလည်းမရှိ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စိတ်သက်သာရာရသလို၊ ချွေးမတွေလည်း အနေချောင်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့လည်း ကိုကျော်မိန်းမခင်နန္ဒာအပေါ် ဖေဖေအခုချိန်ထိ နူးနူးညှည့်ညှဲတော့ မဆက်ဆံသေးပါ။ အဆင့်အတန်းမတူဘဲ ခိုးရာလိုက်ပြေးရသောမိန်းမကို အထင်မကြီးနိုင်လို့ ချွေးမအရာမသတ်မှတ်နိုင်သေးတာဖြစ်သည်။

ခင်နန္ဒာက တော်တော်လေးသည်းညည်းခံနိုင်ပါသည်။ ဖေဖေဘယ်လိုပဲပြောပြော ဘယ်လိုပဲဆက်ဆံဆက်ဆံ အရိုအသေမပျက် ငြိုငြင်မှုလည်းမရှိခဲ့။ အိမ်အကူ ဒေါ်ဆွမ်တစ်ယောက်သာရှိလျက် တစ်အိမ်

လုံးအလုပ်ကို သိမ်းကျုံးလုပ်သည်။

ကြွေကတော့ ဖေဖေရှေ့မှာ မျက်နှာကောင်းရရုံ ဟန်ပြသာလုပ်သည်။ ဖေဖေကလည်း သိပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဘာမှ သိပ်မပြော။ ကြွေက အဆင့်အတန်းမြင့်သည့်အသိုက်အဝန်းကမို့ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်တွေ သိပ်လုပ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူးဟု ခင်နုနွာ ကြားလောက်အောင် အသိပေးထားခဲ့သည်။

ဒါကိုလည်း ခင်နုနွာက စိတ်မဆိုးသလိုပုံစံပါ။ သရထံကို ချစ်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်နေသလိုဖြင့် အပြုံးမပျက်ကျိုးနွံပြီးနေခဲ့သည်။ မိန်းမကိုကြည့်ပြီး ကိုကျော်တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်မကောင်းဖြစ်တတ်တာကိုတော့ ကိုယ်လည်းသိနေ၏။

“ကိုမောင် .. ဘာတွေတွေ့ပြီး ငြိမ်နေတာလဲ၊ စကားပြောနေရင်းက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာတုန်း”

“ဪ... ကြွေပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွေးမိလို့ပါ။ တူလေး သရထံကို ပိုပေးချင်လည်းပေးနိုင်တယ်။ အခုဘာမှခွဲဝေမပေးသေးတာက သရထံကျောင်းမပြီးသေးလို့ ဖြစ်ရတယ်”

“ကျွန်မကတော့ မကျေနပ်ချင်ဘူးကိုမောင်”

“ဘာကိုလဲကြွေ”

“ဖေဖေကိုလေး၊ ချွေးမတွေကို အခုထိအသိအမှတ်မပြုသေးဘူး။ ကြွေကဒီလောက်မဟုတ်ပေမယ့် ခင်ကတော့ ပိုပြီးခံစားချက်တွေ ရှိနေနိုင်တယ်။ သားရဲ့မိန်းမလို့သာပြောတာ အိမ်ဖော်သာသာအဆင့်ပဲထားတာ၊ မြေးကိုတုန်နေအောင်ချစ်ပြီးတော့ ချွေးမကိုတော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် နွေးနွေးထွေးထွေးမဆက်ဆံဖူးဘူး။ ခင့်မျက်နှာက ပြုံးနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဝေဒနာတွေ၊ ဒဏ်ရာတွေရှိနေမှာသေချာတယ်”

“အင်... ကြွေပြောသလို ကိုယ်လည်းတွေးမိပါတယ်။ ကိုကျော်

လည်း သူ့မိန်းမအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာပဲ။ မိန်းမကိုအရမ်းချစ်လို့ ကွယ်ရာမှာတော့ ဖျောင်းဖျောင်းပေးနေမှာပါ။ ဒီလိုလက်ခံပေးတာကိုလည်း ဖေဖေကိုကျေးဇူးတင်ရမှာ။ ဖေဖေစိတ်က အရမ်းပြတ်သားပြီးမာတယ်။ မေမေ့ကိုတောင် စိတ်တိုင်းမကျစရာတစ်ခုရှိတာနဲ့ ကွာရှင်းပစ်ခဲ့တာ။ သေတဲ့အချိန်မှာလည်း တစ်ခေါက်မှသွားမတွေ့ခဲ့ဘူး။ သားတွေရဲ့အမေပါလို့လည်း ငဲ့ညှာရမှန်း ကြင်နာရမှန်းမသိခဲ့ဘူး။ မေမေလုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်က ကြီးလို့လည်းဖြစ်မှာပေါ့လေ”

ကိုမောင်လွင်ပြောတာကို စိတ်ဝင်စားသွားလျက် “ဘယ်လိုအပြစ်မျိုးမို့လဲ ကိုမောင်”

“မေမေက ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့တယ်။ ရိုးရိုး သားသားလား။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းအဆင့်လား။ ဒီထက်ပိုသလားဆိုတာတော့ မေမေကိုယ်တိုင်ပဲသိလိမ့်မယ်။ ဖေဖေက ဖြေရှင်းမခံခဲ့ဘူးလေ။ ကိုယ်တို့လည်း နည်းနည်းသိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့ မင်းတို့အမေနဲ့ လိုက်သွားချင်တဲ့ကောင်လိုက်သွား၊ ငါ့အိမ်ကိုတော့ ငါသေတောင်တက်မလာခဲ့နဲ့လို့ ပြောခဲ့တာ”

“ကိုမောင်တို့ဖေဖေက တစ်ယူသန်လွန်းတယ်ပြောရမလား မသိဘူးနော်။ ကိုကျော်တို့ညီအစ်ကိုလည်း စိတ်ဒဏ်ရာတော့ ရခဲ့ကြမှာပဲ” ကိုမောင်လွင်ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပေမယ့် ဘာမှတော့မပြောဖြစ်။ အဖေအပေါ် နာကြည်းစရာရှိပါတယ်။ စိတ်နာပါတယ်လို့ ထုတ်ဖော်ပြောလို့ဖြစ်ဖူးမလား။ ရင်ထဲမှာပဲ ထားတာကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ပညာရှိအမျက် အပြင်မထွက်ဆိုသည့်စကားလည်း ရှိတာကြောင့် . . .။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၇)

“ဘာကြောင့်သား ဒီလောက်အိမ်ပြန်နောက်ကျနေရလည်း မသိဘူး ကိုကျော်ရယ်၊ ခဏခဏဆိုရင် ဖေဖေအပြစ်မြင်တော့မှာပဲ”

ခင်နန္ဒာစကားကြောင့် ကိုကျော်ထင် ကွန်ပျူတာကိုပိတ်လိုက်ပြီး မိန်းမပန်းလေးကိုလှမ်းဖက်လိုက်ကာ

“ဘာတွေစိတ်ပူနေတာလဲခင်၊ သားကသူ့အဘိုးကို ဘယ်သွားမယ်၊ ဘယ်လာမယ်၊ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ခွဲပြီးပြောပြီးသားပါ။ ကိုယ်တို့ကိုသာ ဂရုမစိုက်ချင်မစိုက်မယ်၊ သူ့အဘိုးကိုတော့ အပီကိုင်ပြီးသားပဲ”

“အဲလိုဆိုရင်တောင် သားပျက်စီးသွားမှာတော့ စိုးရိမ်တာပဲ ကိုကျော်ရယ်၊ သားကသူ့ဘက်မှာ သူ့အဘိုးရှိတယ်ဆိုပြီး အလိုလိုကိန်းထားရလို့ ဆိုးချင်နေတာ”

“ခင်ရယ် ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲ၊ ခင်သားအတွက်ရဲစခန်းမှာ လိုက်ဖြေရှင်းရတယ်ဆိုတာ ရှိဖူးလား၊ ဆေးရုံဆေးခန်းရော လိုက်ဖူးလား၊ လူငယ်ဆိုတာ ဒီလောက်တော့ အိမ်ပြန်နောက်ကျတတ်ပါတယ်ခင်၊ ပြီးတော့ သားပေါင်းတဲ့အပေါင်းအသင်းတွေက လူကုံထံအသိုက်အဝန်းကချည်းပါ၊ ငွေလဟံသာမိဘတွေကိုလည်း ဖေဖေသိသလို ကိုယ်လည်းသိတယ်၊ ကျော်သက်မိဘတွေနဲ့လည်း ခင်တာပဲ၊ အဆင့်အတန်း

ရှိကြပါတယ်”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

ခင်နန္ဒာဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေချိန်မှာ ကိုကျော်ထင်နဖူးလေးကိုနမ်း၍ ပခုံးလေးကိုဖက်တွယ်ထားကာ

“ခင်သားက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ပူချင်ရင် ကိုယ့်ကိုပဲစိတ်ပူစမ်းပါ”

“ဟင်... ကိုကျော်ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်နေရာနေမကောင်းလို့လဲဟင်”

ခင်နန္ဒာပျာပျာသလဲဖြစ်သွားလျက် ကိုကျော်ထင်မျက်နှာလေးကို ဟိုစမ်းဒီစမ်းလုပ်သည်။ ကိုကျော်ထင်က ခင်နန္ဒာလက်ကလေးနစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး ရှိုက်ခနဲနမ်းလိုက်ကာ

“ဟင်းဟင်... ခင်အဲ့လိုစိုးရိမ်တတ်တာလေးတွေကို ကိုကချစ်တာ၊ ခင်ကို ကိုယ်ရအောင်လက်ထပ်ခဲ့တာ မှန်သွားပြီကွာ၊ မြင့်ဇော်ဆိုတဲ့ကောင်ကိုပေးလိုက်ရရင်တော့ ကိုယ်တစ်သက်လုံးရင်ကျိုးပြီး နောင်တရနေရမှာပဲ”

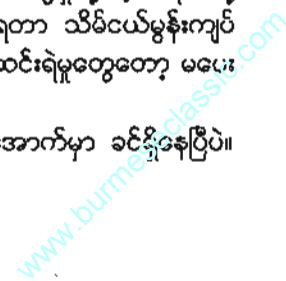
“အဲဒီလူအကြောင်းက ဘာလို့ပါလာပြန်တာလဲ ကိုကျော်ရယ် ကိုကျော်က မြင့်ဇော်ကိုမုန်းတယ်၊ ခင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သဝန်တိုတယ်လို့ သာပြောတာ၊ ခဏခဏ သူ့နာမည်ကိုထည့်ပြောတာပဲ”

တစ်သက်စာ မမေ့နိုင်စရာအကြောင်းတွေရှိလို့ပေါ့ခင်ရယ်လို့ ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်မှာနေရတာ သိပ်ငယ်မွန်းကျပ်နေရတာမို့ ဒီအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲပူတွေတော့ မပေးချင်ပေ။

အခုကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ခင်နှိုနေပြီပဲ။

“ခင်”

“ရှင်”

“ကိုအရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပေးလို့ပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယုံယုံကြည်ကြည် နဲ့ချစ်ပြီး ကိုယ့်အဖေခါးခါးသီးသီး သဘောမတူတဲ့ကြားက စွန့်စားပြီး ခိုးရာလိုက်ပေးလို့ ကိုယ်ကျေးဇူးတင်တာပါခင်”

“အစကတည်းက မြင့်ဇော်ကို ခင်ချစ်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲကိုကျော် ရယ်၊ ကိုကျော်အဖေက ကိုကျော်နဲ့ချစ်နေတာကို ခါးခါးသီးသီးကန့်ကွက် တားဆီးတယ်။ အဆင့်အတန်းမတူလို့ နောက်ဆုတ်ပေးပါဆိုပြီး ခဏခဏ လာပြောတယ်။ မတူမတန်အရမ်းနိမ့်ချပြောလို့ မြင့်ဇော်နဲ့ရဲ့ပြီး တွဲလိုက် တာပါ”

“ကိုယ်သိပါတယ်ခင်ရယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ကိုအဖြစ်မမြင်ဘဲ ကိုရအောင်ယူခဲ့တာပေါ့၊ ဖေဖေအမေ့ဖြစ်မယ်၊ ကိုတို့အရမ်းပင်ပန်း ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ခင်ကို ကိုယ်စွန့်စားပြီး လက် ထပ်ခဲ့တာ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်တို့ကံကောင်းတယ်နော်၊ သားလေးမွေးတဲ့အချိန် မှာ ဖေဖေကပြန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ အခုလိုဒီဘဝမျိုး ပြန်ရောက်လာတာ ဖေ ဖေ့ကိုကျေးဇူးတင်ရမှာပါပဲ”

“ကိုယ်ကတော့ ခင်ကိုသမီးချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုသေး လို့ စိတ်မချမ်းသာ ဝမ်းမသာနိုင်သေးပါဘူးခင်၊ ခင်ကို အိမ်မှူကိစ္စတွေ ပင်ပင်ပန်းပန်းခိုင်းနေတာလည်း ကိုယ်မကြိုက်ဘူး၊ ကိုယ်တို့အနေအထား နဲ့ အိမ်အကူဆယ်ယောက်လောက်ငှားတော့ရော ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့ လဲ၊ အခုက ခင်ကိုဒီလိုအဆင့်အတန်းက မိန်းကလေးပဲဆိုပြီး ဒီလိုအလုပ် မျိုးတွေ ခိုင်းနေတာ”

အဖေကို ဒေါသဖြစ်နေတာကြောင့် ကိုကျော်ရင်ဘတ်ကို မှီ တွယ်ရင်း မျက်နှာလေးကို ပွတ်သက်ကာ ဖျောင်းဖျာသည်။

“ခင်ကိုဘယ်လိုပဲသဘောထားထား ခင်သည်းညည်းခံနိုင်ပါ တယ်။ သားလေးကို ချစ်ခင်ပေးတာနဲ့တင် ခင်ကျေနပ်ပါတယ်ကိုကျော် ရယ်၊ သားလေးက အခုဆို အားလုံးရဲ့ချစ်ခင်အလိုလိုက်ခံရတယ်၊ သား ရဲ့နောင်ရေးလည်း စိတ်အေးရပြီ၊ ခင်သေသွားရင်တောင် ဒီမိသားစု အတွင်းမှာ သားလေးကိုထားခဲ့ရမှာ နောက်ဆံတင်းစရာလည်းမလိုတော့ ဘူးလေ”

“ခင်... ထားခဲ့ရမှာတွေ နောက်ဆံမတင်းတာတွေ မပြောပါနဲ့ ကွာ၊ ကိုယ်ကလေ ခင်ကိုကျန်းကျန်းမာမာလှလှပပလေးပဲမြင်ချင်တာ။ ကျန်တဲ့အရာတွေ စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်။ ခင်ကိုတော့ ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်ဘူး”

“အဲဒီအတွက် ကိုကျော်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အရာရာစွန့် လွှတ်ပြီး ခင်ကိုချစ်ပေးလို့ပါ၊ အဲလိုသာအစတည်းက စွန့်စားဖြစ်မယ်ဆို ခင် ကိုကျော်အဖေကိုရွံ့ပြီး မြင့်ဇော်နဲ့ခဏလေးတောင်တွဲဖြစ်မှာမဟုတ် ဝဲဘူး။ တကယ် ကိုမြင့်ဇော်ကိုချစ်လည်းမချစ်ပါဘူး။ မာနပေါ့လေ၊ အရမ်းကြီးနိမ့်ချခံနေရတော့ ရှင်တို့သားကိုမယူဘူးလို့ပြချင်ခဲ့တာ၊ အဲဒါ ကြောင့်လည်း ဖေဖေကခင်ကိုအခုထိ စိတ်မပြေသေးတာနေမှာ”

“ခင်ဘာမှမတွေ့ပါနဲ့ခင်ရယ်၊ ကိုယ်ကလေ ခင်မျက်နှာလေး ပြုံးပြီး စိတ်ချမ်းသာတာပဲမြင်ချင်တာ၊ တကယ်လို့ ဖေဖေဆက်ဆံရေး အတွက်ခင်စိတ်ပင်ပန်းတယ်ဆိုရင် ဖေဖေ့ကို ကိုယ်ပြောလိုက်မယ်”

စိတ်လိုက်မာန်ပါအဖြစ်မခံနိုင်တာမို့ ကိုကျော်ထင်လက်ကို ကယျာ ဘယာဆုပ်ကိုင်ထားလျက်

“ကိုကျော်အဲလိုတွေလုပ်ရင် ခင်ပိုပြီးအနေရခက်လိမ့်မယ်၊ အခုလိုနေရတာ ခင်စိတ်ချမ်းသာပါတယ်၊ သားဘဝလေးပြည့်စုံနေတယ်၊ သူ့အဘိုးရဲ့ချစ်ခင်အလိုလိုက်ခြင်းခံနေရတယ်၊ ဒါတွေမိခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ အားလုံးကိုကျေနပ်ပေးနိုင်တယ်၊ တစ်ခုပဲ သားလေးကိုလိမ္မာစေ

ချင်တာ”

“လွှတ်ထားလိုက်ပါခင်ရယ်၊ ခင့်သားဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဖြစ်သွားလည်း သူ့အဘိုးပြောလိမ့်မယ်”

“ကိုကျော်ကလည်း”

သားနှင့်ပတ်သက်လျှင် ကိုကျော်ထင်ဒီလိုမျိုး ဥပမာကွာပြုတတ်တာကိုတော့ ခင်မကြိုက်ပေ။ မိမိအပေါ်တော့ ကိုကျော်ထင်လေးလေးနက်နက်နှစ်နှစ်ကာကာချစ်တာ ခံစားလို့ရပါသည်။ ဟိုအရင်ကတည်းက တယုတယကြင်ကြင်နာနာရှိသည်။ တန်ဖိုးထားကာ မြတ်နိုးခဲ့၏။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့အဖေသဘောမတူသည့်ကြားက သူ့အချစ်ကို တန်ဖိုးထားပြီး ခိုးရာလိုက်စွန့်စားခဲ့တာပါ။ နှစ်ယောက်သား နယ်စပ်မြို့လေးမှာ အတော်လေးကို ကသီလင်တဆင်းရဲရကွရောက်ခဲ့သည်။

ကိုကျော်ထင်က ပင်ပန်းသည့်အလုပ်တွေမှ မလုပ်နိုင်တာ၊ ဖအေအိမ်ပေါ်ကနေ မိမိနှင့်လက်ထပ်ဖို့ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခု ဆင်းလာခဲ့တာမို့ သူ့များစန့်ထမ်းဘဝမျိုးရောက်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မိမိကို ချစ်တာကြောင့် ကိုကျော်ထင်တတ်နိုင်သမျှ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကျွေးခဲ့ရှာပါသည်။

သားလေးမွေးလို့ သူ့အဖေက ပြန်ခေါ်မှ ဒီဒုက္ခတွေငြိမ်းခဲ့တာ ဒါကြောင့်မို့ သူ့အဖေဘယ်လိုပဲဆက်ဆံဆက်ဆံ သားနှင့်ယောက်ျားပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာ တင့်တောင့်တင့်တယ်နေနိုင်မည်ဆိုလျှင် မိမိအနစ်နာခံရကျိုးနပ်ပါသည်။

“ခင်... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ကိုကျော်စကားက သားကိုဥပမာကွာပြုသလိုကြီးပဲ၊ အဲဒီလို တွေပြောတာ ခင်မကြိုက်ပါဘူး။ ကြွေတို့လင်မယားရော ဖေဖေရော သားကိုဒီလောက်ဂရုစိုက်နေကြတာ”

“ဪ... ခင်ရယ်၊ ကိုယ်က သားအတွက် ခင်အရမ်းစိတ်ပူ

နေမှာစိုးလို့ စိတ်သက်သာအောင်ဖျောင်းဖျာတဲ့သဘောပါ။ ကိုယ်ကလေ ခင့်ကိုမျက်နှာလေးညှိုးတာတောင် မမြင်ချင်ဘူး”

“ခင့်ကိုချည်းဂရုမစိုက်ပါနဲ့ကိုကျော်ရယ်၊ သားကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါ။ သားကတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးဖြစ်နေပြီ၊ လမ်းမှားရောက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ခင်အသက်နဲ့ရင်းပြီး မွေးလာခဲ့ရတဲ့သားပါ။ သားကြောင့်လည်း ခင်တို့ဒီလိုနေနိုင်လာတာ၊ ခင်တို့အတွက် သားက တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရဘူး”

“သားနဲ့ကိုယ် ခင်ဘယ်သူကိုပိုချစ်လဲ”

ကိုကျော်ထင်ရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ခင်မျက်ခုံးပင့်သွားမိလေသည်။

“ကလေးကလားစကားတွေ ဘာလို့မေးနေတာလဲ ကိုကျော်၊ သားကိုလည်းခင်ချစ်တယ်၊ ကိုကျော်ကိုလည်း ခင်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်နဲ့ ထောင့်ငါးရာအချစ်ချင်းတော့ မတူဘူးပေါ့”

“ကိုယ့်ကိုနည်းနည်းလေးတောင် မပိုဘူးလားခင်”
ဖွတ်တရွက်ကလေးဆန်နေတာကြောင့် ခင်ပြုံးပင်ပြုံးချင်လာသည်။ သားကိုတောင်မနာလိုဖြစ်နေလားမသိပေ။

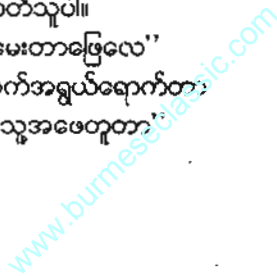
ကိုကျော်ထင်က တစ်ခါတစ်ရံဒီလိုမျိုးကလေးဆန်တတ်ပါသည်။ သားနှင့်သူ့ကို ဘယ်သူပိုချစ်လဲဆိုတာ ခဏခဏမေးတတ်၏။ အမြဲတမ်း မိန်းမကို ချွဲခွဲနေချင်သူပင်။

သားက သူ့အဖေကိုတူတာဖြစ်လိမ့်မည်။ အဘိုးကိုချွဲလိုက် အဖေအမေကိုချွဲလိုက် ဦးလေးနှင့်အဒေါ်ကိုချွဲလိုက်ဖြင့် သူလိုချင်တာကို မုအောင်ယူ၊ သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သူပါ။

“ခင်... ဘာလို့ ပြုံးနေတာလဲ၊ ကိုယ်မေးတာဖြေလေ”

“အဟင်း... ကိုယ်ကျော်ကလေ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်တာ တောင် ချွဲချင်နေတုန်းပဲ၊ သားက အဲဒါကြောင့် သူ့အဖေတူတာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့အဘိုးကိုလည်း သားကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား ဘာညာပြောပြီး သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်တာ၊ အဖေအမေကိုချွဲချွဲချင်တယ်၊ သူ့ဦးလေးနဲ့အဒေါ်ကိုလည်း”

“တော်ပြီခင်၊ ကိုယ်ကသားအကြောင်း ပြောခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုသားထက်ပိုချစ်သလားလို့မေးနေတာ”

လေသံက မာနေပြီမို့ ကိုကျော်စိတ်ကောက်တော့မည်ဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ဒီယောက်ျားကို အသက်ပေးကာချစ်ရသည်မို့ မျက်နှာလေးတစ်ချက်တောင် အညှိုးမခံနိုင်ပါ။ ရင်ခွင်ကူးယံမှာ မျက်နှာအပ်လိုက်ပြီး ရှိုက်ခနဲနမ်းလိုက်မိလျက်

“ကိုကျော်ကို ချစ်တာပါရှင် ကျေနပ်ပြီလား၊ ဘာမှန်းမသိဘူး”

“ဘာမှန်းမသိတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မပြောပါနဲ့ခင်ရယ်၊ ကိုယ်တို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသက်ပေးပြီးလေးလေးနက်နက်ချစ်ကြလို့ စွန့်စားပြီးတောင် ခိုးပြေးခဲ့ကြတာပါ။ ခင်ကိုကိုယ်ချစ်တယ်၊ လောကကြီးတစ်ခုလုံး အရာအားလုံးထက်ပိုချစ်တယ်၊ သားထက်လည်းပိုချစ်တယ်ခင်”

ရင်မှာကြည့်နူးသက်ပါလျက် ခင်သက်ပြင်းတွေချလိုက်မိသည်ကိုကျော် ခင်ကိုတန်ဖိုးထားကာချစ်သည်ဆိုတာ ခင်ယုံပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအသက်အရွယ်မှာ သားထက်ပိုချစ်သည်ဆိုတာတော့ မဖြစ်သင့်ပေ။ ဒီယောက်ျားကတော့ မိန်းမကိုချွဲချွဲချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ။ ခင်ကလည်း ဒီယောက်ျားကိုပဲ လင့်တစ်မျက်နှာတစ်ရွာထင်လျက် . . .

အခန်း (၈)

“တစ်ရွာမပြောင်းသူကောင်းမဖြစ်ဆိုတော့ မင်းကဘယ်သွားနဲ့ စိတ်ကူးနေတာလဲဟိတ်ကောင်၊ မင်းက ဒီမိသားစုကို တာဝန်မယူချင်လို့ ထွက်ပြေးချင်တာလား”

ဦးတင့်ဝေအသံကြောင့် နောက်ဖေးဘက်ကနေ ဒေါ်မြသက်ထာဝီစွန့်တောင်ဆွဲ၍ ပြေးထွက်လာသည်။

“ဘာပြောတာလဲ၊ ဒီကောင်ဘာပြောတာလဲကိုတင့်ဝေ”

“မြို့တက်အလုပ်လုပ်ချင်လို့တဲ့လေ”

“ဘာ.. နင်က မြို့တက်အလုပ်လုပ်နေတော့ ငါတို့ကဒီမှာ အငတ်နေရမှာလား”

“အလုပ်လုပ်ငွေစုပြီး ကျွန်တော်ငွေလွှဲမှာပေါ့အမေ”

“ဟဲ့.. နင်က ဘယ်ချိန်ဘယ်ကာလမှ လွှဲမှာလဲ၊ နင်မလွှဲခင်ငါတို့ကအငတ်နေရမှာလား၊ မြို့တက်အလုပ်လုပ်တိုင်း အဆင်ပြေတယ်လို့ နင့်ကိုဘယ်သူပြောလဲ၊ နင့်လိုပညာမတတ် ဘာမတတ်နဲ့ လွယ်လေး”

“ဒီမှာထက်သာတဲ့အလုပ်မျိုးတော့ ရမယ်ထင်ပါတယ်အမေ”

“ဘာ.. နင်ကဒီမှာငါတို့ကို ရှာကျွေးရတာ ပင်ပန်းတယ်လို့ ပြောချင်တာလား၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်လွတ်ရန်ထွက်ချင်တာလား”

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ ရေကြည်ရာမြက်နုရာပေါ့၊ ဒီမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းထမ်းပိုးရှာလို့ရတဲ့ငွေက ထမင်းတောင်နပ်မှန်ဖို့မလွယ်ဘူး တစ်သက်လုံးဒီအတိုင်းနေသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား၊ တိုးတက် ရာ တိုးတက်ကြောင်းလေးရှာဦးမှပေါ့”

ဒေါ်မြသက်ခါးခါးသီးသီးပင် ခေါင်းယမ်းသည်။ ဦးတင့်ဝေက အရက်ကို နှစ်ခွက်ဆင့်သောက်ပြီးမှ . . .

“မင်းမရှိရင် ငါတို့ခြေမဲ့လက်မဲ့ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ မင်းရှာကျော့ လို့ငါတို့ ထမင်းလည်းစားရတယ်၊ ကလေးတွေကိုလည်း ကျောင်းထား ရတယ်၊ အခုချက်ချင်းကြီးမင်းက သွားမယ်ဆိုတော့ တို့ခြေတွေလက် တွေချိုး၊ ပါးစပ်ပေါက်တွေပိတ်ခဲ့သလိုဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

“အေးလေ... နင်သာ ငါတို့သားအရင်းဆို၊ အဲလိုပြောထွက် မှာ၊ အဲလိုလုပ်ရက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟဲ့... နင့်ကိုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် လာရကျိုးနပ်လှချည်လားဟဲ့၊ နင့်ကိုမွေးထုတ်တဲ့ မိဘတွေက လမ်း ဘေးမှာစွန့်ပစ်ရက်တာတောင်၊ ငါတို့က သွေးမတော်သားမစပ်ဘဲ ပြု စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ၊ ချေးသုတ်သင် သေးသုတ်သင်လုပ်၊ နင့်နို့ဖို့ တွားဖိုးရဖို့အတွက် ငါကအကြော်လည်ရောင်၊ ဒီလူကြီးက ကုန်ထမ်းပြီး ရှာလာခဲ့ရတာ၊ အိမ်သာကျင်းတောင်တူးခဲ့ရတယ်ဟဲ့သိလား၊ တခြာ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်တွေလည်း အကုန်လုပ်ခဲ့ရတာ၊ နင်ကအခုမှ ငါတို့ဖို့ ရှာကျော့ရတာကို နာအံ့ထင်နေလား”

မင်းထက်ခိုင်ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပေ။ အမေတို့ပြောနေကြ တာလည်း အမှန်တွေပဲဖြစ်မှာပါ။ ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးမြူစောင့် ရှောက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်တာ။

ဒီတာဝန်တွေမယူနိုင်လို့ မိဘအရင်းတွေက စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ဖြစ် မည်။ မွေးစားမိဘတွေကြောင့်သာ သူ့အသက်ရှင်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘဝကြီးမှာတော့ သူမနေနိုင်တော့ပေ။

“ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါအမေ၊ ကျွန်တော် အခုသွားမှာက ကျွန်တော်ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ပြေးတာမဟုတ်ဘူး၊ အမေတို့ကို ငွေလွှဲ နှာပါ၊ ငွေများများလွှဲနိုင်အောင် ကျွန်တော်အလုပ်လည်း များများလုပ် နာပါ၊ ဒီအတိုင်းနေရင် ဒီဘဝကြီးက လွတ်မြောက်မှာမဟုတ်ဘူးအမေ၊ အမေတို့လည်း တစ်သက်လုံးမပြည့်မစုံ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ပဲဖြစ်နေမှာ၊ လူတစ် ဘုံသူတစ်လုံးနေရဖို့ဆိုရင် နေရာရွှေ့ပြီး စွန့်စားကြည့်ရမှာပေါ့”

“ဟဲ့... နင်က ဘယ်လောက်တောင် အစွမ်းအစရှိတဲ့ကောင် နို့လဲ၊ နေပါဦး နင်ကသွားဖို့လာဖို့ ဘယ်မှာလမ်းစရိတ်ရှိလို့လဲ”

“ဟဲ့... ကျ... ကျွန်တော်စုထားပါတယ်”

“ဘာ”

ဦးတင့်ဝေနှင့် ဒေါ်မြသက် သံပြိုင်ထွက်သွားသည်။ ဦးတင့်ဝေ က ဝုန်းခနဲခနဲထကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက် ဒေါ်မြသက်က သူ့ကျောပြင်ကို အုန်းခနဲနေအောင်ထု၏။

“နင်ကကြိုက်ပြီး ကြံစည်နေခဲ့တာပေါ့လေ၊ ဒါကြောင့် အခုတ သာပိုက်ဆံအရနည်းတာကိုး၊ ငါကတော့ အလုပ်လုပ်မကောင်းလို့ ဒီ သောက်ပဲရတယ်ဆိုတာကို အဟုတ်မှတ်နေတာ”

“မင်းက လိမ်တတ်ညာတတ် ခိုးဝှက်စုတတ်နေတာပေါ့လေ။ အိတ်ကောင် အဲဒီစုထားတဲ့ပိုက်ဆံ အကုန်ထုတ်စမ်း ပေးစမ်း”

“ဟဲ့... နင့်အဖေပြောနေတာမကြားဘူးလား”

“ကျွန်တော်မပေးနိုင်ပါဘူး”

“ဘာ”

“ကျွန်တော်ရန်ကုန်ကိုသွားဖြစ်အောင်သွားမှာပါ၊ အခုအမေ ခင်ကို ခွင့်တောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်သွားမယ်ဆိုတာ အသိ ပြတာပါ၊ ကျွန်တော်ဒီလိုဘဝကြီးနဲ့ မနေနိုင်ပါဘူး”

“ဟိတ်ကောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေမပြောစမ်းနဲ့၊ မင်းဒီလို

လူဖြစ်လာတာပဲ ကျေးဇူးတင်ဦး။ မင်းကစွန့်ပစ်ခံထားရတဲ့ သေလူကွဲ
ငါတို့ကြောင့် အသက်ရှင်လာတာ”

“ကျေးဇူးရှိမှ ကျေးဇူးကန်းတယ်ဆိုတာအမှန်ပဲ၊ ခြေနှစ်ချောင်း
ကယ်လို့ ဘာအကျိုးကျေးဇူးရှိမှာလဲ၊ ငါတို့က လူမှတ်လို့ကယ်ခဲ့တာ
တိရစ္ဆာန်ကယ်မိတာမှ ကျေးဇူးဆိုတာ သိဦးမယ်”

ပြောနေတာတွေက သူ့ကိုလူတစ်ယောက်လို့တောင် မသင်
မှတ်တော့။ သူ့ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ပေခံနေလိုက်သည်။ ထိုးချင်ထိုး ကြိတ်ချင်
ကြိတ် ငြိမ်နေလိုက်တော့ အဖေကဒေါသဖြစ်လျက် လက်သီးနှင့်နှစ်ချက်
ထိုးကာ ရင်ဘတ်ကိုခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်သည်။

ဒီနေရာမှာ အသေသတ်လည်း သေရုံပင်။ မသေလျှင်တော့
ဒီဘဝက လွတ်မြောက်အောင်ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အဖေ
နောက်ဖေးဘက်ပြေးဝင်ကာ သူ့အင်္ကျီတွေဘောင်းဘီတွေ အိတ်တွေ
မှာ သူပိုက်ဆံဝှက်ထားမလား။ ဆွဲဖွဲပြီးရှာ၏။

မတွေ့တော့ သူ့ရှေ့ပြန်ရောက်လာကာ
“ဘယ်မှာလဲ နင်ဝှက်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံပေးစမ်း ငါ့ကိုအခုယူစေ
စမ်း”

“ကျွန်တော်သွားမှာပါအဖေ၊ အမေတို့ကို ကျွန်တော်ကျေးဇူး
ကန်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်းဘဝကို အသေမခံနိုင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်းအတွက် ရုန်းထွက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အမေတို့မိသား
စုအတွက်ပါ။ ကျွန်တော်ကြိုးစားမှာပါ”

“တော် မပြောနဲ့၊ နင်ရဲ့အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကနောက်မှ အခု
ငါတို့ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုမမွေးစားခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်မရှိဘူးလို့ အောက်
ပြီး”

“ဟဲ့... အေးအဲလိုသဘောထားရမယ်ဆိုရင် မင်းအခုအိမ်

တဆင်း။ အခုထွက်သွား... သွားစမ်း”

“အမေ”

“ဟိတ်ကောင် ငါ့မိန်းမပြောနေတယ်လေ၊ မင်းကိုအားကိုးနေ
ထယ်ဆိုပြီး မင်းကဒီလိုသောက်ချိုးချိုးတာ ငါတို့က ထိုင်ငိုနေလိမ့်မယ်
ဆင်သလား။ မွေးစားရကျိုးမနပ်တဲ့ကောင်၊ ဆင်းသွားဟိတ်ကောင်၊
ဆင်းဖျက်နာမမြင်ချင်ဘူး ခုထွက်”

တွန်းတိုးကန်ကြောက်ပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းခိုင်းနေတာမို့ သူ့ဘာ
အဝတ်အစားမှမယူနိုင်ဘဲ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ နောက်မှ ဆဲဆိုကျိန်စာ
တိုက်သံတွေကြားရသည်။ သူ့မှမနေချင်တော့။

အဆုံးသတ်ပြီလို့ မတွေးပေမယ့် ရေစက်ပြတ်လောက်အောင်
တော့ စိတ်ထဲမှာ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးရှိခဲ့တာကိုတော့
မမေ့ပေ။ မွေးမိဘတွေထက်တော့ ကျေးဇူးရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲမဟုတ်လား။
သူ့ဘဝကို ဆိုးဝါးစွာစိမ်ခဲ့တာ မွေးမိဘတွေပါ။

ထိုမွေးမိဘအရင်းတွေဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေလဲ သူ့အရမ်းသိ
ချင်တွေ့ချင်လှသည်။

ဘယ်နေရာဘယ်ဒေသမှာနေသည့် ဘယ်လိုလူစားမျိုးတွေလဲ။

မသေခင်တော့ တွေ့ဖူးကြည့်ချင်လှပါသည်။ ဘာကြောင့်သူ့ကို
စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာလည်း မေးကြည့်ချင်သောဆန္ဒတွေက ရင်မှာလောင်
ဇြိုက်ပြင်းပြလျက် . . .

အခန်း (၉)

“ဒါဆိုမင်းတကယ်သွားတော့မှာပေါ့”

“အိမ်မှပြန်လို့မရတော့တာ၊ အခုပဲသွားရတော့မှာပေါ့”

“ဟဲ့... အဝတ်အစားတွေလည်း မပါဘဲနဲ့ မင်းဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ရှိတာလည်း သုံးလေးထည်ပါကွာ၊ ဒါလည်း လူတောတိုးတဲ့ အဝတ်အစားမပါဘူး၊ အိမ်ပေါ်လည်း ပြန်အတက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို ကန်ချမှာ”

“နားမလည်ပုံများတော့ကွာ၊ မင်းကိုမွေးစားခဲ့တာ မွေးစားခဲ့တာပဲ၊ အခုက မင်းရှာကျွေးတာကို သူတို့စားနေတာ၊ တကယ်ဆို မင်းရဲ့ကျေးဇူးကိုလည်း သူတို့သိသင့်တယ်၊ ကျေးဇူးပြန်တင်သင့်တယ်”

“ဝင်းအောင်က သူတက်ကနေ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်လည်းခံစားချက်ရှိပေမယ့် မွေးမိဘတွေထက်စာလျှင် တော်သေးသည်ဆိုပြီး ဖြေနေခဲ့ရတာပါ။”

“ငါမမျှော်လင့်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့ကျေးဇူးကိုပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့ပဲ ငါဆုတောင်းပါတယ်။ တကယ်ဆို သူတို့မှာအဖြစ်မရှိဘူးလေ၊ သွေးသားအရင်းမှမဟုတ်တာ၊ မိဘအရင်းတွေက ကိုယ့်သားသမီးဆီက ဘာမှပြန်မမျှော်လင့်ဘူးဆိုပေမယ့် မွေးစားတဲ့သူတွေကတော့ သူတို့ပြုစုစောင့်

ရှောက်ခဲ့တာတွေအတွက် အကျိုးအမြတ်ပြန်လိုချင်မှာပေါ့၊ သူတို့အမှားမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းအခုတကယ်လို့ သွားပြီဆိုရင် သူတို့ကိုပြန်ကြည့်ဦးမှာလား”

“ငါကျေးဇူးမကန်းဖြစ်မှာတော့ သေချာစာယ်၊ ငါ့ဘဝငါရုန်းကန်ကြိုးစားကြည့်မယ်၊ အဆင်ပြေရင် သူတို့ကိုမေ့မထားဘူး၊ ကလေးတွေအတွက် ငါတာဝန်ယူနိုင်သလောက် ပြန်ယူမယ်၊ မင်းငါ့ကိုတစ်ခုပဲကူညီပေးပါ၊ မင်းအစ်ကိုဝမ်းကွဲနဲ့ ငါ့ကိုဆက်သွယ်ပေး”

“အဲဒါက ဟိုတစ်ခါ သူဖုန်းလာကတည်းက ငါပြောထားတယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရန်ကုန်လာချင်လို့လို့ အေး ကောင်းတာပေါ့၊ အဆောင်ခတစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေးရရင် သူသက်သာတာပေါ့တဲ့ အလုပ်ကလည်း ရန်ကုန်မှာပေါ့တယ်၊ လုပ်နိုင်ဖို့ပဲအရေးကြီးတယ်တဲ့”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီမှာတောင် ဒီလောက်ပင်ပန်းနေတာ၊ ဘာမလုပ်နိုင်စရာရှိလဲ၊ တစ်ခုပဲ အခုငါစုထားတာက လမ်းစရိတ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်၊ ဟိုမှာအဆောင်ခနဲ့ စားစရိတ်အတွက် ငါထပ်ရှာဦးမှဖြစ်မှာ”

“အဲဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ငါ့အစ်ကိုကို ပြောထားလိုက်တယ်၊ သူကအဆင်ပြေနေသားကျပြီးသားဆိုတော့ မင်းအလုပ်ရမှ နှိမ်ယူခိုင်းလိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“အဲ... အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပဲကွာ၊ ငါမင်းကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး”

သူဝမ်းသာအားရစိတ်ပေါ့ပါးသွားကာ ဝင်းအောင်ပခုံးကို ဖက်လိုက်မိသည်။ ခင်ရာဆွေမျိုးမြိန်ရာဟင်းကောင်းဆိုသည်အတိုင်း ဝင်းအောင်က ခင်ရာဆွေမျိုးထဲမှာပါသည်ဟု ပြောလို့ရသည်။

၅၆ ❖ လုံမ

ကိုယ့်အတွက် အားပေးဖော်သူငယ်ချင်းကောင်းပါ။

“ငါဟိုရောက်လည်းမမေ့ပါဘူးကွာ၊ အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ လည်း မမေ့ဘူးသိလား၊ မင်းကိုတကယ်ကျေးဇူးတင်တာပါ”

“အေးပါ... ငါလည်း မကြာခင်လိုက်လာခဲ့မယ်၊ ဒီမှာနည်းနည်းအခြေအနေကောင်းအောင် စောင့်ပြီးရင် ရန်ကုန်မှာအလုပ်လုပ်ပြီး ငွေစုမယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်ထားမှ ဖြစ်တော့မယ်ကွ”

“မင်းလိုက်လာမယ်ဆို ငါလည်းအားရှိတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့အတူ တူကြီးစားကြမယ်လေ”

“အိုကေသူငယ်ချင်း၊ မင်းအဆင်ပြေပါစေ”

ဒီရပ်ဒီရွာနှင့် ဒီမိသားစု ဒီသူငယ်ချင်းကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနှုတ်ဆက်ကာ အဝေးကိုထွက်သွားရမည်ဟု တွေးပင်မတွေးမိချေ။ အခုတော့ တားဆီးမည့်သူမရှိသောနေရာက ထွက်လာပြီး ကြိုဆိုမည့်သူမရှိသော နေရာသစ်ကိုသွားရတော့မည်။

ကံကြမ္မာဟာ အခုထိမူနိမ်းနေဆဲ . . . ။

အခန်း (၁၀)

မူနိမ်းပိုန်ဇော့နေသော အခန်းထဲမှာ ရောင်စုံမီးတဖျပ်ဖျပ်သာလင်းလဲ့နေပြီး သီချင်းသံဘောက်(စ်)သံက ဆူညံနေသည်။ ဒီနေ့ငွေလဟံသာနှင့် ကျော်သက်မပါတာကြောင့် သူစောစောပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုပြန်တော့မလို့လား၊ ဒီနေ့ဘာမှလည်း သိပ်မလှုပ်ရှားပါလား၊ အများကြီးကျန်သေးတယ်”

“မင်းတို့ဝေမျှပြီး စားလိုက်သောက်လိုက်ကြတော့ကွာ၊ သူငယ်ချင်းတွေမပါတော့ သိပ်မလန်းဘူးကွာ”

“စော်အလန်းလေးတွေရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုတွဲကချင်ရင် ခေါ်ပေးမယ်လေ”

“ဒီနေ့တော့ စိတ်မပါတော့ဘူးကွာ၊ သူငယ်ချင်းတွေမပါတဲ့ နေ့ကျရင် မင်းတို့ခေါ်ပေးလေ ကံတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရော့... မင်းတို့မုန့်ပိုး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကို”

သောက်စရာစားစရာတွေ အကုန်ထားခဲ့ပြီး ဝန်ထမ်းနယ်ယောက်ကို တစ်သောင်းတန်တစ်ရွက်စီထုတ်ပေးခဲ့တော့ ကောင်လေးတွေဝမ်း

သာအားရပျော်ရွှင်သွားကြသည်။ ဒီလိုရက်ရောမှုကြောင့် သူ့ကိုဝန်ဆောင်မှုကောင်းကောင်းနှင့် ပြုစုနေကြခြင်းပါ။

ကားလေးကိုကိုယ်တိုင်မောင်းရင်း ဒီနေ့တော့ အိမ်ကိုစောစီးစွာ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကိုရောက်တော့ အဘိုးကခြံရှေ့မြက်ခင်းပြင်မှာ လမ်းလျှောက်နေ၏။

အဘိုးနားရောက်အောင် ကားကိုမောင်းသွားပြီး ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ အဘိုးကိုပြေးဖက်လိုက်သည်။

“အဘိုး”

“မြေးလေးဒီနေ့စောလှသည်လား။ အခုမှ နေဝင်ပြီးစရှိသေးတယ်၊ ငါ့မြေးလိမ္မာနေပါလားကွ”

“အဘိုးက သားပြန်တဲ့အချိန်ကို သေချာသိနေတာပေါ့လေ၊ ဒါကြောင့် အဘိုးကိုသားကချစ်တာ၊ သားကိုအရမ်းဂရုစိုက်လို့လေ၊ ဟုတ်တယ်နော်အဘိုး။ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိဆိုတစ်ခါတလေ သားပြန်လာတာတောင် မသိကြဘူး။ သားကလည်း အဲဒါကြောင့် အဘိုးလောက်ကို ဘယ်သူမှ မချစ်ဘူး”

ဒီလိုခွဲခွဲသိမ်းသွင်းမှုတွေကြောင့် ဦးပြည်သာအောင် မျက်နှာကြီးပြုံးပြီးသွားရသည်။ မြေးရဲ့ဒီလိုအပြောတွေကြောင့်ပဲ မြေးကိုအလိုလိုချစ်မြတ်နိုးနေရတာပါ။

သားတွေက တစ်ယောက်မှ ယုံကြည်အားကိုးခဲ့ရတာမဟုတ်၊ စိတ်တိုင်းမကျမှုတွေကြောင့် ညစဉ်ညတိုင်းလည်း အိပ်မပျော်ခဲ့။

သူတို့အမေက အောက်တန်းစားနှင့်ပတ်သက်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရသည်ဆိုပြီး သာယာမှုရှာခဲ့သည်။

မိန်းမပါ။ ဒါကြောင့် သားတွေကိုတန်ဖိုးရှိသော မိန်းမတွေနှင့် လက်ထပ်စေချင်ခဲ့တာ။

ထိုမိန်းမနှင့် လိုက်မသွားသောသားတွေကို သေသေချာချာ ပြုစုပျိုးထောင်ပြီး အစွမ်းအစရှိအောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ သားတွေက သူတို့ချစ်သောမိန်းမတွေအတွက် ဖအေကိုတောင်ပုန်ကန်ခဲ့ကြ၏။

သရထံဆိုသောမြေးလေးကိုသာ မမြွေးခဲ့လျှင် ဒီသားတွေနှင့် ဒီလိုမျိုးတောင် ဆုံးဆည်းရတော့မှာမဟုတ်ပေ။

“အဘိုး”

“မြေးလေး”

“အဘိုးအခန်းထဲကိုသားလိုက်ဖို့မယ်၊ ပြီးရင်အဘိုးကို သားနှိပ်ပေးမယ်နော်”

“အေး... မြေးက အဲလိုလုပ်ပေးမယ်ဆိုတော့ တစ်ခုခုလိုချင်တာရှိလို့မဟုတ်လား။ မြေးမှန်ဖိုးလိုရင် အဘိုးပေးမှာပေါ့။ အဘိုးမီးခံသေတ္တာထဲမှာ မြေးလိုသလောက်သာယူ၊ ဒါပေမဲ့ မြေးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့အဘိုး”

“အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ပဲ ပတ်သက်ရမယ်နော်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီးပတ်သက်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်၊ အချစ်မပါဘဲ ယူလိုက်ရင် ပေါင်းသင်းနေရပေမယ့် မရင်းနှီးဘူး။ မရင်းနှီးလို့ ဆက်ဆံရေးတွေက လင်နဲ့မယားကြားမှာ တင်းမာမှုတွေနဲ့ မသာယာဘူးဆိုရင် မိန်းမတွေက သာယာမှုရှာဖို့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သွားတတ်ကြတယ်။ မြေးက ငွေလဟံသာနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေပြီလား”

“မဖြစ်သေးပါဘူးအဘိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းအဆင့်ပဲရှိသေးတယ်။ ဟိုး... ပရိုပိုစ်တော့လုပ်ထားတယ်၊ သူက သူငယ်ချင်းလိုပဲနေချင်တယ်တဲ့”

“ဒါပေါ့ အဲဒါတန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးလို့ခေါ်တယ်၊ မြေးက

ချမ်းသာမှန်း ရုပ်ချောမှန်းသိပေမယ့် လွယ်လွယ်အပြေမပေးဘူး။ စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုတာ အဲဒါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဣန္ဒြေပဲ။ ကောင်းတယ်မြေးလေး သူ့ကိုပဲမြေးလေးလက်ထပ်ရမယ်”

အဘိုးက မြှောက်ပင့်ပေးနေပေမယ့် သရဝင် မှင်သေသေကူခြေ ရရနှင့်

“သားကတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားသေးပါဘူး။ ကျောင်းပြီးရင်တောင် အဘိုးမသေခင်အထိ အဘိုးကိုလုပ်ကိုင်ကျွေးဦးမှာ။ အဘိုးနောက်ဆံမတင်းအောင် စိတ်ချမ်းသာသာထားဦးမှာ။ အဘိုးစိတ်တိုင်းမကျတဲ့မိန်းမဆိုရင် သားကရည်းစားတောင်မတော်ဘူး”

“အဟုတ်လားကွဲငါ့မြေး”

“အသက်အရှည်ကြီးနေပြီး သားကိုစောင့်ကြည့်စမ်းပါအဘိုးရယ်။ သားကအပြောမဟုတ်ဘူး။ အဘိုးကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမှာ ဒါပေမဲ့ အခုကျောင်းတက်နေတဲ့အချိန်တော့ သားကိုနားလည်ပေးဖော်အဘိုး။ ဒီအချိန်လေးပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကဲရတာမို့ပါ။ အဟဲ့.. သားက လူဆိုးလူမိုက်တော့မလုပ်ပါဘူး။ လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး”

ထိုစကားအတွက် ဦးပြည်သာအောင် ပီတိတွေဝေလျက် ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်သွားလေသည်။ မြေးပုခုံးကို အားနှင့်ဆုပ်ကိုင်ဖက်တွယ်လိုက်ပြီး

“အဘိုးမြေးလေးကို အဲဒါကြောင့် အဘိုးချစ်ရတာ သားတွေကိုတော့ တစ်ယောက်မှ စိတ်တိုင်းမကျဘူး”

“မာမိနဲ့ သဘောမတူခဲ့လို့ မာမိကိုဒီလိုမျိုးဆက်ဆံနေတာလားအဘိုး”

“မြေးလေး”

မြေးလေးစိတ်မကောင်းအောင် ပြောမနေချင်တော့။ သူ့အမေအပေါ် ဒီအဘိုးရဲ့တင်းမာမှုတွေ သတိထားမိလို့ ဒီစကားမျိုးမေးလာခဲ့

တာဖြစ်မည်။

“ဟဲ့.. မြေးလေးအဘိုး ဗိုက်သာနေပြီကွာ၊ မြေးစောရောက်လာတဲ့နေ့မှာ အဘိုးတို့ညစာအတူစားကြမယ်လေ၊ နေ့မြေးလေး”

“ဟုတ်အဘိုး”

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာချိန်မှာ မိသားစုစုံညီရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဖေဖေကိုအခုပဲ ထမင်းစားလာခေါ်တော့မလို့ ဖေဖေက မြေးရောက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်းခေါ်လာခဲ့တာလား”

“မင်းတို့က ငါ့မြေးကိုမှ ထမင်းစားမစောင့်ကြတာကိုးကွာ၊ ငါ့မြေးလေးဘယ်အချိန်ပြန်လာလား မိဘတွေအနေနဲ့ ဦးလေးအခေါ်တွေအနေနဲ့ ထမင်းစားမစောင့်တောင် ခွေးခွေးထွေးထွေးရှိသင့်တယ်”

သရဝင်ဘာတွေတိုင်တောထားလို့လဲဆိုပြီး အားလုံးမျက်ခုံးပင့်သွားကြသည်။ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှန်းမသိတာကို ဘယ်လိုထိုင်စောင့်နေရမှာလဲဆိုပြီးလည်း ဘယ်သူမှမပြောခဲ့ကြပါ။

ဒေါ်ခင်နန္ဒာက ပျာပျာသလံပင် ထမင်းခွဲပြင်ပေးနေသည်။

သီရိကြွေကတော့ ဘာမှသိပ်ကူမလုပ်ဘဲ ထမင်းခိုင်းမှာ ထိုင်လျက်ရှိသည်။

“ခင် ထိုင်စားတော့လေ၊ ဒေါ်ဆွဲမိကိုလုပ်ခိုင်းလိုက်တော့”

ဦးပြည်သာအောင်ဆီက ထိုစကားကြောင့် ခင်နန္ဒာရောကျန်တဲ့ လူတွေပါ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ခင်နန္ဒာက အားလုံးပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ပေးကာ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးမှ ဝင်ထိုင်စားရတာပါ။

မြေးတစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ ဒီလိုဆက်ဆံရေးပြောင်းလဲပေးလိုက်သည်ဆိုတာတော့ ဦးပြည်သာအောင်တစ်ယောက်သာသိပေလိမ့်မည်။

“မြေးလေးစားကွာ၊ မင်းအမေက ဟင်းချက်အရမ်းကောင်းတာ”

“ဟုတ်ကဲ့.. သားကလည်း မာမိလက်ရာကလွဲရင် စားလို့ကို

၆၂ ◊ လဲ

မရတာ၊ ဟိုတယ်စာတွေပိုဆိုးသေး။ အိမ်ကမာမိချက်တဲ့ဟင်းပွဲကိုပဲ ပြေးမြင်နေတာ”

သရထံတို့က ထိုသို့အချုပ်ကောင်းလေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုတယ် လိုမျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်ရမည်ဆိုတာ အထာကျေနေသူပါ။

သူ့အတွက်အရာရာဖြည့်ဆည်းမည့်သူချည်းဆိုတော့ အရာရာ ဟာ လိုတရပြည့်စုံနေလျက် . . . ။

အခန်း (၁၁)

ရန်ကုန်မြို့မြင်ကွင်းမှာ သူ့အတွက် အရာရာထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ထောင်းနေသည်။ သူတို့မြို့လေးထက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေကို မြင် တွေ့နေရတာကြောင့် သူ့မျက်လုံးများက တက္ကစီနှင့်လာကြီးပေးသော ဝင်းအောင်အစ်ကိုဝမ်းကွဲကို လျစ်လျူရှုမိသလိုတောင်ဖြစ်နေပြီလား ဆိုပေ။

“ဘာတွေထူးဆန်းလဲကွဲ ထက်နိုင်”

“ဗျာ.. ခြေ.. ရန်ကုန်ကလူတွေရော ကားတွေရော အရမ်း နှုပ်ယှက်ခက်နေတာကို ကြည့်နေတာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်တို့ မြို့လေးရဲ့ ဈေးမှာကုန်ထမ်းနေတဲ့ကောင်ပါပဲ၊ လူတွေအများကြီးမြင်တွေ့ နေရတာ ဒီလောက်မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်မလားကွ၊ တို့နေတာက ကျေးလက်နယ်မြို့လေးကို၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အထင်ကရပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ နောက် တော့လည်း မင်းဒီမှာနေတာကြာသွားရင် အခုမြင်တွေ့နေရတာတွေက ဘာမှမဟုတ်၊ ဘာမှမထူးခြားတော့ပါဘူး၊ ငါလည်းရောက်ခါစက မင်းလို မိ ကားတွေလူတွေကြည့်ပြီး အရမ်းထူးဆန်းအံ့ဩနေခဲ့တာပေါ့”

“ကိုထွန်းဝင်း ရန်ကုန်ရောက်တာကြာပြီလား”

“ဆိုပါတော့ ငါးနှစ်ကျော်ပြီ”

“ဒီတက္ကဆိက ကိုထွန်းဝင်းကိုယ်ပိုင်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ အခုနာနဲပါ။ တစ်နေ့တစ်သောင်းပေးရတယ်။ စပေါ်လည်းတင်ထားရတယ်”

“ရန်ကုန်ရောက်တာကြာပြီဆို ကားဝယ်ဖို့တောင် အဆင်မပြေသေးဘူးလား။ ဝင်းအောင်က တော်တော်အဆင်ပြေနေပြီလို့ ပြောလိုက်တာ”

“နယ်မှာလို ရရစားစားထက်စာရင်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မှာက နေစရိတ် စားစရိတ်ကြီးတယ်။ ငွေသုံးရမယ် အပျော်အပါးနေရာတွေကလည်းပေါတယ်။ ဒီကားမောင်းနိုင်တာတောင်မှ အလုပ်ပေါင်းစုံ ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ပြီး ငွေစုခဲ့လို့ပဲ။ နောက်နှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် ဝယ်နိုင်ပါပြီ”

“အဲဒီအချိန်မှာ မိန်းမယူမှာပေါ့”

“ဝင်းအောင်က ပြောလိုက်တာလား။ အေးကွာ အဲလောက်ပင်ပန်းမယ်ဆိုရင် ရည်းစားတောင်ထားဖြစ်ခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အတော့ ပစ်ရမှာလည်းအဆီတဝင်းဝင်း စားရမှာလည်း သိတရှုပ်ရှုပ်ဆို သလိုပဲ။ ကုန်းရုန်းရှာနေရတော့တာ၊ လက်ထပ်ပြီးရင် ပိုဆိုးမလားမသိပါဘူး”

ကိုထွန်းဝင်းစကားကြောင့် မင်းထက်ခိုင်ရယ်လိုက်မိကာ ကိုထွန်းဝင်းကို ခဏချင်းမှာရင်းနှီးသွားလေသည်။ ကိုထွန်းဝင်းက သူ့ရဲ့အဆောင်ကို ကားမောင်းလာခဲ့ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ကာ မုန့်လည်းချပေးသည်။

“အဆောင်မှာ ဒါပဲရှိတယ်ဆွဲလိုက်ဦး။ ကားပြန်ထွက်ရဦးမှာမို့ လမ်းကဆိုင်မှာ ဝင်မကျွေးခဲ့တာ”

“ကျွန်တော်ကြောင့် ဘတ်ဂျက်ထိသွားပြီပေါ့”

“ကိုယ့်နယ်ကလူကိုကူညီရတာ ဒီလောက်တော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဝင်းအောင်က မင်းအကြောင်းအကုန်ပြောပြထားပါတယ်။ ဒါနဲ့

မင်းက မိဘအရင်းတွေရှာဖို့ ဒီကိုလာတာလား”

“ရှာချင်ရင်တောင် ဘယ်လိုလူမျိုးတွေမှန်း မသိဘဲ ဘယ်လို နှာမှာလဲ။ ကျွန်တော့်လိုကောင်ကို မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်ပြီးမှ အမှတ်တမဲ့ ပြန်တွေ့ရရင်တောင် စိတ်ဝင်စားကြမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို မင်းဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ဘာအလုပ်လုပ်ချင်တာလဲ”

“ပညာမှမရှိတာ ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်လုပ်မှာပါ။ နယ်မှာတော့ အိမ်သာကျင်းတူးတဲ့အထိတောင် လုပ်ဖူးတယ်ဗျာ။ လက်သမား နန်းရံအကုန်ရတယ်”

မင်းထက်ခိုင်စကားကြောင့် ကိုထွန်းဝင်းမျက်နှာပင့်သွားကာ

“မင်းအဖြစ်ကလည်း ဆိုးလှချည်လားကွာ။ အေးလေ ဘဝကလေး ဒါပေမဲ့ ငါလည်းဒီရောက်ခါစက အလုပ်ပေါင်းစုံလုပ်ခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ အခုတော့ အဆက်အသွယ်ကောင်းလေးတွေ ရနေပါပြီ။ ဝင်းအောင်က ပြောကတည်းက ငါစုံစမ်းထားတာတော့ နှစ်နေရာရှိတယ်ကွာ။ တစ်ခုက ကားရေဆေးတဲ့နေရာ၊ နောက်တစ်ခုကတော့ စားသောက်ဆိုင်ကာရာအိုကေပေါ့။ အဲဒီမှာက ပညာအရည်အချင်း၊ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့အချက် ဝိတ်တာအဆင့် လုံခြုံရေးအဆင့်တော့ မရနိုင်ဘူး။ သူတို့ထက် မိမိတို့ဟယ်ရီသန်ရှင်းရေး အောက်ခြေဝန်ထမ်းအဆင့်တော့ ရနိုင်တယ်။ ညဘက်အချိန်ပိုင်းဝန်ထမ်းပေါ့”

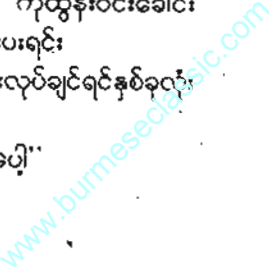
“ဒါဆိုနေ့ဘက်မှာ ကားရေဆေးတဲ့အလုပ်လုပ်ပြီး ညဘက်မှာ အဲဒီအလုပ်လုပ်လို့ရတာပေါ့”

မင်းထက်ခိုင်အားတက်သရောအမေးကို ကိုထွန်းဝင်းခေါင်းညိတ်ပြုလျက် သူ့အတွက်ကော်ဖီခွက်ကို ရှေ့တိုးပေးရင်း

“အလုပ်မရွေးရင် အလုပ်ပေါတယ်။ မင်းလုပ်ချင်ရင်နှစ်ခုလုံး

ပဲပြောပေးလို့ရပါတယ်”

“လုပ်မယ်ကိုထွန်း။ အတွေ့အကြုံရတာပေါ့”

“အေး... ဒါဆို ကော်ဖီသောက်မှန်စား”

“ကျွန်တော်ဒါတွေ မသောက်တတ်မစားတတ်ဘူး၊ အိမ်ထဲမင်းကြမ်းပဲဆွဲတာ”

“ရန်ကုန်ရောက်လာရင် ကြိုသလိုနေတတ် စားတတ်အေးကျင့်၊ နယ်ကစီတွေကိုဖျောက်၊ နောက်တော့လည်း ဒီကအလေ့အထတိုင်းတော့ ဖြစ်သွားမှာပါ။ ကဲ့... ဒီနေ့တော့ မင်းနားလိုက်တော့လည်း ကားပြန်ထွက်ဦးမယ်၊ ထမင်းဟင်းတော့ ချက်မစားဘူးကွ၊ ထမင်းထဲမှာ ဈေးသက်သာတဲ့ထမင်းဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာပဲစားလိုက်တာ၊ နေ့လယ်စာဆာရင် ဝယ်စားနှင့်၊ ရေမိုးချိုးပြီးအိပ်လိုက်ရင် အားရှိသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆံမတင်းပါနဲ့ ဇီဝချသွားပါကိုထွန်း”

“အေးအေးသွားပြီ”

ကားသော့လေးယူကာ ကိုထွန်းထွက်သွားမှ အခန်းကျဉ်းထဲထဲမှာ အားရပါးရကျောဆန့်ပစ်လိုက်သည်။

ဒုက္ခတွေနှင့် ကင်းဝေးလာပြီဟုတော့ မကြွေးကြော်ချင်၊ အမှန်နောက်ထပ်ဘဝတစ်ခုစရာမှာပါ။

ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်သောအိပ်မက်တစ်ခု...။

အခန်း (၁၂)

“ညကအိပ်မက်မက်တယ်”

“ဘယ်လိုအိပ်မက်လဲ”

အစပျိုးလိုက်သည်နှင့် ငွေလဟံသာ စိတ်ဝင်တစားခေါင်းထောင်လာ၏။ ကျော်သက်မလာသေးတာကြောင့် ငွေလကို ချည်နှောင်ဖို့ အခွင့်အရေးရနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူက ငွေလနှင့်နီးသောထိုင်ခုံဘက်ကို ရွှေ့ထိုင်လိုက်တာ

“နင်နဲ့ငါနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတယ်တဲ့”

“ဘာ”

“ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့ဦး၊ အိပ်မက်ထဲမှာပါဆို၊ နင်ကလေ ငါ့ကို အဖြေပေးတာသိလား၊ နင့်ကိုအရမ်းချစ်ပါတယ်ဆိုပြီးတော့ ပြောတာ၊ ငါကရပါတယ်ဟာ၊ နောက်မှ အဖြေပေးပါဆိုလည်း မရဘူး။ နင်တခြား မိန်းကလေးတွေကို ချစ်သွားမှာစိုးလို့ဆိုပြီး မျက်ရည်တွေဘာတွေကျနေတာနဲ့ ငါလက်ခံလိုက်ရတာ”

“သေနာ”

နာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ မေတ္တာပို့တော့ ငွေလဟံသာကို သရထံပို့ချစ်သွားသည်။ အတိုးကလည်း သဘောတူနေတာကြောင့် ငွေလနှင့် အမြန်ဆုံးနီးချင်စိတ်နှင့် အကြံအဖန်တွေလုပ်နေတာပါ။

သူကငွေလမျက်နှာလေးကို စူးရဲစွာပင် ငေးကြည့်နေလိုက်

“ဘယ်နေ့အဖြေပေးမှာလဲဟာ၊ ငါ့ကိုဘာတွေ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ချင်သေးလို့လဲ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ဂယနသိနေပြီးသားဟာကို”

“သူငယ်ချင်းကနေ ချစ်သူဖြစ်ရမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ငါနှင့်နဲ့သူမဖြစ်ချင်ပါဘူး”

“ကိုယ်နဲ့မသိကျွမ်းတဲ့သူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရင် နှင်ဒုက္ခရောက်ပေါ့ငွေလရယ်၊ ဓာတ်သိအကြောင်းသိချင်းမှ တစ်သက်တာလုံး လက်သွားဖို့အဆင်ပြေမှာပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုသိယူနေစရာမလိုတော့ဘူး”

“ငါနှင့်ကိုရင်မခုန်ဘူး”

“ဟာ... ဘာပြောလိုက်တယ်ငွေလ”

သရထံအောင့်သီးအောင့်သက်ဖြစ်သလို အော်လိုက်မိသည့် ငွေလဟံသာက အပြောင်အပျက်မျက်နှာမျိုးမဟုတ်ဘဲ...

“ငါတကယ်ပြောတာ၊ အချစ်ဆိုတာ ရင်ခုန်ရမှ ကြည်နူးစရာကောင်းတာမဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါပေမဲ့ နှင်ပြောသလိုပဲ၊ တခြားတစ်ယောက်ကိုတော့ ချစ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့အိမ်ကလည်း နှင်တို့အိမ်ကအိမ်အဝန်းကိုအထင်ကြီးပြီး နှင်နဲ့သဘောတူတယ်၊ တစ်ယောက်အကြောင်းလည်းတစ်ယောက်သိပြီးသားဆိုတော့”

“ဘာလဲ ငါ့ကိုအဖြေပေးတော့မှာလား”

“အခုတော့မဟုတ်ဘူး၊ အခုစာမေးပွဲဖြေပြီးရင် ငါတို့တစ်ယောက်လုံး ဘန်ကောက်ကိုအလည်ထွက်ကြမှာ ဟိုမှာ ငါ့အစ်ကိုရဲ့ သမီးလေးမွေးနေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီကအပြန်မှ”

“ဟိုမသွားခင် စာမေးပွဲဖြေပြီးတာနဲ့ အဖြေပေးလိုက်တော့ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချစ်ပြည်သိမ်းအပေ

သူ့ရဲ့လောဘကြီးမှုကို ငွေလက မျက်စောင်းရွယ်လျက်

“ငါတို့ကိုသွားနေတဲ့အချိန်မှာ သေချာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမှာလေ၊

စာမေးပွဲရက်ရောက်နေပြီ၊ ကျောင်းပျက်ရက်တွေကြောင့် စာကလေးစားရဦးမှာ၊ အဲဒီက ပြန်လာမှ အဖြေပေးမှာကိုမစောင့်နိုင်လည်းသဘောပဲ၊ နှင်ကြိုက်ချင်တဲ့သူသာ ကြိုက်လိုက်တော့”

“ဟင်းဟင်း... ဒီလောက်မျှော်လင့်ချက်ပေးတာပဲ ငါစောင့်

တပေါ့၊ နှင်ကိုငါစနေတာပါငွေလရယ်၊ နှင်နဲ့ငါသာချစ်သူဖြစ်သွားရင် နှင်ကိုလုံးက ကန့်ကွက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အဘိုးကလည်း နှင်နဲ့သဘောတူတယ်၊ နှင်ဘက်ကသာ ကတိတည်ပါစေ၊ ဘန်ကောက်ကလာရင် ငါ့ကိုတကယ်အဖြေပေးရမှာနော်”

“အေးပါဆို... ဒါနဲ့ကျော်သက်ကလည်း မန္တလေးမှာ သူတို့

နဲ့တွေ့အလှူရှိလို့ စာမေးပွဲပြီးရင်သွားမှာဆို၊ နှင်တစ်ယောက်တည်းနေတော့မှာပဲ”

“အင်း... ဖျင်းရင် ကလပ်သွားလိုက်၊ ကာရာအိုကေသွား လိုက်

မှာပေါ့၊ သူများတွေလို အိမ်မှာနေပြီး အင်တာနက်ကလိရတာ နာမယပါတာ”

“အေး... အရမ်းလည်း ကဲမနေနဲ့၊ ငါတို့နဲ့သွားတာ တစ်

သက်နဲ့တစ်ယောက် ထိန်းနေလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တခြားအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ဆိုရင် မမှားသင့်တာတွေ မှားနေဦးမယ်”

“စိုးရိမ်တယ်ပေါ့လေ”

သူ့စနောက်မိပြန်တော့ ငွေလဟံသာဆီက နောက်ထပ်မျက်နှာတောင် လက်ဆောင်ရပြန်သည်။ ငွေလဟံသာပြောသလို သူလည်း အခုနီးကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။

ငွေလကိုချစ်စရာကောင်းလို့ တခြားချစ်စရာမိန်းကလေးလည်း မရှိလို့ ချစ်မိခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ငွေလကို တန်ဖိုးတော့ထားမိပါသည်။ ငွေလက ချစ်
ပြည့်စုံသောမိန်းကလေးဆိုပေမယ့် မောက်မာခြင်း၊ မာနကြီးခြင်း
ဟော့ရမ်းပေ့ရှုပ်တတ်သည့် မိန်းကလေးမဟုတ်ပါ။ သူတို့နှင့်သာ
ပျော်နေတတ်တာ။

“ဟိတ်ကောင်တွေ ဘာပြုံးစိစိလုပ်နေကြတာလဲ၊ အချစ်
နေကြတာလား”

ကျော်သက်ဝင်ထိုင်ပြီးပြောတော့ သရထံပြုံးစိစိဖြင့် . . .

“ငွေလလေ၊ ငါ့ကိုအဖြေပေးနေတာ”

“သရထံနော်”

“ကောင်းပါတယ်၊ အစောကြီးကတည်းက ပေးသင့်တာ”

“နင်ကမြှောက်ပင့်ပေးနေ၊ အဲဒီသရထံက ငါ့ကိုတန်ဖိုး
ထားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

“နင်တို့နှစ်ယောက်က ဒီလောက်နေခဲ့လ ရှေ့နဲ့မြဲလိုက်ဖက်
တာ ဘာတွေဝေနေတာလဲ၊ ဒီကောင်မှာ တခြားမိန်းကလေးမရှိဘူး
နှင့်မှာလည်း တခြားယောက်ျားလေးမရှိဘူး၊ အဲ . . . ငါ့ကိုကြိုက်ရင်
မပြောတတ်ဘူး”

“သေနာ”

“ခွေးကောင်”

သရထံနှင့် ငွေလပြိုင်တူဆဲကာ ကျော်သက်နောက်ကျော
အုန်းခနဲထုလိုက်ကြသည်။ ပြောမနာဆိုမနာသူငယ်ချင်းတွေမို့ စိတ်
ကိုယ်တူပေါင်းဖြစ်ကြတာပါ။

အခုလည်း စားသောက်ပြီးတာနှင့် စာသင်ခန်းကိုသွား၊ ကျော
ဆင်းတော့ အိမ်တန်းမပြန်ဖြစ်ကြဘဲ သရထံကားနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီလှေ
သွား၊ လည်ပတ်စားသောက်ပြီးမှ လမ်းခွဲကာ အိမ်ပြန်ဖြစ်ကြသည်။

“ငွေလ . . . ဘန်ကောက်ကအပြန် ငါ့ကိုအဖြေပေးဖို့မမေ့နဲ့”

သူဘဝကျရင် ငါတို့ဒီထက်ပိုကဲကြမယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုမောင်လို့
ခေါ်မယ်”

“ဟွန်း . . . ခေါ်လိုက်မယ်အားကြီးကြီး”

ငွေလဟံသာဆီက နောက်တစ်ခါမျက်စောင်းရလိုက်မှ နေသာ
သွားရိုက် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း တခမ်းတနားရှိလှ
အိမ်ကြီးက သူ့ကိုမေတ္တာတွေနှင့်ကြိုဆိုလျက်ပါ။

အရာရာပြည့်စုံနေသောဘဝမှာ နိဗ္ဗာန်ဘုံကိုရောက်နေသလို
ပျူများဖြင့် . . . .။

အခန်း (၁၃)

“ဟား”

တကယ့်ကိုနိဗ္ဗာန်ဘုံရောက်နေသလို ထင်မှတ်ရပါလား။ စာပွဲခုံရည်လေးနှင့်အပြည့် စားဖွယ်ရာအစုံအလင်၊ သောက်စရာအစုံအလင်နှင့် တီးလုံးအတိုင်းမြူးမြူးကြွကြွကနေကြကာ မြင်နေရသူစိတ်မှာတောင် မြူးကြွနေစေသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုအခန်းထဲကို မခေါ်ဘဲဝင်ခွင့်မရှိပါ။ ဝိတ်တာတွေက မှ သူတို့အစားအသောက်အတွက် အရက်တီယာပွဲပေးဖို့အတွက် အခန်းဝမှာ နေခွင့်ရသေးသည်။ သူကတော့ မူးတဲ့သူတွေရဲ့အနိမ့်တို့တွေ အခန်းထဲမှာရှုပ်ပွနေတာတွေရှင်းလင်းသန့်စင်ပေးဖို့ လိုအပ်မှ ဝင်ရထေသည်။

ဝိတ်တာတွေက တောက်တိုဗာယီရခိုင်းသမျှ လုပ်ရသေးသလို အဆောက်အဦတစ်ခုလုံး၊ အခန်းတိုင်းအတွက် သန့်ရှင်းရေးအားလုံး သူပဲခိုင်ခံလုပ်ရသည်။ ညလုံးပေါက်အခန်းပြတ်ယူထားသည့် သူတွေရှိသလို ညတစ်နာရီနစ်နာရီမှ ပြန်ကြသည်သူတွေလည်းရှိသည်။ ငွေကို ရေလိုသုံးဖြုန်းနိုင်သည့်သူတွေရဲ့ဘဝက တကယ်ကိုအားကျစရာပါလား။

“ဟိတ်ကောင်”

“ဗျာ...”

“ဟိတ်ကောင်အခန်းမှာ လူတစ်ယောက်အမှူးလွန်ပြီး အန်နေတယ်၊ သွားလုပ်ပေးလိုက်ဦး၊ သေချာလုပ်နေနဲ့၊ ကာစတစ်မာစိတ်တိုင်းမကျရင် ခင်းကိုနေ့စားယာယီဝန်ထမ်းက ချက်ချင်းအလုပ်ဖြုတ်မှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်းဆောင်ရဲ့စကားကို ကျိုးခွံစွာနာခံပြီး အခန်းသုံးကိုအပြေး အလွှားသွားရသည်။ မူးနေသောသူရဲ့အနိမ့်တို့တွေကို ဖျိုအန်ချင်ပါလျက် ခွံမရှာလုပ်နေရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရင်နာမိ၏။ နှာခေါင်းရှုံ့မျက်နှာဖျက်ပြီး ငြိုငြင်မိလျှင်လည်း အလုပ်ပြုတ်နိုင်သည်တဲ့။ ကာစတစ်မာတွေကို အပြေးမပျက်ပြုစုပေးနိုင်လို့ သူတို့စိတ်တိုင်းကျပြီဆိုမှ စမ်းသပ်ခံအောက်ခြေနေ့စားယာယီဝန်ထမ်းဘဝက အတည်ခန့်ခြင်းခံရမည်။

မဟုတ်လျှင် လျော်ကြေးတောင်မရဘဲ အလုပ်ထုတ်ခံရမှာပါ။

ဒါကြောင့် အလုပ်သွင်းပေးထားသည့် ကိုထွန်းဝင်းမျက်နှာထောက်ပြီး သူသည်းညည်းခံလုပ်ရမှာပါ။ သူ့အတွက်လည်း အလုပ်တစ်ခုရဖို့မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား။

“ညီလေးရော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အားလုံးဆေးကြောသန့်စင်ပြီးသည်နှင့် သူ့လက်ထဲတစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်လာထည့်ပေးတော့ သူမငြင်းဘဲ ယူထားလိုက်သည်။ ဦးခေါင်းလေးညွတ်ကာ ကျိုးခွံစွာနှင့်ပြန်ထွက်လာတော့ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အပြင်ကနေအဆင်သင့်စောင့်နေ၏။

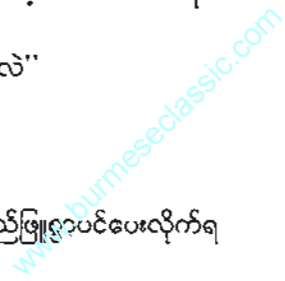
“ဟိတ်ကောင်ဘယ်လောက်ပေးလိုက်လဲ”

“နှစ်ထောင်ပါ”

“ပေးတစ်ထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုယ်ရသည့်ထဲက တစ်ဝက်ကို ကြည်ဖြူရွာပင်ပေးလိုက်ရ

သည်။ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ဒီလိုခေါင်းပုံဖြတ်တတ်သူမျိုးလားမသိပေ။

“ဟိတ်ကောင်လာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းကိုငါကြည့်နေတာ ငါတို့ဆိုင်ကိုလာလာနေတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ နည်းနည်းခပ်ဆင်ဆင်တူနေသလိုပဲ”

“ဗျာ”

“အရပ်အမောင်းရော မျက်နှာကျုံး၊ နောက်စကားပြောလေ သံထွက်တာကအစပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဝကတော့ ဘယ်လိုမှနိုင်ယျဉ်မရအောင် ခြားနားတယ်၊ ဟိုကသူဌေးသား၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ငွေကိုရေလို သုံးပြီး ဒီမှာလာဖြုန်းနေတာ၊ မင်းကသူများအန်ဖတ်လာကျိုးနေတဲ့ကောင်”

“သူကဒီကိုအမြဲတမ်း လာတတ်သလားအစ်ကို”

“အခုတလောစာမေးပွဲရှိလို့ မလာဘူး။ စာမေးပွဲပြီးရင်တော့ လာမှာပဲ။ ဒီနေရာက လုပ်ငန်းရှင်တွေ သူဌေးတွေအပျော်လာရာတဲ့နေရာပဲ။ စားကြသောက်ကြ သီချင်းတွေဆိုကြ၊ တစ်ယောက်တည်းလာကဲ နှစ်ယောက်တွဲကဲ၊ တချို့အဖွဲ့နဲ့၊ တချို့ကျတော့လည်း အပျော်မယ်လေ တွေ့နဲ့ လာနှပ်နေတာပေါ့။ ပါတီဒင်နာအမျိုးမျိုး အကြောင်းပြနေကြတာပေါ့”

“အားကျဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်၊ ငွေတွေကို ဘယ်ကနေ သွားနှိုက်ပြီး သုံးဖြုန်းနေကြတာလဲမသိဘူး”

မင်းထက်ခိုင်မှာ စရောက်ကတည်းက ဒီလိုငွေတွေလာဖြုန်းနေသောလူတွေကိုကြည့်ကာ အားကျနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

သောက်ကြစားကြမှူးကြ ကကြပေမယ့် ရမ်းကားဆဲဆိုခြင်း တုတ်ဆွဲရန်ဖြစ်ခြင်းမရှိတာတော့ အထက်တန်းလွှာတွေရဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတာလားမသိပေ။

သူနှင့်တူသည်ဆိုသောလူကိုလည်း သူတွေ့ဖူးချင်လှသည်။ နာမည်တူလူတူမရှားဆိုပေမယ့် အခြေအနေချင်းကွာခြားတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

အကျိုးပေးခြင်းကွာတာ အတိတ်ကံအကြောင်းတရားကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ညတာကုန်ဆုံးဖို့ဆိုတာ ဒုက္ခတွေကိုရင်ဆိုင်ရင်မ...။

အခန်း (၁၄)

“ဟိတ်ကောင် ကားတစ်စီးဝင်လာတယ် မြန်မြန်လုပ်”

အလုပ်ရှင်ရဲ့အမိန့်ပေးသံကြောင့် စိတ်အာရုံတွေစုစည်းပြီး သွက်သွက်လက်လက်လုပ်လိုက်ရသည်။ ညက ကာရာအိုကေဆိုင်ကနေ သုံးနာရီလောက်မှ ပြန်ရတာမို့ အိပ်ချိန်သိပ်မရှိခဲ့၍ သူ့လေးလံတုံ့ဆိုင်း နေတာပါ။ အလုပ်သာလုပ်နေရပေမယ့် နေ့စဉ်ရက်ဆက်အိပ်ရေးပျက် တာတွေများလာတော့ ဒဏ်မခံနိုင်ဖြစ်လာရသည်။

ကားရေဆေးတာလည်း ပိုင်ရှင်က သေသပ်စနစ်ကျမှကြိုက် တာပါ။ သူကလည်း ပိုက်ဆံရဖို့အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး တာဝန်ကျေ အောင်ကြိုးစားသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အလုပ်နှစ်ခုလုံး အဆင်ပြေနေခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဝင်လာသော ကားတစ်စီးရေဆေးလို့ ပြီးသွားတော့ ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီမို့ ဝယ်ထားသောထမင်းထုပ်လေးကို ဖြည့်စား လိုက်သည်။

“ဟိတ်ကောင်၊ မင်းတစ်နေ့မှ ထမင်းချိုင့်တို့ ထမင်းဘူးတို့ ပါမလာဘူး။ နေ့တိုင်းကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ထုပ်လာတာပဲ၊ စားတဲ့ချိုင့်တွေ ဘူးတွေ ဝယ်ပါလားကွ”

“ကျွန်တော်အဆောင်လခပေးရမှာမို့ပါ။ နယ်ကနေ အဝတ်

တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ရောက်လာတာဆိုတော့ တခြားမရှိတဲ့အသုံးအ ဆောင်တွေကလည်း ဝယ်ရသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့ပါ”

“မင်းမိဘတွေက ရန်ကုန်တက်ပြီး အလုပ်လုပ်တာတောင် ဒါတွေထည့်မပေးလိုက်ဘူးလား”

“ကွ... ကျွန်တော့်မှာ မိဘတွေမရှိလို့ပါ”

သူ့ရှည်ရှည်ဝေးဝေးရှင်းမပြေချင်၍ မုသာဝါဒပဲ သုံးလိုက်သည်။ အလုပ်ရှင်က သနားသွားသည့်ဟန်ဖြင့် သူ့အနားဝင်ထိုင်၍ . . .

“မင်းဘဝကလည်းကွာ၊ ဒါနဲ့မင်းက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တုနေသလိုပဲ”

“ဗျာ... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

အလုပ်ရှင်ရဲ့စကားကြောင့် မင်းထက်ခိုင့်စိတ်ဝင်တစား ဖြစ် သွားရပြန်သည်။ ကာရာအိုကေဆိုင်ရောက်တော့လည်း သူ့ကိုလူတစ် ယောက်နှင့်ဆင်လို့တဲ့။ အခုလည်း သူနှင့်တူတဲ့သူရှိပြန်ပြီတဲ့။ ထမင်း ဆတ်လေးကို ပစ်ချလက်ဆေးပြီး အလုပ်ရှင်နားပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ . . .

“ဟို... ဆရာ ကျွန်တော်က ဘယ်သူနဲ့တူတာလဲဟင်၊ ကျွန်တော်နဲ့တူတယ်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်ကလဲ”

“ငါ့ဆိုင်ကို တစ်ခါတလေကားလာရေဆေးတဲ့သူပဲကွ၊ ကားက အကောင်းစားကြီး၊ မြန်မာပြည်မှာ သူစီးတဲ့ကားမျိုး များများမရှိဘူး၊ ဆင်း... မင်းနဲ့ရုပ်တင်ဆင်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ လေသံကလည်း တူတယ် ဆင်တာပဲ။ သူကကားရေဆေးပြီး ပြန်တာဆိုတော့ စကားများများမပြော ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ကားစတင်မာဆိုတော့ အလပသလ္လာပပြောရင်း ဆတ်ထားမိတာ”

“ကျွန်တော်အဲဒီလူကို မြင်ဖူးချင်လိုက်တာဆရာရယ်”

“အေး... တွေ့တော့တွေ့ရမှာပါ။ သူ့လာတတ်ပါတယ်၊ အ ဆင်အစားအပြုအမူအဆင့်အတန်းကွာပေမယ့် မင်းသူ့မျက်နှာကိုမြင်ရင်

ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ပြန်ကြည့်ရသလို အံ့သြသွားလိမ့်မယ်ကွ၊ ငါတောင် မှ မင်းကိုအလုပ်ခန့်တာ၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တူသလိုလို ရင်းနှီးပြီး သားလူလိုလိုဖြစ်နေလို့ ခန့်လိုက်တာ”

“ကာရာအိုကေဆိုင်မှာလည်း ကျွန်တော့်ကို အဲလိုပဲပြောကြ တယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား။ ငါ့ဆိုင်လာတဲ့လူနဲ့တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ချင်ဖြစ် နေမှာပေါ့၊ နာမည်တူမရှား လူတူမရှားဆိုပေမယ့် အများကြီးတော့မထူ နိုင်ပါဘူး”

ဒီလိုပြောတော့ သူပိုပြီးတွေ့ချင်လာသည်။ ဘယ်လိုအကြောင်း ရေစက်ရှိခဲ့လို့ တခြားလူတွေ သတိထားမိလောက်အောင် တူနေရတာ လဲ။ အဲဒီလူက သူနဲ့ဘာပတ်သက်မှုရှိခဲ့လို့။

ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို အခြားညီအစ်ကိုတွေများဖြစ်မ ခလား။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . .

အခန်း (၁၅)

“မင်းလုပ်ရကိုင်ရတာရော အဆင်ပြေရဲ့လားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ကိုထွန်း”

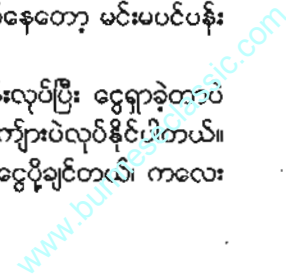
ကိုထွန်းအတွက် ပန်းကန်ထဲကို ထမင်းထုပ်ဖြည့်ထည့်ပေးကာ အနားမှာထိုင်ချပြီး သူနှင့်တူသည့်လူရှိနေသည်ဆိုသောအကြောင်း ပြော သင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေမိသည်။ ကိုယ်လည်းတွေ့ဖူးသေးတာ မဟုတ် တာကြောင့် မပြောသေးတာဘဲကောင်းပါသည်ဟုတွေးရင်း ပြန်ထရပ် လိုက်တော့ . . .

“ကာရာအိုကေဆိုင်သွားတော့မလို့လားကွ”

“စောတော့စောပါသေးတယ် ကိုထွန်း။ ဒီနေ့ကားရေဆေးတဲ့ ဆိုင်က အလုပ်ရှင်ရဲ့သမီးမွေးနေ့မို့ ဆိုင်စောစောပိတ်လို့ ကိုထွန်းနဲ့ တွေ့ သေးတာ”

“အေး... မင်းနဲ့ငါလည်း တစ်ခန်းတည်းနေပြီး လူချင်းသိပ်တွေ့ ကတယ်မရှိဘူး။ နေ့ရောညရော အလုပ်နှစ်ခုလုပ်နေတော့ မင်းမပင်ပန်း ဘူးလားကွ”

“ကိုထွန်းလည်း ဒီလိုပဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး ငွေရှာခဲ့တာပဲ ဟဲ့ ကိုထွန်းကို အတုယူရမှာပေါ့ဗျာ၊ ယောက်ျားပဲလုပ်နိုင်ပါတယ်။ အဆောင်လစာလည်းပေးရမယ်၊ အိမ်ကိုလည်း ငွေပို့ချင်တယ်၊ ကလေး

တွေပညာရေးအတွက်ရော၊ စားဝတ်နေရေးအတွက်ရော တော်တော်က သိလင်တအခက်အခဲဖြစ်နေကြမှာ”

“မင်းမိဘအရင်းမောင်နှမအရင်းလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာထို တွေးနေတာလဲ”

“ကျေးဇူးဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ။ မိဘအရင်းတွေကြောင့်ဆို ရင် ကျွန်တော်ဒီလိုအသက်ရှင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူတို့ကြောင့် ထု ဖြစ်နေသေးတဲ့အတွက်၊ အဲဒီကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ရဦးမှာပေါ့ဗျာ” ကိုထွန်း ဝင်းက မင်းထက်ခိုင်ပခုံးကိုပုတ်လိုက်ပြီး

“မင်းမိဘအရင်းတွေကို စိတ်နာနေမှာပေါ့”

“စိတ်နာတာထက် ဘာကြောင့်စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ ပိုပြီး သိချင်နေတယ်။ အကြောင်းရှိခဲ့ရင်လည်း သားသမီးကို စွန့်ပစ်လောက် တဲ့အကြောင်းက ဘယ်လောက်တောင် ကြီးမားနေလဲ ပြီးတော့”

“ကြားဖူးသလောက်ပြောရရင် သားသမီးအရင်းမဟုတ်လို့ ပြီးတော့ မကျွေးမွေးမစောင့်ရှောက်နိုင်လို့ ဒါမှမဟုတ် မိဘသဘောမတူ တာကြောင့် တာဝန်မယူရတာ၊ အမျိုးမျိုးပေါ့ကွာ၊ အဲဒီထဲက အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မှာပဲ”

ကိုထွန်းဝင်းပြောတာမရေရာသလို သူလည်းဘယ်လိုတွေးထင် ရမှန်း မသိပါ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်အဖြစ်ကိုပဲ စိတ်နာနေမိသည်။

သူများတွေစားသလိုမစားနိုင်၊ သူများဝတ်သလို မဝတ်နိုင်၊

သူများတွေသုံးဖြုန်းနေသလိုလည်း မသုံးဖြုန်းနိုင်။ သူနှင့်

သည့်လူရှိနေတာတောင် ဘဝချင်းကျတော့ မတူပြန်ပေ။

“ကိုထွန်းရေသောက်ဦးမလား၊ ကျွန်တော်ခပ်ပေးမယ်”

“အေး... ထမင်းကလည်း လည်နှင်လိုက်တာကွာ”

မင်းထက်ခိုင်က အလိုက်တသိရေထခပ်ပေး၏။ တစ်ခန်းထဲ လည်း မင်းထက်ခိုင်ရောက်လာမှ ရှင်းသန့်နေတာပါ။ ဒီကောင်စေ

ကျွန်းနွံမှုတွေရှိလို့လည်း ကိုယ့်မှာသံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်နေရသည်။

“မင်းထမင်းစားပြီးမှ အလုပ်သွားပါလားကွ၊ ဗိုက်မဆာဘူး ထမင်းတစ်ထုပ်ဘယ်လောက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟိုကျတော့ တန်ဖိုးကြီးအစားအစာတွေ၊ သူဌေးတွေမကုန် စားလို့ရတယ်ကိုထွန်းရ၊ သူတို့တွေက ဈေးကြီးပေးမှာထားပြီး တချို့ စားချင်မှ စားသွားတာ၊ အရက်သောက်တတ်တဲ့သူဆို၊ သူတို့မကုန်တဲ့ အရက်တွေ အိမ်တောင်ယူသွားကြတယ်”

“မင်းအရက်သမားတော့ မဖြစ်စေနဲ့ကွ၊ ရန်ကုန်မှာ အရက် သမားလောင်းကစားသမားဖြစ်သွားလို့ကတော့ ဘာမှတိုးတက်ကြီးပွား မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်က ရကုန်ဖြစ်ပြီး ခွေးဘဝရောက်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်အရက်သမား လောင်းကစားသမားမဖြစ် ရပါဘူး။ ကိုထွန်းဆုံးမစကားတွေကို ကျွန်တော်အမြဲတမ်းနားထောင် ငွေကိုလည်း ကိုထွန်းလိပ် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ချွေတာစုဆောင်း မယ်”

“မင်းလည်းမိန်းမယူဖို့စုချင်တာလား”

“မိန်းမမပြောနဲ့ ၊ ရည်းစားတောင်မူးလို့ရှုစရာမရှိပါဘူး ကို ထွန်းရ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်စိတ်နာလွန်းလို့ဘာကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စား ဒီလိုမျိုးနေရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်လို့ ဘယ်လိုပြောင်းလဲ နှိမ်းမသိဖြစ်နေတာ”

“ချမ်းသာချင်တာလား”

“တစ်သက်လုံးဆင်းရဲပင်ပန်းလာတော့လည်း ချမ်းသာတဲ့ နေ့မိမ့်စွာ ဘယ်လိုအရသာလဲဆိုတာ ခံစားကြည့်ချင်သေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝတော့ မလွယ်တော့ပါဘူး”

စိတ်ဓာတ်ကျစကားပြောရင်း အလုပ်သွားဖို့ပြင်လိုက်သည်။ “ထွန်းစားပြီးသား ပန်းကန်တွေဆေးပြီးတာနှင့် ထွက်လာခဲ့၏။”

၈၂ ❖ လှပ

အစမ်းခန့်ယာယီဝန်ထမ်းမို့ ဖယ်ရိမပေးတာကြောင့် လိုင်းကာ တိုးစီးပြီးမှ ခြေလျင်လျှောက်ရသည့်ခုက္ကူကလည်း မသေးလှပေ။ သူ့စေ့စီးစွာရောက်သွားတော့ တခြားဝန်ထမ်းတွေတောင် မလာကြသေးပါ။

တာဝန်ဝတ္တရားအတိုင်း အခန်းတိုင်းကို သန့်ရှင်းရေးအရင်လုပ်ပြီးမှ အပြင်ဘက်တွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရသည်။ နောက်ကြောလှော်ချက်ပြုတ်သည့် မီးဖိုခန်းဘက်ကိုကူညီပြီး လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပေးရမည်။

သူ့ရဲ့အလုပ်က မီးဖိုခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်တာပါပါသည်။ မီးခန်းကို ကူလုပ်ပေးမှ ကာစတမိမာတွေရဲ့ စားကြွင်းစားကျန်ကို စားခွင့်ရှိတာပါ။

“ဟိတ်ကောင် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ လာဦး”

ခေါင်းဆောင်ခေါ်တာကြောင့် မီးဖိုခန်းထဲက ကယုာကသီထွက်လာရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါအစ်ကို”

“မင်းနဲ့ဆင်တယ်ဆိုတဲ့ သူဌေးလေးရဲ့ ကားလာနေတယ်ကွ သူ့ဘော်ဒါတွေပါမလာလို့ ငါတို့အဖော်ရှာပေးထားတယ်”

“သူ . . . သူ့ကိုကျွန်တော်ကြည့်လို့ရမလား”

“ဒီအတိုင်း ကြည့်လို့တော့ဘယ်ရမလဲ သူ့အခန်းထဲ လိုအပ်တာရှိရင် ငါခေါ်လိုက်မယ်၊ မင်းလာခဲ့တော့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို”

သူ့စိတ်လှုပ်ရှားကာ ခပ်မြန်မြန်ပင် ခေါင်းဆောင်နောက်လိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခန်းထဲမှ မြူးကြသောဘောက်စ်သံသီချင်းသံအအုန်းအုန်းထနေသည်။

မှန်တံခါးပေါက်က ချောင်းကြည့်ပေမယ့် အမှောင်ခန်းထဲယမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေတာ မြင်ရသော်လည်း မျက်နှာတွေကို သဲကွဲစွာမမြင်ရပါ။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

အရပ်အမောင်းကို ခန့်မှန်းကြည့်ရတာတော့ သူနှင့်ရွယ်တူသူ့အခန်းနားပြေးလာလိုက်နှင့် သူလည်းကတုန်ကယင် စိတ်တွေလှုပ်နှေးနေမိသည်။

“ဟိတ်ကောင် . . . အခန်းထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မူးပြီး နေနေတယ်၊ မင်းဝင်လုပ်လိုက်၊ သူဌေးလေးကို ကြည့်ဖို့အခွင့်အရေး သွားတာပေါ့ကွာ”

သူ့အခန်းတံခါးခေါက်ကာ ဝင်သွားလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အန်နေတာကြောင့် သီချင်းသံနှင့်ကနေတာရပ်သွားပြီး ရောင်စုံမီးဆလိုက်သေးသေးလေးတွေသာ တဖျပ်ဖျပ်လင်းလက်နေသည်။

“အဲဒီမိန်းကလေးကို ခေါ်သွားစမ်းကွာ၊ သောက်လည်းမသောက်နိုင်ဘဲနဲ့ အိုင်ကျူတွေခေါင်းအောင် လာလုပ်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေမရှိလို့ ပျင်းလို့လာပါတယ်ဆိုမှ နောက်တစ်ယောက်လည်းထပ်ခေါ်မလာနဲ့၊ စောစောစီးစီးပြန်တာပဲ ကောင်းတယ်၊ အနံ့အသက်တွေ ခိုက်ဘူး”

သူ့အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း ထိုလူကိုခဏခဏ ခိုးကြည့်နေမိသည်။ ဆံပင်ပုံစံကွာခြားနေတာကြောင့် ရုပ်ကတစ်ထေရာတည်းမို့ ပြောလို့မရနိုင်ပေမယ့် စကားပြောသံကတော့ တစ်ထပ်တည်းတူသည်မှာ ပြောလို့ရသည်။

လူမှာအဝတ် တောင်းမှာအကွပ်ဆိုတာကြောင့်သာ ကွဲပြားခြားနားသလိုဆိုပေမယ့် ကိုယ်သာဒီလူလို ဝတ်စားပြင်ဆင်လိုက်လျှင် ရုပ်ချောအသံချော ခွဲလို့တောင်ရမှာမဟုတ်ပေ။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာလို့ဒီလောက်တောင်တူရတာလဲ။

“ဟိတ်ကောင် မြန်ပြန်လုပ်လေ၊ ပြီးရင် ဝိတ်တာတစ်ယောက်

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

၈၄ ✧ လှပ

ခေါ်လိုက် ဘေလ်ရှင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိန်းကလေးကိုတွဲ၍ အပြင်ထွက်လာကာ ခေါင်းဆောင်ကို ပြောလိုက်ရသည်။ ထိုသူဌေးလေးဆိုသူ ကားလေးပြန်ထွက်သွားသည်အထိ သူလိုက်ငေးကြည့်နေမိ၏။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာလို့ဒီလောက်တောင် တူနေရတာလဲ။

စိတ်တွေလှုပ်ရှားကာ ရင်ထဲမှာ ထိုမေးခွန်းတစ်ခုတည်းထင်နေလျက် . . . ။

အခန်း (၁၆)

“သားလေးပြန်လာပြီ”

ကားမီးရောင်မြင်လိုက်သည်နှင့် ခင်နနာအပြေးအလွှား တံခါးသွားဖွင့်မိသည်။ အဘိုးဖြစ်သူကွယ်ရာမှ သားကိုအသည်းအသန် ဂရုစိုက်ရတာပါ။ စာမေးပွဲရက်တွေကဆို သားအနားမှာ စားစရာသောက်စရာတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လုပ်ပေးရင်း သားအခန်းထဲမှာပင် စောင့်အိပ်ပေးခဲ့သည်။

သားအဖေက ဒါကိုမကြိုက်။ သားကအရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ သူ့ကျောင်းစာသူဂရုစိုက်တတ်ပါတယ်။

ကလေးလေးတုန်းကလို လုပ်စရာမလိုတော့ပါဘူးဟုပြောသည်။ သူ့အဖေကတော့ နဂိုကတည်းက အနေအေးသည်မို့ သားအပေါ် ဆက်ဆံတာလည်း မိမိလောက်တော့ မနွေးထွေးတတ်ပေ။

မိမိကတော့ ဒီသားလေးအပေါ် အသက်မကချစ်ရတာပါ။ ရှားရှားပါးပါး ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်း မွေးထားခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ ဒီသားလေးကြောင့်ပင် သူ့အဘိုးရဲ့ အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရတာပင်။ ဒါတောင် တန်ဖိုးထားလောက်သည့်ရွေးမနေရာတော့ မဟုတ်ပေ။ သားနှင့် မြှေးအတွက် လိုအပ်လို့ လက်ခံထားရသည့်သဘောလောက်သာဖြစ်၏။ ခပြောရလျှင် သီရိကြွလောက်ပင် နေရာမရပါ။

၈၆ ✧ လှံ

“မာမိ...လာလေ သားတောင်အိမ်ထဲရောက်နေပြီ”

သားအသံကြောင့် တံခါးကိုအမြန်ပိတ်ပြီး ဝင်ခဲ့ရသည်။ က အမေပန်းကို ဖက်ပေ့ပြီး

“မာမိက သားပြန်အလာကို စောင့်နေတာပေါ့လေ၊ အဘိုး ပြောမှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်၊ မာမိကနေ့တိုင်းစောင့်ပါတယ်။ ဒယ်ဒီက ဘယ်ချိန်ပြန်လာမုန်းမသိဘဲနဲ့ စောင့်နေရင်း တစ်နေ့ကုန် လုပ်တွေလုပ်ထားရတာနဲ့ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ အခန်းထဲပြန်ခေါ်သွား ပါ”

“ဒယ်ဒီက မာမိကိုသားထက်တောင် ပိုချစ်တယ်နော်၊ ကိုဆို သည်းသည်းလှုပ်ပဲ၊ သားကိုသာ အေးစက်စက်ဆက်ဆံတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်၊ သားဒယ်ဒီက ဒီလိုပဲနေတတ်တာ။ မာမိက သူ့ကိုလူရိုးလူအေးကြီးမို့ ချစ်ခဲ့တာလေ၊ မာမိအပေါ်လည်း အချစ်မှန်းသိလို့ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ခိုးရာလိုက်ခဲ့တာပေါ့သားရယ်၊ အဲ ခိုးရာလိုက်ခဲ့မိတော့ တန်ဖိုးမဲ့တယ်လို့ သားအဘိုးအထင်သေးတာ တာပေါ့”

“အဲလိုဆိုပြီး အဘိုးကိုမာမိစိတ်နာနေတာလား”

“ဪ... မနာပါဘူးသားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချွေးမချင်းအတူ သိရိကြွလောက် ဦးစားပေးမခံရတာတော့ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့။ မာမိဘက်က ကြည့်တော့လည်း ဟုတ်မှာပဲလို့ တွေးလိုက်မိသည်။ ကြောင့်မို့ မာမိကိုဖြေသိမ့်သည်သဘောနှင့် ပါးလေးကိုနမ်းလိုက်က”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့မာမိရယ်၊ မာမိကမွေးတဲ့သားကို အ ဒီလောက်တောင် ချစ်နေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်သားရယ်၊ မာမိအပေါ် ဘယ်လိုပဲဆက်ဆံ ဆံ သားအပေါ်ချစ်ပေးတာနဲ့ မာမိဖြေသာပါတယ်၊ ကံ... သားစဉ်

က စားသောက်လာခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ သားအိပ်တော့နော်၊ ဪ... မာမိတစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်၊ နေ့တိုင်းအပျော်အပါးမက်ပြီး ဆောက်စားနေတာမျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့သားရယ်၊ သားအရက်သမား ကြီးဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“မာမိကလည်း သားကဘယ်ချိန်တုန်းက အရက်ကိုမှူးအောင် သောက်လို့လဲ၊ ပျော်ချင်ရုံသက်သက်ပါ၊ ဒီအသိုက်အဝန်းမှာက ဒီလို မနေရင် မသုံးနိုင်မဖြုန်းနိုင်လို့လားဆိုပြီး အထင်သေးချင်ကြတယ်မာမိ ခု ကဲ... မာမိသားအဘိုးကို ဝင်နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်ကား ရေဆေးဖို့ မုန့်ဖိုးတောင်းရဦးမှာဆိုတော့လေ”

“လူလည်လေး”

ချစ်စနိုးနှင့်ကျောပြင်လေးကိုပုတ်ပြီး သားအပေါ်ထပ်တက် သွားမှ အောက်ထပ်ကမိမိအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟင်... ကိုကျော်မအိပ်သေးဘူးလား”

ဓမ္မယာပေါ်မှာမလှဲဘဲ ထိုင်နေတာတွေတာကြောင့် ကိုကျော် အနားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းမေးလိုက်မိသည်။ ကိုကျော်က အလိုမကျသော မျက်နှာညိုညိုဖြင့် ...

“ခင်သားကိုသွားစောင့်နေတာမဟုတ်လား၊ သူ့မှာခြံသော့အပို ရှိနေတာပဲ၊ သူပြန်လာချင်တဲ့အချိန်ပြန်လာပြီး အိပ်ချင်တဲ့အချိန်အိပ်မှာ ပေါ့၊ ခင်ကတစ်နေ့ကုန် အိမ်အလုပ်တွေလုပ်နေရတာ ခင်ပင်ပန်းတာ ပေါ့ခင်ရယ်”

“ဪ... သားကိုဂရုစိုက်ရင် ဖေဖေကပြောဦးမယ်၊ သူ မြေးကိုဖေဖေကဂရုစိုက်ဦးစားပေးနေမှ ကြိုက်တာသိရဲ့သားနဲ့”

“အဲဒါအနိုင်အထက်ခိုင်းတာပါခင်ရယ်၊ တကယ်ဆို သူ့မြေး ကို ဆုံးမသင့်တာ အခုကျတော့ မုန့်ဖိုးဆိုလည်း လိုသလောက်ပေးတယ်၊ သွားချင်ရာသွား လေချင်ရာလေပြီး သူ့ကိုချော့လိုက်ရင် အဟုတ်ထင်

တယ်၊ ကိုယ်မကျေနပ်တာက ခင့်ကိုကြွေလောက်တောင် အသိအမှတ် မပြုဦးစားမပေးတာဘဲ၊ တကယ်ဆိုခင်လည်းသူ့သားရဲ့ မိန်းမပဲလေ”

“အဲဒါတွေမပြောပါနဲ့၊ ဖေဖေကိုမကျေနပ်လည်း ဖြစ်မနေနဲ့ နဲ့တော့ကိုကျော်ရယ်၊ သားအပေါ်ကောင်းပေးနေတဲ့အတွက် ခင်သည်းနိုင်ပါတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ ခင်အပေါ်ကောင်းမပေးတာကို၊ ခင်အတွက် ရင်ထဲမကောင်းဘူး၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရှိတာကိုလည်း ကိုယ့် တို့အတွက် ဘာမှသိသံကွဲကွဲ စဉ်းစားပေးထားတာမရှိဘူး”

“ဖေဖေတောင်မသေသေးဘဲ၊ ကိုကျော်က အမွေခွဲပေးစေခွင့် နေပြီလား”

ခေါင်းယမ်းမလိုနှင့် ကိုကျော်ထင်သက်ပြင်းတွေချလျက်

“အမွေရယ်တော့မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်တစ်ခုစီတော့ ရှင်းရှင်း လင်းလင်းရှိစေချင်ပြီပေါ့ခင်၊ မောင်လွင်လည်း ဒီလိုဆန္ဒမျိုးရှိနေမှာပဲ အခုက ဘာပဲလုပ်လုပ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြတ်ပြတ်သားသားမရှိဘူး ဖေဖေကိုတင်ပြဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေရတယ်၊ ဖေဖေဆန္ဒမရှိရင် ကိုယ့် ဘယ်လိုအကျိုးအမြတ်ရပါမယ်ပြောပြော ဘာမှလုပ်ခွင့်မရှိဘူး”

မကျေနပ်ခြင်းများနှင့် ကိုကျော်ထင်လေသံများက ပို၍မာထန် လာခဲ့သည်။ ဥပေက္ခာတရားများကြောင့် နာကျင်ခံခက်ခြင်းရှိနိုင်တာ နားလည်ပေးလို့ရပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ အခန်းတံခါးခေါက်သံက

“ဒေါက်ဒေါက်”

“ဒေါ်ဆွေမိလား”

“ဟုတ်ကဲ့... နွားနို့လာပို့တာပါ”

“ဝင်ခဲ့လေဒေါ်ဆွေမိ၊ တံခါးလော့ခ်မချရသေးပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ဆွေမိအခန်းထဲဝင်လာပြီး ခုံပေါ်မှာနွားနို့ခွက်နှစ်ခွက်ပါသော

ခန်းလေးလာချပေးသည်။

မိမိတို့ပြောနေတာတွေ ဒေါ်ဆွေမိများကြားသွားလေသလား။ ဒေါ်ဆွေမိက ဦးပြည်သာအောင်ရဲ့ လူယုတ်ော်ပါ။ အနေကြာလာသူမို့ အားလည်းကိုးရသည်ဟု ပြောလို့ရသည်။

သူ့သားရဲ့မကျေနပ်ချက်တွေကို သူ့အဖေကိုပြန်တိုင်တောတာ မျိုးများ လုပ်နေမလား။ ကိုကျော်ထင်တို့ညီအစ်ကိုကို ခင်တွယ်ခဲ့သူမို့ ဒီလိုတော့ မလုပ်လောက်ပါ။

လင်ယောက်ျားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များနှင့် . . . .

အခန်း (၁၇)

“ဟေ့ကောင်လေး ဟိုကားဝင်လာပြီကွ”

“ဘယ်ကားလဲဆရာ”

“မင်းနဲ့တူတယ်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်”

“ဟင်”

ကားက ကာရာအိုကေဆိုင်မှာတွေ့လိုက်ရသောကားလေး လို့နေသည်။ တစ်ထပ်တည်းတစ်ရောင်တည်း တစ်ပုံစံတည်းပါ။

“ဟာ... တ... တကယ်ပါလား”

နေ့ဘက်မှာမို့ ထိုလူ့ရုပ်ကို သေသေချာချာသံသဲကွဲကွဲ လိုက်ရချိန်မှာ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်မှန်ထံပြန်မြင်နေရသလို အံ့ဩသွားစေသလို ထိုလူကတော့ ညဘက်ကြီးမှာ သူ့ကိုသေချာကရစိုက်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ မဟုတ်၍ သတိထားမိမည်မဟုတ်သလို အခုလည်းကားပေါ်က ဆင်းပြီး ရေပိုက်ကိုင်ထားသည့်သူ့ကို မြင်သေးပုံမပေါ်။

“ဦးရှမ်းကြီး ကျွန်တော့်ကားသေချာလေး”

“အိုကေစေရပါမယ်၊ ခဏလေးနားပါဦး၊ ဟိတ်ကောင် အဲဒီကားပြီးရင် ဒီကားလုပ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုယ်နှင့်တူသောလူကို ကိုယ့်မှာသေချာမကြည့်ရဲ၊ ရေပိုက်

ထားသော ကိုယ့်လက်တွေက စိတ်တွေလှုပ်ရှားကာ တုန်ယင်နေသည်။ အနားယူလို့ရသည့်ထိုင်ခုံမှာ ထိုလူသွားထိုင်နေမှ ကိုယ့်မှာချစ်သူရည်းစားကောင်မလေးကို ခိုးကြည့်သလို ခိုးကြည့်မိသည်။

ဘယ်လိုအကြောင်းရေစက်တွေရှိလို့ ဒီလောက်တောင် အသံရောရပ်ရော လာတူနေရတာလဲ။ ထိုလူကတော့ တန်ဖိုးကြီးအဝတ်အစားများနှင့် ဆံပင်ပုံစံကြောင့် တကယ်ကိုစမတ်ကျကျက ဝံ့ကြွားထည်ဝါလွန်းနေသည်။ ကိုယ့်ဘဝနှင့်တော့ ဘယ်လိုမှကို နှိုင်းယှဉ်လို့မရပါ။

“ကောင်လေး သေချာကြည့်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းထားလိုက်ကွာ၊ ငါ့ဟိုဘက်ကုကောင်တွေကို စိတ်မချလို့သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“မင်း ဟိုကောင်လေးကိုမြင်ပြီး အံ့ဩနေတယ်မဟုတ်လား၊ ခုပ်ရှင်ထဲမှာဆို မင်းတို့နှစ်ယောက်နှစ်ကိုယ်ခွဲရိုက်လို့ရတယ်ကွ”

“ဟုတ်မှာပါ”

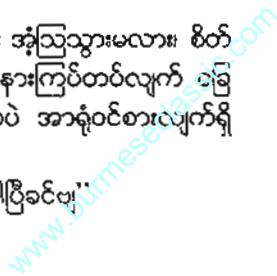
ပေါ့တန်စွာဖြေလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ လေးလေးနက်နက်ပင် စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ပတ်သက်မှုမရှိလျှင် ဒီလောက်တူစရာ အကြောင်းမရှိဘူးမဟုတ်လား။

အရင်ရောက်နေသောကားကိုဆေးပြီးသည်နှင့် ထိုလူကားကို သူဆေးပြန်သည်။ လက်ကသာ တာဝန်အတိုင်းလုပ်နေရပေမယ့် စိတ်ကတော့ ထိုလူဆီကိုပဲရောက်နေသည်။

ဒီလူကိုယ်ကိုမြင်သွားရင် သူ့လိုတွေ့ပြီး အံ့ဩသွားမလား၊ စိတ်ကသိချင်နေတာပါ။ အခုတော့ ထိုလူကနားမှာနားကြပ်တပ်လျက် ခြေတလှုပ်လှုပ်ခေါင်းတလှုပ်လှုပ် သိချင်းအပေါ်မှာပဲ အာရုံဝင်စားလျက်ရှိသည်။

“အစ်ကိုလေး ကားရေဆေးလို့ ပြီးပါပြီခင်ဗျ”

“ဟင်... မင်း”

၉၂   ✧   လှပ

သရေထံတိုင်ခုံကနေ ခုန်ထလိုက်မိသည်။ နားကြပ်ကိုဆွဲဖြုတ်လိုက်ရင်း

“မင်းခုနကဘာပြောတာလဲ”

“ကားရေဆေးလို့ပြီးပြီလို့”

အသံ။ သူ့အသံနှင့်တစ်ထေရာတည်း။ ရုပ်ကရော။

“နေဦး... မင်းဆံပင်တွေလှန်လိုက်စမ်း”

“ဗျာ”

“ဆံပင်တွေလှန်ပါဆိုကွာ”

စိတ်မရှည်တာနှင့် ကိုယ့်လက်နှင့်ဆံပင်တွေဆွဲလှန်လိုက်ပြီး မျက်နှာကိုသေချာမြင်လိုက်မှ သွေးပျက်မတတ်အံ့ဩသွားရသည်။

မျက်ခုံးမျက်လုံးနှာတံနှုတ်ခမ်း အရပ်အမောင်း ဘာလို့ကိုယ်နှင့် ထပ်တူဆင်တူကြီးတူနေရတာလဲ။

“မင်း... မင်းငါ့ကိုမြင်ဖူးလား”

“မြင်ဖူးပါတယ် ကာရာအိုကေဆိုင်မှာ”

“သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့တစ်ယောက်လား။ မီးအလင်းရောင်မရှိလို့ ငါသေချာသတိမထားမိဘူး။ သန့်ရှင်းရေးသမားက အရပ်အမောင်းကောင်းလှချည်လားလို့တော့တွေးမိတယ်။ မင်း... မင်းရုပ်က ဘာပဲ ငါနဲ့တူနေတာလဲ”

“အဲဒါကိုငါလည်းသိချင်နေတာ”

“ဘာ”

“ငါလုပ်တဲ့ ကာရာအိုကေဆိုင်က ခေါင်းဆောင်ကပြောတယ် ငါတို့ဆိုင်ကို မင်းနဲ့တူတဲ့ သူဌေးလေးတစ်ယောက်မကြာခဏလာတတ်တယ်တဲ့။ ဒီကားရေဆေးတဲ့ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကလည်း မင်းနဲ့တူတဲ့လူခဏခဏကားရေလာဆေးတတ်တယ်တဲ့။ မင်းကိုမတွေ့ခင်ကတည်းက ငါအရပ်အံ့ဩနေခဲ့တာ”

“ဟင်း... မင်း... မင်းအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်တစ်”

“ဘယ်... ဘယ်နေ့ဖွားလဲ”

“တစ်ထောင့်ကိုးရာကိုးဆယ့်သုံး၊ မွေးရက်တော့ မသိဘူး။ မွေးစားမိဘတွေပြောတာတော့ မွေးတဲ့နေ့စွန့်ပစ်ခံရတာဖြစ်မယ်။ မတ်လ သုံးရက်နေ့ညနေစောင်းမှာ၊ လမ်းဘေးခြံကြားကနေ ကောက်တွေ့ခဲ့တာတဲ့”

“ဟား”

မေးခွန်းတွေထပ်မေးရမှာတောင် ကြောက်လန့်နေသည်။ သူ့ထည်းထိုနေမှာ မွေးခဲ့တာပါပဲ။ မွေးစာရင်းသန်းခေါင်စာရင်းထဲမှာ ထိုနေ့ဆိုရက်အတိအကျ။

“မင်း... မင်းက မွေးစားခံရတာလား။ မင်းမှာမိဘအရင်းတွေ မရှိဘူးလား”

“မိဘတွေက လမ်းဘေးမှာစွန့်ပစ်ခဲ့ပုံပဲ။ အဲဒါကြောင့် ငါက မွေးစားခံရတာပေါ့”

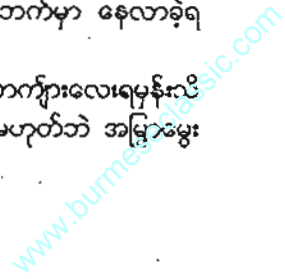
“ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းကိုဘယ်နေရာကနေ မွေးစားခဲ့တာလဲ”

“မြဝတီဘက်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင်း၊ မွေးစားခံရတာ”

“ကျွတ်... ဘာတွေလဲကွာ”

တွေးရမှာတောင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထမိသည်။ ဒယ်ဒီနှင့် ခင်မိလည်း မြဝတီဘက်ကိုခိုးပြေးခဲ့ကြတာပါပဲ။ အဘိုးက သဘောမတူ နို့တစ်နှစ်ကျော်လောက် ဆင်းရဲဒုက္ခခံပြီး မြဝတီဘက်မှာ နေလာခဲ့ရတာတဲ့။

သူ့သုံးလသားအရွယ်လောက်မှ မြေးယောက်ျားလေးရမှန်းလည်း မပြန်ခေါ်ခဲ့တာပါ။ ဒါဆို သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ အမြွှာမွေးစားဖျားလား။

“မင်း... မင်းကိုမွေးစားတဲ့မိဘတွေက အရမ်းဆင်းရဲလို့ ဒီ အလုပ်တွေ လုပ်နေရတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဆင်းရဲတာမှ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင်ဘဲ၊ ငါ့ကိုမွေးစားတဲ့အချိန်က သူတို့မှာ သားသမီးမရှိသေးဘူး။ ငါ့အသက်ရှင် အောင်နို့ဘူးတိုက်မွေးဖို့အတွက် ပင်ပန်းဆင်းရဲခံခဲ့ရလို့ ငါ့ကိုအခုအိဒီ ကျေးဇူးတွေပြန်ဆပ်ခိုင်းနေတာ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အရက်ဝယ်ပေးရ တယ်။ အရက်ဖိုးရဖို့အတွက် ဈေးတွေလမ်းတွေမှာ သူတောင်းစားလို လည်တောင်းရတယ်။ ကြီးလာတော့ ဆိုက်ကားနင်း အိမ်သားကျင်းတူး ကုန်ထမ်းအလုပ်ပေါင်းစုံအကုန်လုပ်ပြီး သူတို့တစ်မိသားစုလုံးကို ရှာကျွေး ရတယ်”

“ကျွတ်... စိတ်မကောင်းဘူး။ မင်း... ငါနဲ့အမြွှာဖြစ်နိုင် သလား”

“ဘာ”

“မွေးပြီးပြီးချင်း စွန့်ပစ်လိုက်တာဖြစ်မယ်၊ မင်းကိုကောက်တွေ တယ်ဆိုတဲ့နေ့နဲ့ ငါ့မွေးနေ့အတူတူပဲ”

“ဟင်”

“အခုဆပ်ပုံစံနဲ့ အဝတ်အစားကလွဲရင် မင်းနဲ့ငါရပ်လည်းတူ တယ်။ အသံလည်းတူတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အဘိုးသဘောမတူလို့ ငါ့ဒီယံနီ နဲ့မာမိက မြဝတီဘက်ခိုးပြေးကြတာ၊ မြို့နဲ့မနီးတဲ့နေရာမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံရုန်းကန်ရင်း ငါ့ကိုမွေးခဲ့တာတဲ့”

“ဒါ... ဒါဆို”

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ အမြွှာမွေးပြီး နှစ်ယောက်လုံးကို တာဝန်မယ နိုင်လို့ တစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်လိုက်တာ”

“ဟား”

ဒီတစ်ခါ အသက်ရှူကျပ်ကာ အော်လိုက်မိသူက မင်းထက်နို့

ဖြစ်သည်။ အမြွှာလိုတွေးဆလိုရရင်တောင် ဘဝချင်းကွာခြားလွန်းတာက ခင်နာစရာကောင်းလွန်းလှသည်။

“မင်းနာမည်က”

“သရထံ”

နာမည်ချင်းခေါ်ကြည့်မိပြီး နှစ်ယောက်လုံးကိုယ့်ရုပ်ကို မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်မိသလို အကြာကြီးအကြည့်ဆုံကြည့်နေမိကြသည်။ သွေး ကောင်းပြောတာကြောင့်လားမသိ။ လက်ချင်းဆုပ်လိုက်မိသည်နှင့် နှလုံး သွေးတွေပူနွေးသည်ဟု ခံစားလိုက်ကြရသည်။

“မင်းကကြီးကြီး ငါကငယ်ငယ်၊ အမြွှာဆိုတာ သုံးမိနစ်ငါးမိ နှစ်အိဒီလောက်တောင်ကွာချင်မှကွာတာပါ။ ရေစက်ရုံလို့ ပြန်ဆိုရတာကို ဝမ်းသာပေမယ့် မင်းဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့နေခဲ့ရတာကိုတော့ ငါတကယ်စိတ် မကောင်းပါဘူး။ အခုမင်းဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ငါ့ကိုပြော၊ ငါ့အကုန်လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ လုပ်ပေးမယ်ပြော။ အခုမာမိတို့နဲ့တွေ့အောင် မင်းအိမ်လိုက်မလား”

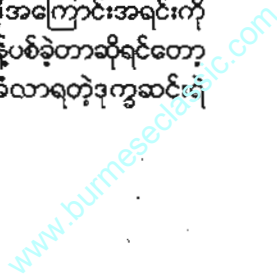
သရထံအားတက်သရောပြောလိုက်တာကို မင်းထက်နိုင်မျက် ချည်ဝဲစွာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တာအမှန်ဆိုရင် ငါ့အသက်ရှင်လျက်ပြန်ရောက် လာတာ ဝမ်းသာအားရကြီးဆိုမယ်များထင်နေသလား”

“မိဘဆိုတာ ရင်နဲ့လွယ်မွေးထားတဲ့သားသမီးကို မချစ်ဘဲနဲ့ တော့ မနေပါဘူးကွာ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့နေမှာပါ”

“သားသမီးကို စွန့်ပစ်ရလောက်တဲ့ အဲဒီအကြောင်းအရင်းကို သိချင်တာ၊ တာဝန်မယူနိုင်ရုံသက်သက်၊ မွေးပြီးစွန့်ပစ်ခဲ့တာဆိုရင်တော့ ငါ့အဖေတတ်လက်သစ်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ငါခံလာရတဲ့ဒုက္ခဆင်းရဲ ခြင်းတွေက သူတို့ပေးတာပဲလေ”

“ထက်နိုင်ရာ”

ကိုယ်တိုင်မခံစားရဘဲ စာနာကြည့်ပေးရုံနှင့်တောင် ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး နာကျင်စူးရှစေသည်။ သွေးသားဆိုသောစိတ်ကြောင့် ထက် နိုင်ခံစားခဲ့ရသောဒုက္ခတွေကို တွေးမိပြီး မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာသည်။

“မင်းအဖေတတ်ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ်လောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအရင်းအမှန်ကိုမသိဘဲ ပြစ်မှားမိတာမျိုးတော့ မဖြစ် စေချင်ဘူး။ နိုင်လိုတဲ့အကြောင်းပြချက်မဟုတ်ရင် မိဘကိုပြစ်မှားမိတဲ့ အတွက် မင်းငဲ့ကြီးနိုင်တယ်”

“မင်းအဘိုးက သဘောမတူလို့ ကလေးကိုစွန့်ပစ်ခိုင်းလိုက် တာမျိုးဖြစ်နိုင်သလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဘိုးက မြေးယောက်ျားလေးရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကို သဘောမတူပေမယ့် ပြန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ အမြှာဆိုရင် လက်ရုံးနှစ်ဖက်အားကိုးလောက်တယ်ဆိုပြီး သဘောကျဦး မှာ အခုလည်း ငါ့ကိုအရမ်းချစ်တယ်။ လိုလေသေးမရှိ အလိုလိုက် တယ်”

“ဒါဆို ဒယ်ဒီနဲ့မာမိပဲပေါ့”

“အဲဒါတော့ သေချာမသိနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ အရမ်း ဒုက္ခရောက်ပြီး အဆင်မပြေဖြစ်နေတော့ တစ်ယောက်ကိုစွန့်ပစ်လိုက်တာ မျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

မင်းထက်ခိုင်အံ့ကြိတ်ပြီး တက်ခေါက်မိကာ

“မိဘဆိုတာတာလဲ။ မွေးပြီးကျီးထိုးထိုးခွေးစားစား စွန့်ပစ်တာ မိဘလား။ လူစိတ်ရှိတဲ့လူလား”

ထက်ခိုင်ပေါက်ကွဲနေတဲ့အတွက် ကိုယ်လည်းစိတ်မကောင်း ပေ။ မွေးကင်းစအရွယ်လေးကို တကယ်ကိုလူစိတ်မရှိမှ၊ တိရစ္ဆာန်တစ် ကောင်လို စွန့်ပစ်နိုင်မှာပါ။

ဒယ်ဒီနှင့်မာမိက ဒီလိုအကြင်နာတရားမဲ့သည့် လူတွေလား။

အမြှာမွေးခဲ့သည်ဆိုသည့်အကြောင်း တစ်ခါမှအရိပ်အမြွက်လေးတောင် မပြောဖူးခဲ့ပေ။ ထက်ခိုင်ဘယ်လောက်တောင် သနားစရာကောင်းလိုက် သလဲ။

“ငါတို့ဒီလိုလုပ်ကြည့်ရအောင်ထက်ခိုင်၊ မင်းပြောသလို တာ နဲ့မဲ့စွန့်ပစ်ခဲ့တာသေချာရင် မင်းကိုဝမ်းသာအားကြီးဆိုမှာမဟုတ်တာ ဆိုသေးချာတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့တာကြောင့် စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ မကြည့်ချင်တဲ့မင်းရဲ့ဆန္ဒပြည့်အောင် မင်းကငါ့ပုံစံနဲ့ အိမ်ကိုပြန်လိုက်”

“ဘာ”

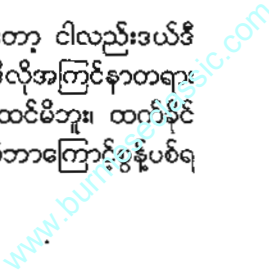
“မင်းခံစားရတဲ့ဒုက္ခတွေအတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေစံစားသင့် တယ်လေ။ ငါလည်းမင်းရဲ့ဒုက္ခတွေကို အတွေ့အကြုံရအောင် ပြန်ခံစား ကြည့်မယ်”

“မင်းက”

“အေးလေ... မင်းနဲ့ငါနဲ့ လူချင်းခဏလဲမယ်။ မင်းစည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ မခံစားကြည့်ချင်ဘူးလား”

“ဒုက္ခတွေနဲ့ပဲ နပန်းလုံးနေရတော့ စံစားကြည့်ချင်တာပေါ့ကွာ။ နည်းပြည့်စုံနဲ့နေရတဲ့သူတွေကို အမြဲအားကျခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း မွေးစားသား ဘယ်နေရာကကောက်တွေ့လာတယ်လို့ သိရတဲ့နေ့မှာ သုံးမနည်းနိုင်ဘဲ မိဘအရင်းတွေကို ဒေါသဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကံတရား ဘာလည်း ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရနာကျင်ခဲ့တယ်။ ကာရာအိုကေဆိုင်မှာ မင်းကို တွေ့တော့လည်း ငါနဲ့ရုပ်ချင်းတူပြီး ဘာလို့ဘဝချင်းမတူတာလဲလို့ တွေး နိုင်မိသေးတယ်”

“အေးပါကွာ။ မင်းဒီလိုခံစားနေတာမြင်တော့ ငါလည်းဒယ်ဒီ နဲ့မာမိကို နည်းနည်းနာကြည်းကြောက်ရွံ့မိတယ်။ ဒီလိုအကြင်နာတရား တင်းပြီး လူစိတ်မဲ့လိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှမတွေးမိ မထင်မိဘူး။ ထက်ခိုင် . . . မင်းငါ့နေရာမှာ စံစားပါ။ ပြီးတော့ မင်းကိုဘာကြောင့်စွန့်ပစ်ရ

တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒွဲမေးမိတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့၊ သွေးတိုးစမ်းပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ”

“ငါ ဒီပုံစံနဲ့ အဲဒီအိမ်ထဲ ဘယ်လိုဝင်ရမှာလဲ”

“မင်းရောငါရော ပုံစံပြောင်းမယ်လေး၊ အိမ်ကလူတွေရဲ့ စရိုက်ကို ငါပြောပြမယ်။ ငါ့မှာ ဒီခိုင်နာတွေရှိပါတယ်။ လွယ်လွယ်လေးပါကွာ၊ အဲဒီအတွက် ခက်ခက်ခဲခဲဘာမှမတွေ့နဲ့၊ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်ထက်ခိုင်”

သရထံက စိတ်အားထက်သန်လျက်ရှိသည်။ ထက်ခိုင်သည်းစိတ်တွေလှုပ်ရှားနေပါသည်။ ကိုယ့်ဘဝဒီလိုအပြောင်းအလဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှပင် မတွေးခဲ့မိဘူးပါ။

ဘာတွေဘယ်လိုပြောင်းလဲမှာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှာလဲ။ သရထံက ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်အားပေးတာကြောင့်...

အခန်း (၁၈)

ကားမောင်းတာက သိပ်သင်စရာမလို၊ နယ်မှာလည်း ကုန်ဆင်းရင်းဆိုက်ကားနင်းရင်းဖြင့် ထော်လာဂျီတက်မောင်းလိုက်၊ ဈေးဆိုင်သွေ့ရှေ့ကားတွေပိတ်လျှင် တက်မောင်းပြီး ရွှေပေးလိုက်ဖြင့် သရထံကားကိုနည်းနည်းလောက် သင်ပေးလိုက်တာနှင့် တတ်သွားသည်။

သရထံက ကားရေဆေးအလုပ်နှင့် ကာရာအိုကေဆိုင်ကို မလုပ်အတော့ဘဲ ငွေကြေးထောက်ပံ့ကာ အဆောင်ကနေလာခေါ်ပြီး ကားမောင်းလည်းသင်ပေးသည်။ အိမ်ကလူတွေရဲ့စရိုက်၊ သူနေပုံထိုင်ပုံ၊ ဆားရဲ့အလိုလိုက်ခြင်းခံရပုံတွေ အသေးစိတ်ပြောဆိုသင်ပေးသည်။ နေ့တော့ သူ့ကိုဆံပင်အဝတ်အစားဒီခိုင်းတွေပါ သရထံနှင့်ထပ်တူပြောင်းပေးလိုက်ပြီး မင်းအိမ်ကိုသွားလို့ပြီတဲ့။

ငါကမင်းအဆောင်မှာနေမယ်။ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်တွေ သွားလုပ်ရင် နည်းနည်းရှုပ်ကုန်မှာစိုးလို့မလုပ်တော့ဘူး။

နေဖို့စားဖို့အတွက် အိမ်ကနေမုန့်ဖိုးတောင်းပြီး ငါ့ကိုလာပေးအဆိုသည်။ သူတကယ်သူ့ကိုမွေးပြီး စွန့်ခဲ့သည်အဖေနှင့်အမေကို တွေ့ရတော့မှာလား။

သရထံအိမ်နားအထိ လိုက်ပို့ပြီးမှ တက္ကစီငှားကာပြန်သွားသည်။ အရှိန်အဝါများဖြင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသောအိမ်ကြီးထဲကို သူမ

www.burmeseclassic.com

ဝင်ရဲသေးပါ။

သူမိဘတွေက ဒီလိုတခမ်းတနားချမ်းသာကြွယ်ဝသောအိမ်ကြီးထဲမှာ နေတာတဲ့လား။ ဒီလိုမျိုးရိုးဂုဏ်ရှိပါလျက် သူ့ကိုတာဝန်မဲ့စွာ စွန့်ပစ်ရက်တာတော့ အံ့ဩစရာပင်။

“တီတီ”

သရထံပေးလိုက်သောခြံသော့နှင့်ဖွင့်ကာ ပြောထားသည်အတိုင်း တိုက်ဆင်ဝင်အောက်အထိ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းဖို့အတွက် သူခြေတွေလက်တွေတုန်ကာ စိတ်တွေလည်းလှုပ်ရှားနေသည်။

သူ့ကိုဘယ်လိုတွေဆက်ဆံကြမှာလဲ။ ဟင့်အင်... သရထံအပေါ်ဘယ်လိုမေတ္တာတွေ နွေးထွေးမှုတွေပေးကြတာလဲ သူသိရတော့မည်။

“သားလေးပြန်လာပြီလား။ ဒီနေ့အစောကြီးပါလားကွယ်၊ မာမိသား အရမ်းကိုလိမ္မာနေပါလား”

“ဟင်”

မာမိတဲ့။ ဒါသူ့အမေဆိုတာပေါ့။

အသက်လေးဆယ်ကျော်လို့ မထင်ရအောင် နုပျိုလန်းဆန်းချောမောလှပလွန်းနေသည်။ မဟာဆန်သောအလှိုင်ရှင်ဟုပင် တင်စားလို့ရနေ၏။ ဒီလိုအမေက သူ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တာတဲ့လား။

“သား... ဘာတွေကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ မာမိကိုမမြင်ဘူးတဲ့ သူ့လိုကြည့်နေတယ်”

“ဗျား... မ... မဟုတ်ပါဘူး အဖေ... အဲ... မာမိကချောလှပါ”

“အထူးအဆန်းပါလားသားရယ်၊ မာမိကိုအခုလိုဂရုစိုက်မြင်ပေးလို့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာမိက ဒီနေ့ရေတောင်မချိုးရသေးဘူး”

ရွှေပြည့်သီရိတပေ

သားရဲ့”

ရယ်စရာစနောက်လိုက်တာသိပေမယ့် သူမရယ်မိပါ။ လက်မောင်းကိုလာပြီးဆုပ်ကိုင်တော့ ကျင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့ကိုစွန့်ပစ်လွှားသည့်သူမို့ မိခင်တစ်ယောက်ရယ်လို့ နွေးထွေးချစ်သော သူ့စိမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်နေမိသည်။

“လာလေသားရဲ့ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်၊ သားအဘိုးက သားအဖအစာပြန်လာရင် ထမင်းအတူတူစားရမှာမို့ ပျော်နေမှာ၊ နောက်နေ့တော့လည်း အိမ်ကိုစောစောပြန်လာပါသားရယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြောလိုက်ရင်တော့ ငြင်းတာမရှိဘူး၊ သားကလူဆိုးလေးတုတ်ပေမယ့် ပြန်မပြောနားမထောင်လူပေလေးနော်၊ အဘိုးကအလိုလိုတယ်ဆိုပြီး နေချင်သလိုတော့ မနေပါနဲ့သားရယ်၊ သားနဲ့အတူတူပျော်မယ့် သူငယ်ချင်းတွေလည်းမရှိဘဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်းအန္တရာယ်တွေပါတယ်”

“သားအတွက် အရမ်းစိုးရိမ်တာပဲလား”

“ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့်သားရယ်၊ မာမိမှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ စိုးရိမ်တာပေါ့။ မာမိသားလေးကို မာမိကအစွန်းထိထင်းအပွန်းအပဲမခံနိုင်အောင်ကိုချစ်တာ”

မင်းထက်ခိုင်နာကျင်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။ သားနှစ်ယောက်မွေးတစ်ယောက်ကိုဒီလိုချစ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတော့ ရက်ရက်စက်စက်စွာပစ်ရက်တယ်မဟုတ်လားဟု မေးပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒသူ့ကို နာကျင်စွာပင် မျှိုသိပ်လိုက်ရ၏။

“ဟော... တူလေးပြန်လာပြီလား၊ အဲဒါမှပဲ အန်တီတို့လည်း ထင်းစောစောစားရတော့မှာပဲ။ မဟုတ်ရင် ဘယ်ချိန်ပြန်လာမယ်မှန်း မသိတဲ့ပြေးကို ထမင်းစားမစောင့်ရင် တူလေးအဘိုးက ပြုသနာရှာလွန်း”

၁၀၂ ❖ လုံမ

လို့ အဆာခံစောင့်ရတယ်လေ၊ အချိန်လွန်မှပဲ စားရတော့တာ”

“အဟင်း”

ဘာမှပြန်မပြောတတ်၍ ဟင်းခနဲရယ်ပြလိုက်ရသည်။ ကိုအားလုံးကြောက်ရွံ့ရုံသေရတာတော့ သိသာထင်ရှားနေသည်။ ကိုကြောက်ရလို့ သရထံကိုဦးစားပေးနေကြတာဖြစ်နိုင်၏။

“အဘိုးကို သွားတွေဦးလေသား အခန်းထဲမှာ ရှိလိမ့် ပြီးရင် ထမင်းစားဖို့ခေါ်ခဲ့နော်၊ မာမီထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မာမီ”

အဘိုးနေတာအပေါ်ထပ်ပေမယ့် ဘယ်အခန်းမှာလည်း တာမို့ နီးစပ်ရာအခန်းတံခါးကိုသာ ခေါက်လိုက်သည်။

အခန်းတံခါးလာဖွင့်သူက အဘိုးအရွယ်လည်းမဟုတ်ပါ။

“တူလေးဘာလဲကွ”

“ဪ... ဟိုး... ထ... ထမင်းစားရအောင်လို့”

“ဟား... တူလေးကိုယ်တိုင်လာခေါ်လို့ပါလား၊ အိမ်ကို စောစီးစီးပြန်လာပြီး အထူးအဆန်းတွေလုပ်နေတယ်၊ အေးပါကွာ ကယ်လေးလာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ဒါအန်ကယ်လေးဆိုသူ ဖြစ်ရမည်ပေါ့။ သူ့ကယောင်က ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး နောက်ထပ်အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်မိပြန်သလို အထဲက ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မကြားရ။

ဒါဆိုလျှင် စာကြည့်ခန်းသာဖြစ်ရမည်။ ဒါဆိုလျှင်ဘုရား နှင့်အနီးဆုံးအခန်းက အဘိုးအခန်းပဲ ဖြစ်ရမည်ပေါ့။

“ဒေါက်ဒေါက်အဘိုး”

“ဟင်... မြေးလေး... ဒီနေ့မြေးလေး အစောကြီးပြန်လာ လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့အဘိုး”

သရထံဘယ်အချိန်မှ အိမ်ပြန်လာတတ်သည်မသိပေ။ ညနေ ခြောက်နာရီလောက်အိမ်ပြန်ရောက်တာကို တစ်မိသားစုလုံးအထူးအဆန်း အံ့သြဝမ်းသာနေကြသည်။ အဘိုးကအခန်းထဲကထွက်လာပြီး သူ့ပခုံး ကိုလာဖက်တော့ ရင်ထဲရှိနိုးမြဲမြဲနွေးတေးတေးခံစားလိုက်ရ၏။

“အဘိုးကို ထမင်းတူတူစားဖို့ လာခေါ်တာ၊ မာမီထမင်းပွဲပြင် နေတယ်”

“စားမှာပေါ့မြေးလေးရာ၊ အဘိုးက မြေးနဲ့အဲလိုစကားတွေ ပြောရင်း ထမင်းတူတူစားချင်တာ၊ တစ်အိမ်လုံးမှာ အဘိုးစကားပြော ချင်တာဆိုလို့ မြေးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာကွ၊ ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်သူမှစိတ်တိုင်းမကျဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... နောက်နေ့လည်း သားစောစောအိမ်ပြန်လာပါ မယ်”

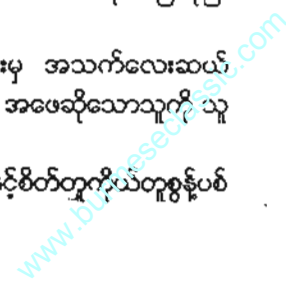
သူလိုလိုလားလားစိတ်ပါလက်ပါ ပြောလိုက်မိသည်။ သူက မေတ္တာတရားတွေလိုအပ်တောင့်တနေသူပါ။ အဘိုးက သူ့ကိုတမင်းစား ခန်းထဲထိ ပခုံးဖက်ကာခေါ်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လူစုံတက် စုံပါ။ သူမတွေ့သေးသောတစ်ယောက်က သူ့အဖေဆိုတာပဲဖြစ်ရမည်။

“ကျော်ထင်မရောက်သေးဘူးလား”

“ရောက်ပါပြီဖေဖေ၊ သူ့ရေချိုးနေလို့ပါ၊ သားရောက်ပြီဆိုပြီး ထမင်းစားဖို့ခေါ်ထားပါတယ်”

အဘိုးနှင့်သူထိုင်ခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးမှ အသက်လေးဆယ် ကျော်နဲ့နဲ့ညားညားလူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ အဖေဆိုသောသူကို သူ အခုမှမြင်ဖူးရတာပါလား။

သူ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့သည့်အဖေပေါ့။ မေမေနှင့်စိတ်တူကိုယ်တူစွန့်ပစ် ခဲ့ကြတာပဲဖြစ်မည်။

“မြေးလေးကြိုက်တဲ့ ပုစွန်တုပ်ဟင်းပဲကွ၊ ရော့မြေးလေးစား”
အဘိုးက သရထံကို အချစ်ပိုသည်ဆိုတာ ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။
ကျန်သည့်လူတွေနှင့်နွေးထွေးမှုမရှိဘဲ သူ့ကိုသာဂရုစိုက်လျက်ရှိ၏။
သူကလည်း အဘိုးပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးမိသည်။ ဖေ
ကတော့ သရထံပြောထားသလို သူ့အပေါ်အေးစက်စက်ပါ။ စကားနည်း
ပြီး အနေအေးဆေးတာကြောင့်ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒီလိုလူမျိုးက သားသမီးကိုစွန့်ပစ်ရက်အောင် အကြင်နာကင်
မဲ့သူတို့လား။

“မြေးလေး... စားမကောင်းဘူးလားမြေးလေး၊ ဒီနေ့စကား
နည်းလှချည်လား”

“ဖေဖေမြေးက အပြင်မှာစားသောက်လာလို့နေမှာပေါ့ဖေဖေ
ရယ်၊ အိမ်ရောက်ရင် ဖေဖေမျက်နှာသာပေးတာခံရအောင်လို့ မယုတ်
မလွန်စားချင်ဟန်ဆောင်နေတာ”

“မောင်လွင်း... မင်းငါ့မြေးကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“စ... စတာပါဖေဖေ၊ တူလေးကိုချစ်လို့စတာပါ”

အဘိုးလေသံမှာသွားတော့ အန်ကယ်လေး ပျာပျာသလိုဖြစ်
သွားသည်။ အန်ကယ်လေး မိန်းမက မျက်စောင်းရွယ်ကာခါးတိၚ် သင်
ပေးလိုက်တာလည်း မြင်လိုက်ရ၏။ မလိုလားမှုတွေ ရှိနေသလားဆို
တာ သံသယဝင်စရာပါ။ ဒီအိမ်မှာ အဘိုးလောက်တော့ သရထံထံ
ချစ်နိုင်သည့်သူရှိပုံမပေါ်။

သူကတော့ ဘယ်သူမျက်နှာကိုမှ မကြည့်မိအောင် ကြိုးစား
ရင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ဒီအိမ်ကလူတွေနှင့် အထာမကျသေးလို့ အေး
ရက်နေတာပါ။ တဖြည်းဖြည်းရင်းနှီးလာလျှင်တော့ သူ့ကိုဘာကြောင့်
စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ စုံစမ်းကြည့်ရမည်။

ဒီအပြစ်တွေ ဖေဖေနှင့်မေမေ... ဒယ်ဒီနှင့်မာမီ ကျူးလွန်

တာ အဘိုးမှသိပါလေစ။

“သား... စားလေသားရဲ့၊ သားတအားငြိမ်နေတယ်၊ နေ
မကောင်းလို့များလားသား”

“ဖ... မဟုတ်ပါဘူးမာမီ... ခံတွင်းမတွေ့သလိုဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟင်း... မာမီလက်ရာကို ကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆိုသားရဲ့၊ သား
ဘာနဲ့စားချင်လို့လဲ၊ မာမီအခုချက်ချင်းလုပ်ပေးမယ်လေ”

“ရ... ရပါတယ် ဒါတွေကအရမ်းကိုကောင်းနေပါပြီ၊ သား
သိပ်မဆာသလိုဖြစ်နေတာပါ”

“ဪ... သားရယ် ဆာမှစားရောပေါ့၊ မာမီတို့က သားအပြင်
က စောပြန်လာတိုင်းစားနေကျမို့ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်တာပါ”

“ခင် သားကိုဘာတွေလေပြေထိုးနေတာလဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေ
မရှိလို့ အိမ်ကိုစောပြန်လာတာ၊ အခုအိမ်သူငယ်ချင်းတွေကို လွှမ်းနေ
လို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျော်သက်ကိုတော့မဟုတ်လောက်ဘူး၊ ငွေလဟံသာကို
ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားတူလေး၊ မင်းအရမ်းလည်းလွမ်း
ဖျားလွမ်းနာကျမနေပါနဲ့ကွာ၊ ငွေလက ပြန်လာတော့မှာပါ”

သီရိကြွေရဲ့စကားကြောင့် အဘိုးမျက်နှာကပြုံးသွားကာ

“မြေးလေးကတော့ စံပဲဟေ့၊ အိမ်လို့ဖြစ်နေရင် ကျောင်းမပြီး
သေးလည်း လက်ထပ်လိုက်လေကွာ၊ အဘိုးကကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
မင်္ဂလာဆောင်ပေးမှာပေါ့”

“ဖေ... ဖေဖေအဲဒါတော့ မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်၊ ကျောင်း
မပြီးသေးဘဲနဲ့ ငွေလမိဘတွေက ဘယ်လိုလုပ်သဘောတူမှာလဲ”

မာမီဝင်ပြောတာကို အဘိုးကခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ

“ပြည်သာအောင်မြေးကို ဘယ်သူကသဘောမတူဘူးပြောရဲ့
မှာလဲ၊ မြေးလေးရမယ်အမွေတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေမက်လို့ ချက်ချင်းတောင်
ပေးစားချင်ကြဦးမယ်၊ ပြည်သာအောင်ဘယ်လောက်ချမ်းလာတယ်ဆိုတာ

၁၀၆ ✧ လုံမ

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်လောကတစ်ခုလုံးသိတယ်။ ဒါတွေအားလုံး ခြေတစ်ယောက်တည်းပိုင်မယ်ဆိုတာလည်း အားလုံးသိတယ်။

“ဟင်”

သူအံ့ဩသွားမိသလို ကျန်သည့်လူတွေမသိမသာမျက်နှာမဲသွားကြတာလည်း သတိထားမိသည်။ ဘာကြောင့်လဲတော့မသိပါ။ သရထံပြောသလို အဘိုးကသရထံကို အရမ်းချစ်မြတ်နိုးသည့် ဆိုတာတော့ ယုံကြည်သွားသည်။

သရထံကောင်းလိုက်တာ။ အရာရာပြည့်စုံသောဘဝမှာ ဖူးမှတ်အလိုလိုက်ချစ်မြတ်နိုးခံနေရသည်။ သူကတော့ စက္ကန့်မိနစ်လောက်ပဲခြားမည် အမြှာညီအစ်ကိုဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့်ကံဆိုးရတာလဲ။ ဒယ်ဒီနှင့်မာမီသာမစွန့်ပစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်သူလည်း . . . .

အခန်း (၁၉)

“အဘိုး . . . သားနှိပ်ပေးမယ်လေအဘိုး”

“မြေးမုန့်ဖိုးလိုချင်ပြန်ပြီပေါ့”

“ဗျား . . . မ . . . မဟုတ်ပါဘူး”

အဘိုးစကားကြောင့် သူရက်အမ်းအမ်းဖြင့် မျက်နှာနီသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ငါမုန့်ဖိုးလိုချင်တိုင်း အဘိုးကိုဟားပြီးနှိပ်ပေးနေကျကွလို့ သရထံပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ခပ်ပြုံးပြုံးလှုပ်လိုက်ရကာ

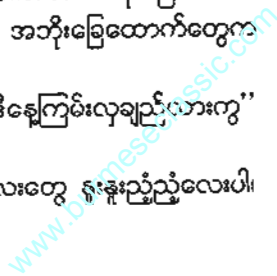
“သားကတကယ်နှိပ်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဒီလိုပဲပြောပြီး မီးခံသေတ္တာထဲက မြေးလိုချင်သလောက်ယူသွားတာပဲမဟုတ်လား။ ကဲပါဗျာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်နှိပ်ပါ။ အဘိုးကမြေးလက်ကလေးနဲ့ ထိလိုက်မှအိပ်ပျော်တာကွ” အဘိုးကမေ့ယာကြီးပေါ်မှာ ခြေဆန့်ကာလှဲလိုက်တော့ သူ့ခုတင်ပေါ်တက်ကာ အဘိုးခြေထောက်တွေကို စေတနာပါပါနှင့် နှိပ်ပေးလိုက်သည်။ အဘိုးခြေထောက်တွေက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားလျက် . . .

“ဟင် . . . မြေးလေးလက်တွေက ဒီနေ့ကြမ်းလှချည်းလားကွ”

“ဗျာ”

“အရင်နေ့တွေက မြေးလက်ကလေးတွေ ရှူးနူးညံ့ညံ့လေးပါ။ အခုဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

၁၀၀ ◀ လှဲပဲ

“ဗျာ... ဟိုး... ဟိုးလေး ကားစတီရာရင်အမြဲတမ်းကိုင်နေတော့ လက်က ဒီလိုဖြစ်ပြီပေါ့အဘိုးရဲ့၊ နေ့လယ်ကလေး၊ ကားမောင်းရင်းနဲ့ ကားအက်ဆီးဒင့်တစ်ခုဖြစ်တာနဲ့ ကြုံသေးတယ်၊ အဲဒါ လမ်းပိတ်နေတာ နဲ့ သူ့ကားကိုယ့်ကားအကုန်တွန်းကြရွှေကြလုပ်ကြရသေးတယ်၊ အဲဒါ ကြောင့်လည်းဖြစ်မှာပါ”

“ဪ အင်း... အဲလိုဖြစ်မှာပါနော်မြေးလေး၊ ဒါပေမဲ့ လက်က ကြမ်းပေမယ့် ဒီနေ့အနိပ်ခံရတာတော့ ကောင်းသားမြေးရဲ့၊ အရင်နေ့တွေ က ဖွဖွလေးထိရုံထိတာ၊ ဒီနေ့တော့ မြေးလေးစေတနာပါပါ အားစိုက် ပြီးနိုင်နေတာပဲ၊ သာဓုပါမြေးလေးရယ်၊ မီးခံသေတ္တာထဲက လိုသလောက် ယူသွားနော်မြေးလေး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့အဘိုး”

ပြောသာပြောလိုက်ရပေမယ့် မီးခံသေတ္တာကို ဘယ်လိုဖွင့်ရမည် မှန်းမသိပါ။ သရထံက အဘိုးဆီက မုန့်ဖိုးတောင်းခဲ့ဦး၊ မင်းကိုလုပ်ပေး လိုက်ရတာတွေနဲ့ဆိုတော့ ငါ့မှာသုံးဖို့ပြတ်နေပြီဟု မှာလိုက်သည်။

“အဘိုး”

“ဟင်... မြေးလေး”

“နောက်ဆိုရင်လေး မီးခံသေတ္တာထဲက သားဘာသာမယူတော့ ဘူး၊ အဘိုးပေးချင်သလောက်ပေးတာပဲ ယူတော့မယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲမြေး”

“သားဘာသာဆို များများယူမိတယ်လေ၊ အဘိုးဆီက အဲလို တွေမသုံးချင်တော့ဘူး၊ အဘိုးက အသက်ကြီးနေပြီ၊ သားကဘာမှပြန် လုပ်မကျွေးနိုင်သေးဘဲနဲ့ အဘိုးဆီကပဲ ဒီလိုတွေယူသုံးနေတာ ဘယ် ကောင်းမလဲ၊ အဘိုးမသေခင်သားက ပြန်လုပ်ကျွေးခွင့်ရချင်သေးတာ”

“အောင်မလေး... အဘိုးမြေးဒီနေ့ပြောတဲ့စကားတွေက အရမ်း ကိုတန်ဖိုးရှိနေပါလား၊ သိတတ်နေပါလားကွဟေ၊ အေးပါကွာ မြေးလေး”

ဆီက ဒီလိုသိတတ်မှုလေးကြားရတာ အဘိုးဝမ်းသာပါတယ်၊ သေမယ် ဆီရင်တောင် သေပျော်ပါပြီ၊ မြေးအတွက် အဘိုးရည်မှန်းထားတာတွေ ကို နောင်တမရတော့ဘူး”

ဘာတွေမှန်းမသိပေမယ့် အဘိုးရဲ့အချစ်တွေကို ပိုခံစားလို့ရ သွားသည်။ ဒီလိုအဘိုးနှင့် နေခွင့်ရတာ သရထံအရမ်းကံကောင်းပါသည်။ အတောင် သရထံလိမ်လိမ်မာမာမနေခဲ့ဘူးထင်သည်။

“မြေးလေး... တော်ပြီရပြီ သွားနားတော့လေမြေး”

“ရပါတယ်အဘိုးရဲ့၊ အဘိုးအိပ်ပျော်သွားမှ သားအခန်းကိုပြန်မယ်”

“မြေးရယ်မလုပ်ပါနဲ့၊ အဘိုးကိုဒီလောက်ကြီး လုပ်ပေးစရာမလို ခံဘူးကွ၊ မြေးလေး ဒီလောက်သိတတ်တာပဲ အဘိုးကဝမ်းသာနေတာ၊ မြေးလေး”

“ဗျာ... အဘိုး”

“မင်း ငွေလကိုတကယ်ချစ်တာ မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“မြေးဖြစ်ချင်တာ မြေးဆန္ဒရှိတာတွေအားလုံး အဘိုးအားလုံး ထုပ်ပေးမယ်၊ ကဲ... သွားနားတော့နော်မြေး”

ငွေလ... ငွေလဟံသာ။ သရထံက ဖုန်းထဲကနေ သူမပုံတွေပြ သားသော်လည်း သူ့တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးသည့် မိန်းကလေးပါ။

သရထံနှင့် ဘယ်အခြေအနေထိပတ်သက်ရင်းနှီးသည့် မိန်း ကလေးလဲ။ သရထံကိုမေးကြည့်ဦးမှပါ။

အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ သရထံပေးလိုက်သည့်ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ ငွေလဟံသာရဲ့ပုံတွေကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ သူမအပြုံးလေးကိုမြင်လိုက်ရ ချိန်မှာ ရင်တွေလှုပ်လှုပ်ခါသွား၏။

ထိုခံစားမှုဟာဘာကြောင့်ဆိုတာတော့...။

အခန်း (၂၀)

“မင်းအလုပ်မသွားသေးဘူးလားထက်ခိုင်”

အခုထိအိပ်ရာမထသေးသော မင်းထက်ခိုင်ကို ကိုထွန်းဝင်း ခြေထောက်ဖြင့်ကန်၍နှိုးလိုက်သည်။ ညကလည်း ကာရာအိုကေဆိုင်ကို သွားပုံမပေါ်။ ဘာမှလည်းမစား ကိုယ့်ကိုလည်းဘာမှမပြောဘဲ အစောကြီးအိပ်ရာဝင်သွားသည်။

အိပ်တော့လည်း ရှိသမျှစောင်တွေ သူ့အောက်မှာ အကုန်ခင်း အိပ်၍ ကိုယ့်မှာစောင်မခြံရဘဲ ပုဆိုးဖြင့် ကျွေးလိုက်ရသည်။ အခုလည်း အိပ်ရာက မထသေးဘဲ နှပ်နေတုန်း။

အရင်နေ့တွေကဆို ကိုယ်မနိုးခင်က စောစီးစွာအိပ်ရာထပြီး တစ်ခန်းလုံးသန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ကိုယ့်အဝတ်အစားတွေပါ လျှော်ဖွတ်ပေး ထားတတ်တာ။

ကားရေဆေးဆိုင်ကို သွားတော့မည်ဆိုမှ ကိုယ့်ကိုအိပ်ရာက နှိုးခဲ့တတ်တာပါ။ မင်းထက်ခိုင်က ကိုယ့်ထက်တောင် ဝီရိယကောင်းနေ လို့ လေးစားနေရတာပါ။

“ဟိတ်ကောင်မထသေးဘူးလား၊ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ နောက်ကျနေပြီလေ”

“ဘာလဲဗျာ... ဒီမှာအိပ်ကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်”

“ဘာ... မင်းအလုပ်မသွားတော့ဘူးလား”

“အင်း... မသွားတော့ဘူး”

“ဟ... မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ညကလည်း ဟိုဆိုင်ကို အလုပ်သွားမဆင်းဘူးမဟုတ်လား၊ မင်းက အစမ်းခန့်ဝန်ထမ်းပဲရှိသေး တယ်၊ အလုပ်ပြုတ်မယ်နော်”

“ပြုတ်ချင်လည်းပြုတ်ပစေဗျာ”

“ဟင်း... လစာထုတ်ဖို့ သုံးရက်လောက်ပဲလိုတော့တယ်၊ မင်း အလုပ်သွားမဆင်းရင် အဆောင်လစာဘယ်လိုလုပ်ပေးစရာရှိမှာလဲ၊ အလုပ်ဆင်းမှလစာထုတ်လို့ရမှာပေါ့”

“ပူမနေပါနဲ့ဗျာ ဖြစ်လာမှာပါ”

“ဟကောင်ရဲ့”

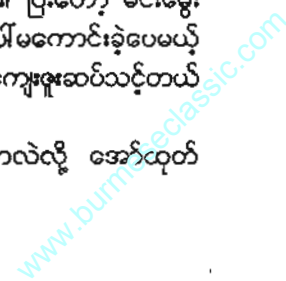
မင်းထက်ခိုင်ဒီလိုပေါ့ပေါ့တန်တန် မပြောပူးတာကြောင့် အံ့ဩ ရသည်။ အလုပ်ကိုတန်ဖိုးထားပြီး အလေးအနက်ရှိလွန်းတာကြောင့် ယုံတောင်လေးစားမိသလိုဖြစ်နေရသည့်ကောင်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ စိတ်မရှည်တော့တာမို့ စောင်တွေကိုဆွဲလွန်ပစ်လိုက်သည်။

“ထက်ခိုင် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ... အရင်နေ့တွေက အလုပ်သွားဖို့ ငါ့ထက်ဝီရိယကောင်း တဲ့ကောင်က အပျင်းကြီးနေတယ်လေ၊ ဒီအလုပ်တွေပြုတ်ရင် မင်းဘယ် လုပ်လုပ်မှာလဲ၊ ဒီနှစ်ခုတောင် ငါမနည်းသွင်းပေးထားရတာ၊ မင်းမှာ အပညာဘာအောင်လက်မှတ်မှ ပါတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းဈေး မိဘတွေဆီကို ငွေလွှဲချင်တယ်ဆို၊ မင်းအပေါ်မကောင်းခဲ့ပေမယ့် ခြစ်တဲ့မိဘအရင်းတွေထက် ကျေးဇူးရှိတယ်ဆို ကျေးဇူးဆပ်သင့်တယ်”

ဘာတွေနားညည်းအောင်လာလုပ်နေတာလဲလို့ အော်ထုတ်

လိုက်ချင်ပေမယ့် သူဟာသရေထိမဟုတ်ပါလား။ မင်းထက်ခိုင်အဖြစ် ရောက်လာတာပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြန်ပေးနေရသည်။

မင်းထက်ခိုင်က သူ့ဘဝအကြောင်း သူ့နေထိုင်မှုအကြောင်း တွေ အသိပေးထားတာမို့ ကိုထွန်းဝင်းကို မချေမငံတော့ ဆက်ဆံလို့ မရပေ။

“ကိုထွန်းကားထွက်တော့မှာမဟုတ်လား။ သွားလေ၊ ကျွန်တော် အတွက်စိတ်မပူပါနဲ့၊ အဆောင်လခရော အိမ်ပေးဖို့ရော ကျွန်တော် အဆင်ပြေအောင် ရှာနိုင်ပါတယ်”

“မင်းအလုပ်မလုပ်ဘဲ ဘယ်ကပိုက်ဆံရမှာမို့လဲ။ မင်းအရင် လိုမဟုတ်ဘူး။ ပေါ့ပျက်ပျက်ဖြစ်နေတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်တာမကြာ သေးဘူး။ မင်းပျက်စီးချင်နေပြီလား”

ဒီလောက်ဆရာလုပ်လွန်းနေတာတော့ စိတ်မရှည်ချင်ပေ။ ကိုယ် နေလာခဲ့သည့်ဘဝမှာ ကိုယ်ကိုဒီလိုဆရာလုပ်သင်ပြနေသူမရှိပါ။ အချစ် ပိုအလိုလိုက်ခံရသည့်ဘဝမှာ နေချင်သလိုနေခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်ရဲ့ညီလားအစ်ကိုလား မသိရသည့်မင်းထက်ခိုင်ဘဝက တော့ လူတကာရဲ့အပြောခံ အနှိမ်ခံအောက်ကျို့ခံကာ နေခဲ့ရရှာသည်။ ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေ သွင်းပေးသည့်သူကိုတောင် ကျေးဇူးတင်နေရသည့် ဘဝမျိုးပါလား။

“ကဲ... ကိုထွန်းပြောမနေနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်အလုပ်သွား မယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟာ... ဟိတ်ကောင်စောင်တွေ ခေါက်သွားဦးလေ၊ အာ... ဒီကောင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး”

အရင်ကဆို ကိုယ့်စောင်တွေကိုပါ သေသေသပ်သပ်ခေါက်ပြီး အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးမှ ရေချိုးခန်းဝင်တတ်သည့်ကောင်က ဒီ နေ့စောင်တွေ အဝတ်အစားတွေ ဒီအတိုင်းပုံထားခဲ့ပြီး ရေချိုးခန်းဝင်သွား

ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းက ထွက်လာတော့ အင်္ကျီတစ်ထည်ကောက်ဝတ်ကာ အပြင်ထွက်သွားသည်။

ကိုယ်ပြောတာတွေ နားငြီးလို့ အရွဲ့တိုက်ထွက်သွားတာလား။ မင်းထက်ခိုင်အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲ။ နှစ်ကလည်း အရင်ထက် သန့်ပြန်လာသလိုပင်။ ပြောင်းလဲသွားတာတော့ ပြောင်းလဲသွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေပြောင်းလဲသွားမှန်းမသိဘဲ...။

အခန်း (၂၁)

“သားတော်တော်ကို ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အပြင်မထွက်ဘူး။ သူ့အဘိုးနဲ့ စကားတပြောပြောလုပ်လိုက်၊ ခြံထဲဆင်းလိုက်၊ အပေါ်ထပ်အောက်ထပ်တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နဲ့ အိမ်ကိုက သားကောင်းနေတယ်နော်။ ဖေဖေဆီက ဘာတွေကြီးကြီးမားမားလို့ ပြန်ပြီလဲမသိဘူး”

ကုမ္ပဏီကအပြန်မှာ ဇနီးသည်သီရိကြွေရဲ့စကားကြောင့် မောင်လွင်စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်သွားရသည်။ တူလေးကို ဒီလိုမလဲလားသည့်စကားမျိုး ပြောတာမကြိုက်ပါ။

ကိုယ့်မှာသားသမီးရှိတာလည်းမဟုတ်။ တခြားသွေးသားများ စားစားလည်းမရှိတာမို့ တူလေးကိုတော့ မငြိုမငြင်ချစ်စေချင်သည်

ဒါပေမဲ့ကိုယ်လည်း တူလေးကိုဖေဖေဦးစားပေးလွန်းတာကြောင့် သိပ်တော့မကြိုက်ချင်ပါ။ လိမ္မာအောင်သွန်သင်ဆုံးမသင့်ပါလျက် လူလေးဖြစ်အောင် အလိုလိုက်မြှောက်ပင့်ပေးနေသည်ဟုထင်မိသည်။

ဒီလိုနဲ့ မိုက်ရိုင်းဆိုးသွမ်းသည့်သူဖြစ်သွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ကိုလွင်”
“ဟင်... ကြွေ”

“မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကိုလွင်တူကို ပြောလို့ ကြိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကြွေရယ်၊ တူလေးက တခြားကလေးတွေ ထောက်တော့ မဆိုးသေးပါဘူး။ သူ့နောက်က ငွေထုတ်ပိုက်ပြီးလိုက် နှင်းနေရတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှ မရှိသေးတာ၊ အပေါင်းအသင်းနဲ့သုံးပွဲဖြုန်းဖို့လည်း မပေ့ဆီကပဲ တောင်းနေတာ၊ ကိုယ်တို့ဆီကတော့ နည်းနည်းပါးပါး နှိမ့်လောက်နဲ့ ဟိုဟာဝယ်ပေးဒီဟာဝယ်ပေး ဒီလောက်ပဲပူဆာတာပါ”

“ကြွေက အဲလောက်ဆို ငြိုငြင်နေပါ့မလား။ အခုကိုလွင်တူက အဘိုးကပ်ခွဲပြီး ရှင်တို့ရသင့်တာတွေပါ၊ အပိုင်စီးသွားမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

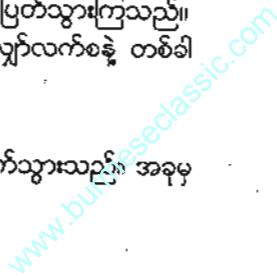
“ဟိုနေ့က ဖေဖေပြောတဲ့စကားကြောင့်လားကြွေ၊ ရသင့်လို့ ကြွေမယ်ဆိုလည်း သူလည်းသူရသင့်တာ၊ ကိုယ်လည်းကိုယ်ရသင့်တာ ထဲတူမျှတူပဲဖြစ်မှာပါ”

“ကိုလွင်အဖေက အဲလိုတဲရားမျှတရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ အခုက သားတွေကို စာရင်းထဲရှိတဲ့ပုံမပေါ်ဘူး။ သူ့မြေးကိုပဲ ယုံကြည် အားကိုးပြီးသည်သည်လှုပ်နေတာ၊ ငွေလဟံသာနဲ့ ပေးစားပြီးရင် အမွေ ဆွဲတော့မယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါဆိုကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ ကိုယ်ဆိုရင်ဒီထက် အောင်မြင်အောင်လုပ်လို့ရတယ်၊ ဘာမှ တွေးပူမနေပါနဲ့ကြွေရယ်၊ သြား... ဒေါ်ဆွဲမိဘာလဲ”

ဒေါ်ဆွဲမိရောက်လာတာကြောင့် စကားစပြတ်သွားကြသည်။
“အဝတ်ညစ်ရှိသလားလို့လာယူတာ၊ လျှော်လက်ခနွဲ တစ်ခါ ထည်း လျှော်လိုက်ရအောင်လို့လေ”

“ဪ... ရှိတယ်ယူသွားလေဒေါ်ဆွဲမိ”
ဒေါ်ဆွဲမိက အဝတ်ညစ်တွေယူပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ အခုမှ

၁၁၆ ✧ လုံး

ကိုမောင်လွင်ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဆွဲမိက မိဘတွေလည်း ထက်ကတည်းက အိမ်အကူလုပ်လာခဲ့သူမို့ အခုဆိုမိသားစုလိုဖြစ်နေပြီ အခန်းတိုင်းကိုဝင်ချင်တိုင်း ဝင်ထွက်ချင်တိုင်းထွက်ခွင့်အခွင့်အရေးတွေ ပါ ရထားသည်။

နှစ်တွေအတော်ကြာကြာ နေလာခဲ့ကြသူတွေမို့ မိသားစု ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဖေဖေအပေါ်လည်း တရိုတသေ လေးစားကြောက်ရွံ့မှုတွေ နှင့် ...။

အခန်း (၂၂)

“ဒေါက်ဒေါက်... သားလေးမအိပ်သေးဘူးလား”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် မင်းထက်နိုင်အခန်းထဲက သရဝင် အုပ်တွေဖတ်ကြည့်နေရာမှ တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။ အခန်းထဲ ကို နွေးထွေးသောအပြုံးလေးနှင့် မာမီဝင်လာ၏။

“သားအခန်းမီးလင်းနေလို့ မာမီဝင်လာတာ၊ ကျောင်းတောင် ငြိန်ဖွင့်သေးဘူး စာတွေကြည့်နေတာလားသား”

“ဟင်... အဲ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“သားဒီရက်ထဲအရမ်းပြောင်းလဲနေသလိုပဲနော်၊ မာမီအပေါ် ဆည်း နည်းနည်းစိမ်းသလိုပဲ၊ မာမီကိုဖက်တွယ်တာတွေ နမ်းတာတွေ ဆည်းမလုပ်တော့ဘူး။ သားဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူးပြောပေမယ့် မာမီကတော့ သားတစ်ခုခုဖြစ်နေ သယ်လို့ ထင်တယ်ကွယ်၊ အရင်က တစ်အိမ်လုံး သားအသံချည်းပဲ၊ အဘိုးကိုစလိုက် ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကိုစနောက်လိုက်၊ အန်ကယ်လေးနဲ့ အနီ သီလေးလည်း အငြိမ်မနေရ၊ ငွေလဟံသာအနားမှာ မရှိတော့တာနဲ့ သားရင့်ကျက်သွားတာလား၊ လွမ်းလို့ငြိမ်သွားတာလားသား”

“မ... မဟုတ်ပါဘူးမာမီ”

“ရှက်မနေနဲ့ပါနဲ့သားရယ်၊ သားတို့လူငယ်ချင်းကိစ္စ မာမိတို့က နားလည်ပေးပါတယ်၊ အားလုံးကအသိုက်အဝန်းတူ အဆင့်အတန်းတူလို့ သဘောလည်းတူကြတယ်၊ သားအဘိုးကငွေလတို့ ခမ်းသွားရာက ပြန်လာရင် လူကြီးချင်းစကားပြောမယ်လို့တောင် ပြောနေတာ”

“ဟား... အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ဦး၊ ရပါတယ်သားတို့က... ဟို”

“အမယ်လေးသားရယ်၊ အရင်ကငွေလဆိုတာကို ပါးစပ်ဖျာကမချဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“မာမိ”

“ဟင်း... ပြောလေသား”

ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေရှိပါလျက် မေးဖို့ခက်နေသည်။ ဘယ်ကဘယ်လိုစမ်းရမလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်ခွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲလို့ ဒဲ့မေလိုက်ရမလား။

ဟင့်အင်း... ထိုမေးခွန်းက အများကြီးရှုပ်ထွေးသွားနိုင်သလို မိသားစုတွေလည်း ပြဿနာတက်သွားနိုင်သည်။

“ဟိုလေ... မာမိဘာလို့သားအတွက် အဖော်ရအောင် ညီလေးညီမလေးတွေ ထပ်မမွေးခဲ့တာလဲ”

“ဪ... အခုမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းမေးနေပါလားသားရယ်၊ ဘာလဲသားက အခုပျင်းနေတယ်ပေါ့၊ အစကတော့ တစ်ဦးတည်းကြီးတစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တာကံကောင်းတယ်၊ အမွေလုစရာမလိုဘူး၊ အားလုံးရဲ့ဦးစားပေးတာ အလိုလိုက်တာခံရတယ်ဆို”

“ဟို... သား... သားကမေးကြည့်တာပါ၊ သူများတွေမှာ မောင်နှမတွေအများကြီးရှိတာ ပျော်စရာကောင်းလို့ပါ၊ အဲဒါမာမိ ဘာလဲ၊ သားသမီးထပ်မယူခဲ့တာလဲလို့”

သူ့ဖွတ်မေးတော့ မာမိတွေတွေငေးငေးလေးဖြစ်သွား၏။ မျှော်ရည်ကြည်တွေလည်း ရစ်ဝိုင်းနေကား...။

“အခြေအနေမပေးခဲ့လို့ဘဲ ပြောရမလား၊ မာမိတို့က မိဘသဘောတူပေးစားခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မခွဲခွာနိုင်ကြလို့ သားအဘိုးကိုဆန့်ကျင်ပြီး ခိုးရာလိုက်ခဲ့ကြတာ၊ သားလေးကြောင့်၊ သားအဘိုးပြန်ခေါ်လို့ရောက်လာကြပေမယ့် သားအဖေကို အလုပ်တွေဖိဖိစီးစီးတယ်၊ လုံးဝမျက်နှာသာမပေးဘူး၊ မာမိကိုလည်း အခုထိ သမီးခွေးမရယ်လို့ တန်ဖိုးမထားခဲ့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ပဲ မာမိတို့သားသမီးထပ်မယူဖြစ်ခဲ့တော့တာသား”

“ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ကြည့်ပြီး သားသမီးထပ်မွေးရင် တာဝန်ယူရမှာစိုးလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်မာမိ”

“ဟင်း... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲသား၊ မာမိသားအပေါ်မှာ တာဝန်မဲ့ခဲ့လို့လား၊ သားလေးကို မာမိတုန့်နေအောင်ချစ်တာပါ၊ သားသမီးလည်း ထပ်ယူချင်ခဲ့ပါတယ်၊ မာမိက မိခင်ကောင်းပီသချင်တဲ့သူပါ သားရယ်၊ သားဒယ်ဒီကတော့ သူ့အဖေအဲလိုတွေဖြစ်နေတာနဲ့ မယူပါနဲ့တော့တဲ့”

“ဪ... ဒယ်ဒီက တားခဲ့တာလား”

ဘယ်သူ့ကိုအပြစ်ဖို့ရမှန်းမသိဘဲ သူဒီလောက်ပဲညည်းညူနိုင်တော့သည်။ မာမိက သူ့ပခုံးလေးကိုဖက်တွယ်လာပြီး သူ့နဖူးလေးကို နမ်းလိုက်သည့်အချိန်မှာ သူ့တွန့်ခံခဲ့ဖြစ်သွားသည်။

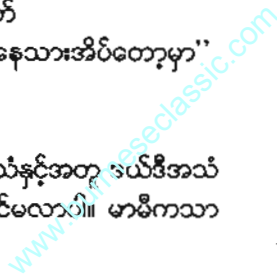
သူ့ကိုခွန့်ပစ်ခဲ့သောသူတွေဆိုသည့်အသိကြောင့် ရင်ကမခံစားနိုင်ပါ။ သူထရပ်ပြီး စာအုပ်တွေကိုဟိုဒီလှန်လျက်

“သားစာဖတ်လိုက်ဦးမယ်မာမိ၊ ခဏနေသားအိပ်တော့မှာ”

“ဪ... အေးပါသားရယ်”

“ဒေါက်... ဒေါက်... ခင်”

သူတို့စကားပြောနေဆဲမှာ တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ဒယ်ဒီအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အခန်းထဲကိုတော့ ဒယ်ဒီဝင်မလာပါ။ မာမိကသာ

အခန်းတံခါးပေါက်ဘက်ကို မျက်လုံးရွှေ့ကြည့်လျက်

“မာမီသွားမယ်နော်သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အသိပေးနှုတ်ဆက်ပေမယ့် သားကခါတိုင်းလို နဖူးလေးပါးလေး ကိုနမ်း၍ ဝှတ်နိတ်မာမီလို့ပြန်ပြီးနှုတ်ဆက်ပါ။

သားဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ တွေးလို့မရ။ သားအခန်းထဲက နေ စိတ်စနိုးစနောင့်နှင့်ပင် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ အခန်းပေါက်မှာ မျက် နှာအောက်သိုးသိုးနှင့် အလိုမကျဖြစ်နေဟန်ရှိသော လင်တော်မောင်က မိမိလက်ကိုဆွဲ၍ အိပ်ခန်းထဲထိခေါ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲကိုကျော်၊ သားအခန်းထဲကိုသွားတာ ဘာလို့ လိုက်လိုက်ခေါ်နေတာလဲ”

“မင်းကသားကိုပဲ ဂရုစိုက်နေတာပဲခင်၊ တစ်နေကုန်အလုပ်လုပ် ပြီး ပြန်လာတဲ့ယောက်ျားနေကောင်းလား၊ ပင်ပန်းလားသလား၊ လုပ်ငန်း ကိစ္စတွေကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှုတွေများသလား၊ စိတ်ဦးနှောက်တွေ ရှုပ်လှ သလားမေးပါဦးတော့လား”

“ဟင်... ကိုကျော်နေမကောင်းလို့လား၊ ခုနကပြောပါတော့ လားကိုကျော်ရယ်၊ ထမင်းမစားခင်ကလည်းတွေ့တယ်၊ ထမင်းစားနေ တုန်းကလည်း အကောင်းပါပဲ၊ အခုကိုကျော်ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်”

“အခုမှလာမေးမနေနဲ့”

“ကဲပါကိုကျော်ရယ်၊ ကလေးမဟုတ်ဘဲနဲ့ စိတ်ကောက်မနေပါ နဲ့၊ သားအခန်းသွားတာပဲ၊ အဲဒီမျက်နှာကြီးဖြစ်နေရလား၊ ကဲပြော ဘာ ဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်နေရာက နေမကောင်းတာလဲ၊ ခင်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဇက်ကြောတွေ့တက်နေတာ”

“ဒါများအစကပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်နှိပ်ပေးမှာပေါ့၊ ကဲ ဟို

ဘက်လှည့် ခင်နှိပ်ပေးမယ်”

ခင်နန္ဒာထိထိမိမိလေးနှိပ်ပေးလိုက်မှ ကိုကျော်ထင် မျက်နှာနူး နှည့်ည့်ပြီးယောင်သမ်းလာသည်။ ခင်နန္ဒာက ဘယ်တော့မဆို စေတနာ မပါနှင့် လုပ်ပေးနေကျပါ။

“ကိုကျော်”

“ဟင်... ခင်ပြောလေ”

“သားကဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း တစ်မျိုးပဲနော်၊ လိမ္မာသွား တာလား၊ ရင့်ကျက်သွားတာလားမသိဘူး။ ခင်အပေါ် ဆက်ဆံတာ တောင် အေးစက်သွားသလိုပဲ”

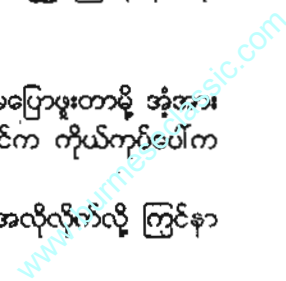
“ခင်သားက အလကားပလီပလာလုပ်နေတာပါကွာ၊ သူ့အဘိုး နဲ့တော့ ပလူးပလဲအဆင်ပြေနေတာပါပဲ၊ အဘိုးကမြှောက်ပင့်နေတော့ ကိုယ်တို့ကိုကရုစိုက်စရာမလိုဘူးဆိုတဲ့သဘောမျိုး ချိုးနေတာပါ၊ ခင်က ဘာလို့လွမ်းနေတာလဲ၊ မိဘကိုတောင် အရေးမလုပ်ချင်တာ ထားလိုက် စမ်းပါ”

“ကိုကျော်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သားကမိဘတွေကို တစ် ခါမှအဲလိုမစော်ကားဖူးပါဘူး၊ လူငယ်သဘာဝစိတ်ဆိုးချင်ဆိုးမယ်၊ စိတ် ကောက်ချင်ကောက်မယ်၊ လက်သာတဲ့သူဆီမှာ ပျော်မှု့ချင်ပျော်မှု့ မယ်ဒီလောက်ပါပဲ၊ ကိုကျော်ကသားကို ဘယ်နှခါရွေးရွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံဖူးလဲ၊ သားရယ်လို့မွေးကတည်းက ခုချိန်ထိကြင်ကြင်နာနာရော နို့ခဲ့သလား”

“ခင်”

ခင်တစ်ခါမှ ကိုယ့်အပေါ်လေသံမာမာပြောဖူးတာမို့ အံ့အား သင့်ကာ ခင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ခင်က ကိုယ်ကုပ်ပေါ်က လက်တွေ့ကို ရုပ်သိမ်းလျက်

“မဟုတ်လို့လားကိုကျော်၊ အဘိုးက အလိုလိုလဲလို့ ကြင်နာ

လို့ သူ့အဘိုးနဲ့ပဲ ဒီလိုနေတာသားမှားသလား။ ကိုယ်ကျော်ကတော့ အနေအေးတာကို အကြောင်းပြုပြီး သားအပေါ်စိမ်းလွန်းတယ်။ ခင်နဲ့တရင် တန်းနေရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။ သားအခန်းကိုသွားရင်လည်း အကြောင်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြန်ခေါ်တယ်။ မကြိုက်ဘူးဟုတ်တယ်မဟုတ်လားကိုကျော်”

“ခင်... မင်းစကားတွေက ကိုယ့်နဲ့သားကို သွေးခွဲနေသလိုပဲ။ ကိုယ်ကဘာလို့သားအပေါ် အဲလိုဖြစ်ရမှာလဲ။ ကိုယ်ကတစ်နေ့က ကုမ္ပဏီမှာနေရတာ ပြန်လာရင် ခင်နဲ့စကားပြောချင်တယ်။ ခင်နဲ့အတူ နေချင်တယ်။ ခင်အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ရတာ ကိုယ့်မှာအချိန်ရှိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတာ၊ အဲဒါကြောင့် အနားမှာထားပြီး ဖြေသိမ့်ချင်တယ် နှစ်သိမ့်ချင်တယ်။ ကိုယ်ကရောမှားနေလို့လားခင်”

ဒီလိုရင်းပြုပြန်တော့ ခင်ဘာပြောရမှန်းမသိပြန်ပေ။ ခင်ကိုတော့ ကိုကျော်အရမ်းချစ်ပြီး ဂရုစိုက်တာခင်သိပါသည်။ သားအပေါ်လည်း ဒီလိုပဲနေစေချင်တာပါ။

ဒါပေမဲ့ သားအပေါ်တော့ ကိုကျော်အနေအေးလွန်းတာအမှန်ပင်။

“ခင်ပြောတဲ့သဘောက သားကိုလည်း ခင်ကိုအလေးအနက် တန်ဖိုးထားပြီးချစ်သလို ချစ်စေချင်တာပါ”

“ကိုယ်ကမချစ်လို့လားခင်ရယ်။ ကိုယ့်သွေးသားပဲ ကိုယ်ချစ်တာပေါ့”

“သူ့အဘိုးက ဦးစားပေးလွန်းလို့ သားကိုကိုကျော်မနာလို ဖြစ်နေတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ခင်... စကားတွေကို ရှေ့နောက်ဆင်ခြင်ပြီးပြောပါလား ခင်ရယ်။ ဖေဖေကြားရင်ဖြစ်ဖြစ် သားကြားရင်ဖြစ်ဖြစ် မကောင်းပါဘူး ကဲ... တော်ပြီခင် ကိုယ်ဒီနေ့ပင်ပန်းလာတယ်။ အိပ်တော့မယ်”

“ဟင်... ဒေါ်ဆွဲမိတောင် နွားနို့လာမပို့သေးဘူး။ အိပ်တော့

ခင်လို့လား”

“ဖေဖေနဲ့မောင်လွင်တို့အပေါ်ထပ်ကို အရင်ပို့နေဦးမှာပေါ့။ နောက်ဆုံးမှ အောက်ထပ်မှာနေတဲ့ ကိုယ်တို့အခန်းကို လာပို့မှာ။ နေပစေ မစောင့်တော့ဘူး။ တံခါးခေါက်လို့ အသံမပေးရင် နွားနို့ခွက်ပြန်ယူ သွားလိမ့်မယ်”

“တကယ်မသောက်တော့ဘူးပေါ့”

“အင်... ခင်နဲ့ပဲ စောစောအိပ်ရာဝင်မယ်။ ခင်ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေက နွားနို့ထက်ပိုချိုတာပဲ”

“ဟွန်း... ကိုပို”

ကိုကျော်က ဒီအသက်ဒီအရွယ်ရောက်တာတောင် အချစ်တွေ နုပျိုလတ်ဆတ်နေအောင် ဆွဲဆောင်နေတုန်းပါ။ ဒီလိုကြင်နာတတ်ပါ လျက်နဲ့ သားအပေါ်တော့ ဘာကြောင့်အနစ်စိမ်းရတာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်ပြောသလို ကိုယ့်သွေးသားကိုမချစ်လို့တော့ ဟုတ်မှာမဟုတ်ပေ။ မိမိကိုနှစ်သိမ့်ချင်တာနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်အတူနေချင်တာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေသည်ဆိုတာလည်း ဟုတ်မှာပါ။ ကိုကျော်အနမ်းတွေက အခုချိန်ထိ လိုက်ဆူနေဆဲ . . . ။

အခန်း (၂၃)

“မင်းကွာ ဘာလို့ထွက်မလာတာလဲ၊ ဖုန်းဆက်တာလည်း ဖုန်းပိတ်ထားတယ်၊ အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

တွေ့တွေ့ချင်း သရထံပြောတာကြောင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လာသောဖုန်းကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဖုန်းသံကမမြည်ဘဲ ငါဘယ်လိုလုပ်ကိုင်မှာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ တော့မသိဘူး”

“ပေးစမ်း”

ယူကြည့်လိုက်မှ လော့ခ်ကျနေမှန်းသိလိုက်ရသည်။

“လော့ခ်ကျနေတာ၊ ဒီမှာကြည့် ဒါကိုဒီလိုလုပ်၊ သေချာကြည့် နော် ဟိုကလိဒီကလိရင်းနဲ့ တတ်သွားမှာပါ”

ဖုန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မင်းထက်ခိုင်ကိုင်တတ်အောင် သင်ပေးနေရင်းမ မင်းထက်ခိုင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ လူတိုင်းဖုန်းနှင့်မပီမိသောခေတ်ကြီးထဲမှာ မင်းထက်ခိုင်အခြေအနေက အလှမ်းဝေးလွန်းပါလား။

“မင်းအဆင်ရောပြေရဲ့လား”

“အဘိုးနဲ့က အဆင်ပြေပါတယ်၊ အန်ကယ်လေးနဲ့ အန်တီလေးကိုလည်း ဆက်ဆံလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီအပေါ်တော့

ငါဟန်ဆောင်လို့ သိပ်မရသေးဘူးကွာ၊ မိဘတွေလို့သတ်မှတ်ရမှာခက်နေသလိုပဲ၊ ငါ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့သူတွေလို့ အတွေးဝင်သွားတာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာတောင် တစ်မျိုးပဲ”

“အဲဒီစိတ်ကိုမဖျောက်ရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်စုံစမ်းလို့ အဆင်ပြေမှာလဲ၊ မင်းကိုဘာကြောင့် စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိချင်တယ်ဆို”

သရထံကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်မိလျက်-

“ငါမာမီကို မေးကြည့်သေးတယ်”

“ဟင်.. မာမီဘာပြောလဲ”

“ဒဲ့မေးတာတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဘာလို့ငါ့ကိုတစ်ယောက်တည်းမွေးပြီး ကလေးထပ်မယူတာလဲလို့၊ ဒယ်ဒီက အဘိုးကြောင့်မွန်းတုတ်လို့ ထပ်မယူခိုင်းတဲ့သဘောပဲ၊ မာမီကတော့ ထပ်မွေးချင်တဲ့ပုံပါပဲ”

“ဒါဆိုဒယ်ဒီက မာမီမသိအောင် စွန့်ပစ်လိုက်တာလို့ တွေးမိသွားလား”

“ကိုယ့်မွေးထုတ်လိုက်တဲ့သားကို စွန့်ပစ်တာ မာမီမသိဘဲနေပါ့မလား၊ စိတ်တူကိုယ်တူပဲ စွန့်ပစ်လောက်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီက သူတို့ချင်းအရမ်းချစ်ကြတယ်၊ ဒယ်ဒီက ကုမ္ပဏီကပြန်လာရင် မာမီကိုသူ့အနားမှာပဲရှိစေချင်တာ၊ ငါကသတင်းအစအနလေး မှားသိရမလားဆိုပြီး နည်းနည်းလေ့လာကြည့်နေတာ မာမီတို့အခန်းနားကိုသွားပြီး ချောင်းနားထောင်တာ ဒေါ်ဆွဲမိတောင် တွေ့သွားတယ်”

မင်းထက်ခိုင်ဆန္ဒပြင်းပြသွားတာကို ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ ကိုယ်သာမင်းထက်ခိုင်နေရာရောက်သွားလျှင်လည်း ဒီလိုခံစားရမှာပါပဲ။ သူတို့စကားပြောနေဆဲမှာ မင်းထက်ခိုင်လက်ထဲကိုင်ထားသော သရထံရဲ့ဖုန်းလေးက မြည်လာသည်။

“ဟိတ်ကောင်.. ငွေလတဲ့ကွ မင်းကိုင်”

မင်းထက်ခိုင်က သရထံလက်ထဲကို ဖုန်းထည့်ပေးရင် သရထံ

ကဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်ပြီ...။

“ငွေလပြော ဘန်ကောက်ကပြန်လာနေပြီလား”

“အေး... ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ဟိုမှာကတည်းက ဖုန်းဆက်နေတာ နင်ဘာလို့စက်ပိတ်ထားတာလဲ၊ နင်ဖုန်းပိတ်ပြီး လျှောက်ပွေးနေတာပေါ့ ငါတို့မရှိတဲ့အချိန်မှာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဘက်ထရီဒေါင်းနေတာနဲ့ လော့ခ်ကျတာကို သတိမထားမိတာနဲ့ အဲလိုဖြစ်သွားလို့ပါ”

“ဖြစ်ရမယ်နင်ကတော့၊ ကျော်သက်လည်း ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တယ်၊ နင်ကိုဖုန်းဆက်မရလို့တဲ့၊ သူလည်းပြန်ရောက်နေပြီပြောတယ်၊ သူ့ဆီဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ဦး”

“အေးပါ နင်ငါ့အတွက်ဘာလက်ဆောင်ပါလဲ”

“နာရီလေးတစ်လုံးဝယ်လာတယ်၊ ကျော်သက်ကတော့ အညှာလက်ဆောင်ပါမှာပေါ့၊ ဟဲ့... သရထံ နင်အခုဘယ်မှာလဲ၊ ငါတို့လာခဲ့မယ်”

“ဟင်... ခြောက်... ငါ့အပြင်ရောက်နေတယ်ဟာ၊ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ နောက်နေ့မှ ဆုံမယ်လေ”

“နင်က ငါပြန်ရောက်တာမပျော်ဘဲ တွေ့ရမှာကို ရက်ချိန်းနေသေးတယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ငါပျော်ပါတယ်၊ နင်နဲ့ကျော်သက်မရှိတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတာဟာ အခုတကယ်မအားလို့ပါ၊ ဒါပဲနော်၊ ငွေလ... ဘိုင့်”

သရထံက ဖုန်းအရင်ပိတ်လိုက်သည်။ သရထံက ပြုံးစိစိဖြင့်

“ငွေလအသံလေးက ချစ်စရာမကောင်းဘူးလား ထက်ခိုင်း”

“မင်းနဲ့သူနဲ့က ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလား”

“ပရိသိလုပ်ထားတာပဲနို့ပါသေးတယ်၊ မင်းမီးစင်ကြည့်ကလိုက်

ငါကပြန်လာလို့မှ မရသေးတာ”

“အဘိုးက အရမ်းသဘောတူနေတဲ့ပုံနော်၊ မင်းနဲ့လက်ထပ်ပေး ချင်နေပြီထင်တယ်၊ စီစဉ်တော့မယ်တဲ့”

“အဲဒီကိစ္စက ဖြစ်သေးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေလဆီက ငါ့အခြေမရသေးတာ၊ မင်းကအခြေအနေကြည့်ပြီး မီးစင်ကြည့်ကတတ်အောင် ဆော့လုပ်ဦး၊ ကျောင်းတွေဖွင့်ရင် မင်းအတွက်အခက်အခဲဖြစ်မှာ”

“အဲဒါတော့ ငါလည်းတွေးမိတယ်၊ တက္ကသိုလ်ဆိုတာကြီးကို ခြင်ဖူးတွေဖူးပြီး အတွေ့အကြုံရချင်ပေမယ့် စာမတတ်တော့မလွယ်ဘူး၊ ကျန်တာကို ရုပ်ချင်းအသံချင်းတူလို့ ဟန်ဆောင်ရတာအဆင်ပြေပေမယ့် ကျောင်းတက်ဖို့က”

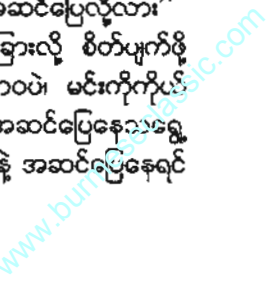
“ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးထက်ခိုင်းရ၊ ငါကအရာရာပြည့်စုံတဲ့ ဘဝမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရပေမယ့် မင်းကတော့ အရမ်းကို ချီတဲ့လွန်းခဲ့တယ်၊ မင်းကံဆိုးလွန်းတယ်ကွာ”

စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ မင်းထက်ခိုင်းပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ဖက်တွယ်ပြီး သရထံမျက်ရည်ဝဲသည်။ ပြီးတော့ မင်းထက်ခိုင်းမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး

“မာမိတို့က မင်းကိုတာကြောင့်စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲလို့ မေးခွင့်မကြိုသေးလည်း မင်းအဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ပျော်သလောက်စည်းစိမ်တွေ ခံစားနေပါကွာ၊ မင်းမရခဲ့တဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ မင်းအပြည့်အဝ စံစားစမ်းပါကွာ”

“မင်းရော၊ မင်းကရော ဒီလိုနေရတာ အဆင်ပြေလို့လား”

“မပြေဘူး၊ ငါနေခဲ့တဲ့ဘဝနဲ့ အရမ်းကွာခြားလို့ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ မနေနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနေခဲ့တဲ့ဘဝပဲ၊ မင်းကိုကိုပဲ ချင်းစာလို့ ငါနေနိုင်အောင်နေမှာပါ၊ မင်းအဲဒီမှာ အဆင်ပြေနေသရွေ့ ငါလည်းနေနိုင်အောင်နေမယ်၊ မင်းသာသာယာယာနဲ့ အဆင်ပြေနေရင်

ငါကျေနပ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါမင်းကို သနားလွန်းလို့ပါ။”

ဒါဟာ သွေးစကားပြောတာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ မင်းထက်ခိုင်းရင် ထဲမှာလည်း သရထံကိုသွေးသားသံယောဇဉ်များနှင့် ခင်တွယ်နေခဲ့ပါ သည်။

“ငါတို့ညီအစ်ကိုတွေ အတူတူနေရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေကိုတော့ ငါလက်ခံလို့မရသေးဘူး။ ငါသိချင်တာသိပြီ ရင် မင်းရဲ့ဘဝမှန်မှာပြန်နေပါ။ ငါက ငါနေခဲ့တဲ့ဘဝကို နေသားကျွေး ပါပြီ။”

“အဲလိုတော့မပြောပါနဲ့၊ တကယ်လို့အမှန်ကိုသိရရင် မင်းကို သူတို့ရဲ့သွေးသားဆိုတာ လက်ခံအောင်ငါလုပ်မှာပါ။ အခုက ဘာကိုပြု ရှင်းရမှန်းမသိသေးလို့ငြိမ်နေတာ၊ ငါ့ဆန္ဒအတိုင်းဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခွဲမေးပစ်လိုက်ပြီ။”

“အဘိုးမျက်နှာရှိသေးတယ်လေ၊ ခဏစောင့်ကြည့်တာကောင်း ပါတယ်၊ ကဲ... ငါသွားတော့မယ်”

မင်းထက်ခိုင်းထရပ်ဖို့ပြင်တော့ သရထံက လက်ကိုဆွဲထား သည်။

“မင်းကလည်း ဘာလို့အိမ်ကိုစောစောစီးစီးပြန်မှာလဲ”

“အဘိုးက မျှော်နေတတ်တယ်ကွာ၊ အဘိုးကမင်းကို တကယ် ချစ်တာပါ။ မင်းသိတတ်ခဲ့သင့်တယ်”

မင်းထက်ခိုင်းပြောမှ သရထံလည်းနောင်တရမိသလိုပင်။ အဘိုး မျှော်မှန်းသိပေမယ့် သူအိမ်ပြန်ချိန်စောစို့ ခဲယဉ်းခဲ့သည်။ အဘိုးအလို လိုက်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူနေချင်သလိုပဲနေခဲ့၏။ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုကြမ်းတမ်းမှုတွေရှိမှန်း သူမသိခဲ့ပါ။

“သရထံ”

“ဟင်”

“မင်းအိမ်ကိုပြန်ချင်လို့လား”

“ထက်ခိုင်း... အခုချိန်မှာ မင်းအဆင်မပြေဖို့ပဲ ငါဆန္ဒရှိပါတယ်၊ ဒါ... မင်းပြန်မယ်ဆိုပြန်တော့လေ”

“မင်းကိုအဆောင်ထိ ငါပြန်လိုက်မို့မယ်”

“မလုပ်နဲ့ငါ့ဘာသာပြန်လိုက်မယ်၊ ကိုထွန်းဝင်းမြင်ရင် ရှင်းရ တာနေဦးမယ်၊ လိုင်းကားတိုးစီးတယ်ဆိုတဲ့ မင်းခံခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခတွေပဲကွာ”

“ရှေ့ ပိုက်ဆံယူသွားဦး”

အိတ်ထဲကတစ်သိန်းအုပ်နှစ်အုပ်ပေးလိုက်တော့ သရထံမှာ ဆင်းရှုံ့သွားပြီ...

“မင်းကလည်း အဘိုးဆီက ဒါပဲယူခဲ့တာလား၊ ငါဆိုရင်တစ်နေ့ ကို ငါးသိန်းဆယ်သိန်းသုံးချင်သုံးပစ်လိုက်တာ”

“အဘိုးက မီးခံသေတ္တာသော့ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတစ်လလုံး သပ်တာ တစ်သိန်းရဖို့မလွယ်ဘူး။ ကိုယ်ရှာနိုင်သေးတာမဟုတ်ဘဲ မင်း ဆရာ အဲလောက်သုံးစရာလားကွာ”

မင်းထက်ခိုင်းရဲ့ ရင့်ကျက်မှုကိုလေးစားရသည်။ ဘဝကိုပေါ့ပေါ့ ခဲယဉ်းပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့တာမို့ သူ့ဘာကိုမှ အလေးအနက်မတွေးခဲ့ဘူးပေါ့။ သေးစားမှုနှင့်မင်းထက်ခိုင်းပန်းကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး ဒီတစ်ရက်အတွက် စမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

မင်းထက်ခိုင်းကို တသွေးတမွေးပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် မြင် ချိန်မှာ သူနှင့်ပိုတူသည်ဆိုတာ သတိထားမိလိုက်သည်။ ဒါကြောင့် သည်း အဘိုးနှင့်မာမီတို့ နည်းနည်းလေးမှ သံသယမဝင်ခဲ့ကြတာနေမှာ။

ဒါဟာ သွေးသားရင်းအဖြာညီအစ်ကိုဖြစ်နိုင်သည့် သက်သေ တင် မင်းထက်ခိုင်း မင်းကငါ့ရဲ့ညီလားအစ်ကိုလား...။

အခန်း (၂၄)

“သံရထံ... ဟဲ့သရထံ”

ခေါ်သံကြားပါလျက် ကိုယ့်နာမည်မဟုတ်တာမို့ မထူးဖြစ်ဘဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ဖုန်းထဲမှာ မြင်ဖူးထားတာမို့ ဒါဟာ ငွေလဟံသာဖြစ်ရမည်ဟုသိလိုက်ပြီး ရင်ဘတ်တစ်နေရာက ဒီတံခါး လှိုက်ခါသွားသည်။

“ဟိတ်ကောင်... ဘာလဲကွ သရထံ၊ ဒီမှာမင်းအိမ်အတွက် လက်ဆောင်တွေယူလာတာ နည်းနည်းပါးပါး လာသယ်ပါဦး”

“ဪ... အေး”

နောက်ကကျော်သက်ရော ပါလာတာမြင်မှ သူလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ ကျော်သက်လက်ထဲက အနက်ရောင်ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုတ် ကို သွားဆွဲရသည်။

“လာ ထိုင်ကြကွာ”

ညော်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရင်း သူ့ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ငွေလဟံသာမျက်နှာကို ကြည့်ရမှာလည်း မဝံ့မရဲပါ။

“ဟဲ့... သရထံ နင်မတုန်မလှုပ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါနဲ့ နာရီဝယ်လာတယ် ဝတ်ကြည့်ဦး”

ငွေလဟံသာက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပင် သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး နာ

ပတ်ပေးသည်။ သူ့မှာတော့ လက်ကိုအကိုင်ခံထားရ၍ ရင်တွေကတဖျပ် ဖျပ်ခါနေရသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဒီလိုထိတွေ့ဆက်ဆံမှုမျိုး တစ် ခါမှမရှိဖူးပါ။ ငွေလဟံသာက သူ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်းနှင့်...

“နင့်လက်နဲ့အရမ်းလိုက်တယ်တွေ့လား၊ ငါဈေးဝယ်ရင်းနဲ့ ဒီ ဇာရီလေးကိုမြင်တော့ တန်းခနဲအမှတ်ရလိုက်တာ၊ ဘာလက်ဆောင် ပေးရမလဲ စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဝယ်ခဲ့တာလေ”

“ငါကတော့ မကျေနပ်ဘူးကွ၊ မင်းအတွက်ပဲပါတာ၊ ငါ့အတွက် မပါဘူး၊ တော်တော်မကျေနပ်စရာကောင်းတယ်၊ မင်းအပေါ် သူငယ်ချင်း ထက်ပိုတယ်ဆိုတာ သိသိသာသာပဲ”

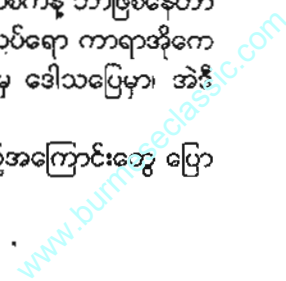
“ဟဲ့ ကျော်သက်လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဘာလျှောက်ပြောလို့လဲ အမှန်ပဲဥစ္စာ၊ ငါကတော့ သူငယ်ချင်း တွေပဲဆိုပြီး မျှမျှတတပဲ၊ လက်ဆောင်ကို နင့်အတွက်လည်းတစ်ထုပ် ပေးခဲ့တယ်၊ ဒီကောင်အိမ်လည်းတစ်ထုပ်၊ ဟိတ်ကောင် ဒီမှာသနပ် ခါးရော၊ မြေပဲရော၊ လက်ဖက်တွေရောပါတယ်၊ အညာလက်ဆောင် ပေါ့၊ ငါတို့ဒီမှာနေလယ်စာ စားမှာနော်၊ မင်းမာမိကို ချက်ခိုင်းလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ငါတို့လစ်ကြမယ်၊ မင်းမာမိလက်ရာမစားရတာကြောတော့ နည်းနည်း လွမ်းသားကွ၊ ဘရိတ်ဖက်စ်ချိန်ကို မင်းမာမိရဲ့အစုံသုပ်လက်ရာကို ပိုပြီး သတိရတယ်၊ ဟိုမှာသိပ်စားလို့မကောင်းခဲ့ဘူး”

“ဪ... အေး”

“အာ... ဒီကောင်မတုန်မလှုပ် အေးစက်စက်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာ လဲ၊ ငါကဖုန်းဆက်မရလို့ တင်းနေတာနော်၊ ကလုပ်ရော ကာရာအိုကေ ရော နှစ်ဝိုင်းလောက်ဆက်ပြီး စပွန်ဆာလုပ်ပေးမှ ဒေါသပြေမှာ၊ အဲဒီ အတွက်အခုလာတာ”

သရထံက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကဲသည့်အကြောင်းတွေ ပြော

ပြထားပါလျက် သူ့သေချာမသိသေးသောလူတွေနှင့် တရင်းတန်းနေရာမှာ ကပ်မျိုးကြီးဖြစ်လို့နေသည်။

ငွေလက သူ့ကျောက်အုန်းခနဲထုပြီး...

“နင်ငါတို့မရှိဘဲ ရည်းစားတွေဘာတွေရလို့ စိမ်းသွားတာလား သရထံ”

“... မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါလည်းနင်တို့ကို သတိရနေတာ ပါ။ နင်တို့ထမင်းစားမယ်ဆို ငါမာမိကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ် ခဏနေနော်”
သူ့သုတ်ခနဲထကာ မီးဖိုခန်းထဲမှာရှိသော မာမိဆီလာခဲ့သည်။ မာမိကိုလည်း တရင်းတန်းခေါ်ပြောဆက်ဆံဖို့ မဝံ့မရဲသေးပါ။

“မာမိ”

“ဟင်သား၊ ဘာစားချင်လို့လဲ၊ မာမိဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ငွေလတို့ရောက်နေတယ်၊ နေ့လယ်ထမင်းစားချင်လို့တဲ့မာမိ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဝက်ပုန်းရည်ချက်ထားတာတွေ ဂျိုပါ တယ်၊ သားအဘိုးစားချင်တယ်ဆိုလို့ ငါကြင်းဆီပြန်လေးလည်း ချက် ထားတယ်။ သူတို့ကြိုပြောရင်တော့ တခြားဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးလုပ်ရ တာပေါ့ကွယ်၊ အခုလည်း ရေခဲသေတ္တာထဲက အသီးအရွက်လေးတွေ ကြော်လိုက်သုပ်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ခဏလေးစောင့်လို့ပြောလိုက်နေနော်သား မာမိမြန်မြန်လေးလုပ်လိုက်ပါမယ်”

“သားဘာကူလုပ်ရဦးမလဲ”

ပျာပျာသလဲကျိုးနွံသလိုဖြစ်နေတာကြောင့် မသိစိတ်နှင့်လွှတ် ခနဲထွက်သွားတော့ မာမိပြုံးလျက်

“သားလေးကလိမ္မာလိုက်တာကွယ်၊ တစ်ခါမှ ဒီလိုမပြောဖူး ပါဘူး၊ မာမိကြည့်နူးလိုက်တာသားရယ်၊ ရပါတယ်သား၊ ဘာမှကူလုပ် ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ဒါတွေက ဒီအိမ်ကိုရောက်ကတည်းက မာမိလုပ် နေကျပါ၊ မာမိအတွက်ရိုးနေပါပြီ”

ဒီလိုပြောတော့ စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားသည်။ မာမိကိုတောက် တိုမယ်ရ ကူညီနေတာဆိုလို့ ဒေါ်ဆွဲမိတစ်ယောက်သာတွေ့သည်။ အန် တီလေးက အဘိုးရှေ့ကျမှ ဟိုလိုလိုဒီလိုဆားဖြူးတတ်သူပါ။ အန်တီ လေးကိုတော့ အဘိုးကမျက်နှာသာပေးလွန်းတာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘဲ အပြစ်ပြောသံမျိုးလည်းမကြားရပေ။

မာမိကတော့ ဘယ်သူ့ငြိုငြင်မှုမှ ခံချင်ပုံမရဘဲ တာဝန်ဝတ္တရား ကျေဖို့တစ်ခုပဲ အာရုံစိုက်နေပုံရသည်။ တစ်နေကုန်နားရသည်လည်း မရှိပါ။ ဒယ်ဒီပြန်လာမှ သားဒယ်ဒီက အနားမှာနေစေချင်တာကြောင့် မာမိကိုသက်သောင့်သက်သာနေခိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“သား ဘာလိုသေးလို့လဲ”

“ဗျား... ဘာမှမလိုပါဘူး”

အတွေးဝင်သွားတာကြောင့် ငြိမ်သက်နေမိရင်းက ရေတစ်ဘူး ယူကာပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲကို ပြန်ရောက်တော့ ငွေလ တို့ရှေ့ကို ရေဘူးချပေးလိုက်ကာ...

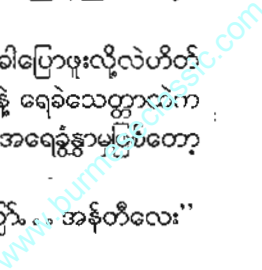
“ရော့ ရေအရင်သောက်ထားကြ၊ မာမိက အခုမှပြောလို့၊ ဟင်းထပ်လုပ်ဖို့အတွက် ခဏကြာဦးမှာ”

“အသီးလေးဖျော်ရည်လေးဆွဲလာတာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ရေပဲ သောက်ရမှာလား”

“မင်းတို့ကကွာ လက်ဆောင်ပေးတာကနည်းနည်း၊ အခွင့် ကောင်းယူချင်တာကများများဖြစ်နေပြီ”

“အောင်မာ၊ ငါတို့ကိုဒီလိုမျိုး ဘယ်နှခါပြောဖူးလို့လဲဟိတ် ကောင်၊ ငွေလကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရလုပ်ချင်တာနဲ့ ရေခဲသေတ္တာထဲက အကုန်ထုတ်ချလာတဲ့ကောင်က ငွေလဒီကောင်ကို အရှေ့ခွံခွာမပြန်တော့ မယ်ထင်တယ်”

“မသိဘူး၊ အချိုးကိုမပြေသလိုဘဲ၊ ဪ... အန်တီလေး”

၁၃၄ ✧ လုံမ

စကားပြောနေဆဲမှာ အန်တီလေးရောက်လာတာကြောင့် အသက်ရှူချောင်သွားသည်။ အန်တီလေးက သူ့အနားမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး...

“သူငယ်ချင်းတွေက လက်ဆောင်လာပေးကြတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီလေး၊ သနပ်ခါးတုံးတွေရော၊ လက်ဖက်တွေရော၊ မြေပဲရောပါတယ်”

“လက်ဖက်နဲ့မြေပဲတွေ ခင့်ကိုပေးလိုက်လေ၊ သနပ်ခါးတုံးကိုတော့အန်တီလေးယူသွားမယ်၊ အန်တီလေးက သနပ်ခါးသိပ်ကြိုက်တာ”

“ဟိုး... အန်တီလေး”

မာမိသနပ်ခါးမူန့်ဖွေးဖွေးလေး လိမ်းထားတတ်တာ သတိထားမိတာကြောင့် ဟန်တားလိုက်ချင်သော်လည်း အန်တီလေးက ပါလာသော သနပ်ခါးနှစ်တုံးလုံးယူပြီး ထထွက်သွား၍ ပြောချိန်မရလိုက်ပေ။ အန်တီလေးက ဒီလိုမျိုးမာမိအပေါ်မညှာတာတတ်သူလား။

တွေ့ကြည့်လျှင် မာမိအဖြစ်က သနားစရာတော့ကောင်းပေသည်။ သူ့ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ့မိတာလဲ။ တကယ်ဆို သူ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့သူမို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သင့်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မိခင်ဆိုသောစိတ်ကြောင့် ဒီလိုမျိုးဖြစ်နေတာကို ရင်ကမခံစားနိုင်ပေ။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဒယ်ဒီကိုချစ်သောစိတ်တစ်ခုကြောင့် မာမိသည် နေထိုင်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ မာမိမှာ သည်းခံနိုင်ခြင်းတွေ ကြင်နာတတ်ခြင်းတွေရှိပါလျက် ဘာကြောင့်များသူ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့သည်အထိ ရက်စက်နိုင်ရတာလဲ။

ရင်မှာနာကြည်းခြင်း ကြင်နာခြင်းတွေ ရှုပ်ထွေးလျက်...။

အခန်း (၂၅)

“ဟဲ့ သရထံကလေး၊ ဘာဘလိုတောင့်တောင့်ကြီးလုပ်နေတာလဲ”

သီချင်းသံက အုန်းအုန်းထမြူးကြွနေပေမယ့် သူက ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းတောင် စည်းချက်ညီအောင်မကတတ်ပေ။ သီချင်းဆိုလည်း ကျော်ဆက်နှင့် ငွေလက အသံကုန်လိုက်ဆိုနိုင်ပေမယ့် သူကပါစပ်လှုပ်ဖို့တောင် ချက်သလိုကြီးဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကျော်သက်က သူ့ပခုံးကိုဖက်ပြီး

“သူငယ်ချင်း... လန်းသွားအောင် ဘီယာနှစ်ခွက်လောက်ကစ သိုက်ပါလား။ မင်းအခု ငဒူငကြောင်ကြီးလိုဖြစ်နေတယ်”

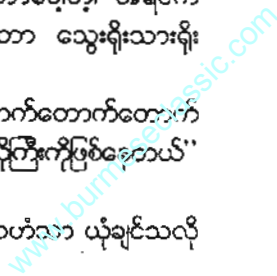
“ငါခေါင်းကိုက်လို့ စိတ်မပါဖြစ်နေတာပါ။ မင်းတို့ပဲ ကကြဆိုကြပါကွာ၊ ငါထိုင်နေပါ့မယ်”

“နင်အဲလိုလုပ်နေရင် ပျင်းစရာကောင်းတာပေါ့ဟဲ့၊ အရင်က ငါတို့ထက်လန်းတဲ့ကောင်၊ စိတ်မပါသလိုလုပ်နေတာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ၊ တကယ်ခေါင်းထဲနောက်တောက်တောက် ခြစ်နေလို့ပါ။ ရင်ထဲမရှင်းလို့လားမသိဘူး အန်ချင်သလိုကြီးကိုဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်... တကယ်လား”

သူ့မျက်နှာပျက်ယွင်းနေတာကြောင့် ငွေလဟံသာ ယုံချင်သလို

ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ သူတကယ်လည်း သီချင်းသံဘောက်စံသံနှစ်
မီးရောင်တဖျပ်ဖျပ်ကြောင့် လှောင်ပိတ်သောအခန်းထဲ မွန်းကျပ်နေ
တာပါ။ ဒီကနေကလပ်ကို ဆက်သွားဦးမည်ဆိုလျှင် ပိုတောင်ဆိုးဦးမည်
ဒါကြောင့်နားထင်လေးကိုဖိကာ ဟန်ဆောင်နေမိခြင်းဖြစ်သည်
ငွေလဟံသာက တကယ်မှတ်ပြီး သူ့နားထင်လေးကိုလာဖိ၍။

“ငါနိပ်ပေးရမလား သရထံ”

“ရပါတယ်ဟ၊ ငါကြောင့်နင်တို့အပျော်တွေ မပျက်စီးပါစေ
နင်တို့ဘာသာ ဆိုချင်ဆို ကချင်က... ငါဒီအတိုင်းလေးထိုင်နေပုံမယ်
သူမကတတ်လို့ ထိုသို့ပြောပြီး ထိုင်ခုံမှာထိုင်ထိုင်တော့ ကျေ
သက်ကပါ သူ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်ကာ

“အဲဒါမင်းမပက်လို့ မလန်းတာ၊ ပက်လိုက်ပါလား၊ ကြာသွား
အောင်”

“ငါတကယ်မသောက်ချင်လို့ပါကွာ၊ သောက်ချင်ရင် မင်းဖြေ
စရာတောင်မလိုဘူး”

“ငါက အကောင်းပြောတာ”

“ကျော်သက်ကလည်းဟယ်၊ သူမသောက်ချင်တာ မတိုက်
နဲ့၊ သူကဲချင်ရင် ငါတို့တောင်တားလို့မရဘူး။ အဲ... နင်ကတော့ကသီ
တယ်ဟ၊ ကလိုက်ရင် ထိုင်းမိုင်းနေတာတွေ လန်းသွားတယ်၊ ငါတော့
ခရီးကအပြန် အကြောအခြင်တွေပြေအောင်လို့ လာကတာ၊ မဟုတ်ရ
နင်တို့ခေါ်ထိုင်း ငါလိုက်လို့လား၊ ကပါ... ထ ငါတို့တွဲကရအောင်”

ငွေလက သူ့လက်ကိုအတင်းဆွဲခေါ်သည်။ သရထံက ဒါ
တွေ စွယ်စုံတတ်ဟန်တူသည်။ ဒီကောင်ပြီးပြည့်စုံအောင်နေပြီး စည်
အကုန်စီးစားခဲ့ရသည့်ကောင်ပါလား။

“ဟဲ့... ဘယ်လိုကြီးကနေတာလဲ၊ ငါ့ခြေထောက်ကိုပဲ တ
နင်းနေတယ်၊ သရထံနင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ခေါင်းကိုက်လို့ပါဆိုဟာ၊ ငါပြန်ချင်နေပြီ”

သူစိတ်မရှည်စွာ အော်လိုက်မိသည်။ သူမက တွဲဖက်နေလို့
ရင်ခုန်နေတာတစ်ကြောင်း၊ မကတတ်တာတစ်ကြောင်းကြောင့် စိတ်တွေ
တကယ်ရှုပ်ထွေးနေတာကိုနော့နေသည်။ သရထံ ပရိုပိုစ်လုပ်ထားသော
မိန်းကလေးကို သူဒီလိုမျိုးကြီးဖြစ်မနေသင့်။ အမြွှာမို့ စိတ်ခံစားချက်ချင်း
တူကာ ဖုန်းထဲမှာ သူမပုံတွေမြင်ရုံနှင့် ရင်ခုန်နေခဲ့ခြင်းလား။ သရထံအပေါ်
သစ္စာမဖောက်မိအောင် ရှောင်ဖို့တိမ်းဖို့ ကြိုးစားရတော့မည်ထင်သည်။

“ငွေလ... ဟဲ့... နောက်နေ့မှ ထပ်ဆိုကြမယ်ဟာ၊ ငါတကယ်
မလန်းနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အေးလေ... အဲလိုဆိုလည်း ပြန်တာပေါ့၊ နင်ဒီလိုဖြစ်နေတော့
ငါတို့လည်း ပျော်လို့မရဘူး။ အေး... ငါစိတ်မပါတဲ့အချိန်မှာ... ဇွတ်အ
တင်းငါ့ကိုလာမခေါ်နဲ့၊ တာ့တာပဲ”

မခံချင်စိတ်နှင့်ပြောလိုက်ရင်း သူမပြန်လာရင် အဖြေပေးပါမည်
လို့ ပြောတာတောင် ထိုအကြောင်း စကားမစတာကြောင့် သူမစိတ်ထဲ
ကသိကအောက်ကုလီကုလီဖြစ်နေရသည်။ တကယ်ဆို သရထံဝမ်းသာ
အားရပျော်ရွှင်နေရမှာပါ။ သူမပြန်လာလျှင် သူလိုချင်သောအဖြေ တိတိ
ကျကျရမှာလို့ တွက်ထားမှာပဲမဟုတ်လား။

မြူးကြူခြင်းတွေမရှိဖြစ်နေသောသရထံကို သူမမျက်စောင်းပင်
ထိုးလိုက်မိသည်။ ကျော်သက်လည်း စိတ်ရှည်ပုံပေါ့။

“သရထံ မင်းကွာမမိုက်ဘူး၊ ငါကတော့ ဒီလိုအချိန်လေး
သတိရပြီး အရမ်းပြန်လာချင်နေတာ၊ ရွာမှာကလပ်မရှိ၊ ကာရာအိုကေ
မရှိနဲ့၊ အရမ်းကိုခြောက်သွေ့လာတာကွ၊ ဒီရောက်ရင် မင်းနဲ့အပြတ်က
ရမှာပဲဆိုပြီး တွေးထားတာ”

“အေးပါကွာ နောက်တစ်ခါပေါ့၊ ငါလည်းမင်းတို့ကို မျှော်နေ
တာပါပဲ၊ အမြဲဆုံရမှာပဲဥစ္စာ၊ စိတ်မကောက်ပါနဲ့”

ကျော်သက် ပန်းကိုဖက်ကာ ချောလိုက်ရသည်။ ဒီလိုအဆိုအက တွေ သင်မပေးသော သရဖိုကို အပြစ်တင်ရမလားမသိပေ။ ကျော်သက် နှင့်ငွေလ စိတ်ဆိုးနေကြလို့ပါ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ကလပ်လည်းမသွားဖြစ်တော့ဘဲ အိမ်ကိုစောစော ပြန်ခွင့်ရတာ စိတ်သက်သာမိသေးသည်။ အဘိုးရော မာမိရော သူ့ကို အိမ်စောစောပြန်စေချင်သည့်ဆန္ဒတွေ ရှိနေကြသည်မဟုတ်လား။ ကျော် သက်နှင့်ငွေလကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးမှ သူ့အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့သည်။ အဘိုးက အိပ်ရာဝင်ချိန်မရောက်သေးဘဲ အခန်းအောင်းနေဟန်တူသည်။

“ဒေါက်ဒေါက်... အဘိုး သားပြန်လာပြီ”

တံခါးခေါက်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာတော့ အဘိုးကခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေသည်။ သူ့အဘိုးအနားမှာ ဝင်ထိုင်ကာ

“အဘိုးနေမကောင်းဘူးလား”

“အသက်ကြီးလာတော့ အစားအသောက်အမှားမခံတော့ဘူး လေ။ သွေးတိုးနေလို့ ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်ရတယ်”

“ဟာ... အခုတယ်လို့နေသေးလဲအဘိုး သားဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူ့ပျာပျာသလဲ ခြေကိုင်မလိုလက်ကိုင်မလိုဖြစ်သွားတော့ အဘိုး မျက်နှာပြုံးနေကာ...

“ဆေးထိုးဆေးသောက်နဲ့ သက်သာနေပါပြီ မြေးရယ်၊ လူကြီး ဆိုတော့ ဒီလိုဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဘိုးက ဆေးသောက်ဖို့အတွက် ထမင်းစားပြီးသွားတော့ မြေးလေးထမင်းသွားစားချည်နော်။ အပြင်ကပြန် လာတော့ မြေးလေးပင်ပန်းနေမှာပဲ။ ပြီးရင်အနားယူလိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သားအပြင်က နည်းနည်း စားလာခဲ့ပါပြီ။ ဒီညအဘိုးအခန်းမှာ သားစောင့်အိပ်မယ်။ အဘိုးကိုစိတ် မချလို့”

ဦးပြည်သာအောင် ကြည့်နူးပီတီတွေဖြစ်ကာ မြေးလက်ကလေး

ကို အားနှင့်ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း

“မြေးလေးဒီလိုသိတတ်လိမ္မာတာ အဘိုးစမ်းသာကျေးဇူးတင် ပါတယ်မြေးရယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပြင်သွားလို့ ပြန်လာရင် အရင် တသားပါးစပ်အရက်နဲ့ရတယ်။ ရီဝေဝေနဲ့မူးနေတဲ့ပုံစံမျိုး အခုမြေးပါးစပ် တ အရက်နဲ့မရပါလား။ အိမ်ကိုလည်း စောစောပြန်လာတယ်။ အရင် လိုလည်း တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း အပြင်သိပ်မထွက်တော့ဘူး။ အဘိုး မျှော်လင့်ထားသလို ပြောင်းလဲလာတာ အဘိုးကျေနပ်ပြီ”

“ဗျာ... အဘိုးကသားကို ဘာတွေမျှော်လင့်ထားလို့လဲ”

“လူဆိုတာ ချုပ်ချယ်တင်းကျပ်ရင် ထွက်ပေါက်ရှာတတ်တယ်။ အရွဲတိုက်ပြီးလုပ်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ မြေး လေးနေချင်သလိုနေဆိုပြီး အဘိုးက လွှတ်ထားတာ။ အခုမြေးက ကိုယ့် ဘာသာပြောင်းလဲလာတယ်မဟုတ်လား။ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာတယ် လို့လည်း အဘိုးခံစားရတယ်။ အဲဒီတော့ မြေးလေးကို လုပ်ပေးစရာ နဲ့တာလုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့”

အဘိုးဘာတွေလုပ်ပေးမှာလဲ သူမသိပါ။ သူကတော့ ဘာမှ မျှော်လင့်မထားဘဲ အဘိုးကိုစေတနာအမှန်နှင့် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးချင် သောဆန္ဒတွေသာရှိနေခဲ့သည်။ သူ့အပေါ်မှာ အဘိုးတစ်ယောက်သာ အပြစ်ကင်းလိမ့်မည်ဟု ယူဆလို့ပါ။

ဒီည အဘိုးအနားမှာပဲ စောင့်အိပ်ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးသိပ် အဆိုကြီးမဟုတ်တာမို့ ဝေယျာဝစ္စအများကြီးလုပ်ပေးစရာမလိုပေမယ့် အဘိုးအနားမှာ နေရတာနွေးထွေးသည်ဟု ခံစားရသည်။

ဒါဟာသွေးသားသံယောဇဉ် မေတ္တာအမှန်ဆိုတာကိုတော့...။

အခန်း (၂၆)

“မြေးလေးကို ကျောင်းမတက်ခင်ငွေလဟံသာနဲ့ စေ့စပ်ထားဖို့ သူမိဘတွေနဲ့ စကားပြောပြီးသွားပြီ။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ စိစဉ်မယ်။ ဒီတစ်နှစ်ကျောင်းပြီးသွားမှ လက်ထပ်ပွဲလုပ်ပေးမှာ”

ဘရိတ်ဖက်စ်ဝိုင်းမှာ အဘိုးပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် အားလုံးစားရင်းသောက်ရင်း မျက်ခုံးပင့်သွားကြသည်။ အဘိုးသူ့အသွယ်တိုက်ကြိုက်စိစဉ်နေမှုကို ဘယ်သူမှဘာမှတော့ မပြောခဲ့ကြပါ။

မင်းထက်ခိုင်သာ ကော်ဖီသီးမတတ် တုန်လှုပ်သွားပြီး ကတိကယင်ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဒီကိစ္စက သူ့နှင့်ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘဲ သရေထံအတွက် ရည်ရွယ်ထားခြင်းမို့ သူ့သွေးဖျက်ချောက်ချားသွားမိခြင်းဖြစ်သည်။

သူကသရေထံမှမဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဖြေရှင်းမှ ပိုရှုပ်သွားမည် ကိစ္စမို့ ဒီအတိုင်းငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ အဘိုးကပြောဖို့စကားကုန်နေသေးသလို ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့ အလေးအနက်ဆုံးဖြတ်ထားဟန်ဖြင့်-

“အမွေကိစ္စ ငါဆုံးဖြတ်ထားတာလည်း အသိပေးချင်တာပဲ။ အဲဒီအပေါ်မှာလည်း ဘယ်သူမှစောဒကတက်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့။ ပစ္စည်းတို့ ပိုင်ဆိုင်သူမျှအားလုံး ငါ့သွေးနဲ့ချွေးနဲ့ ရင်းထားရတာတွေချည်းပဲ။ မင်းတို့က အဆင်သင့်စင်ပေါ်တက်လာရုံပဲရှိတယ်။ မတရားဘူး တရားတယ်

...တဘူးမျှတတယ် မင်းတို့မှာဘာမှဝေဖန်ကန့်ကွက်ခွင့်မရှိဘူး။ မကျေမနပ်ဘူးဆိုတဲ့ကောင်က အားလုံးကိုလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားလို့ရတယ်။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့မိန်းမကိုယူပြီး ငါ့ကိုအာခံဆန့်ကျင် ဆက်သွားသလို ဘာမှမမက်မောဘဲ ထွက်သွားလို့ရတယ်လို့ပြောတာ”

...ပြည်သာအောင်ရဲ့ ပြတ်သားမှုကြောင့် အားလုံးတုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ကြား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားတာလဲဆိုတာပဲ စိတ်ဝင်စားကာ နားစွင့်ကြသည်။

သူလည်း အဘိုးဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိချင်နေသည်။

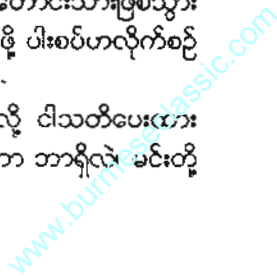
“စက်ရုံနှစ်ရုံရှိတာ မောင်ကျော်နဲ့မောင်လွင်တစ်ခုစီရမယ်။ အိမ်ကတော့ မိသားစုတစ်ယောက်မှ မပိုင်ဘူး။ ငါမသေမချင်းနေမယ် ဆိုပြီးရင် ဒီအိမ်မှာနေချင်တဲ့သူကနေ၊ မနေချင်တဲ့သူကထွက်သွားရမယ်။ ဘယ်သူမှညှိနှိုင်းပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒအလျောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရောင်းချခွင့် ခွဲဝေယူခွင့်မရှိဘူး”

“က... ကုမ္ပဏီကရောဖေဖေ”
ကိုကျော်ထင် မနေနိုင်စွာ အရဲကိုးပြီးဖြတ်မေးသည်။ ဦးပြည်သာအောင်က သရေထံပခုံးကိုလှမ်းပုတ်ပြီး...

“ကုမ္ပဏီက ငါ့မြေးအတွက်ပေါ့။ ငါ့ကြီးကြီးစားစားတည်ထက်ထားရတဲ့ကုမ္ပဏီ၊ အခုရှေ့နေကြီးနဲ့အားလုံးတိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး ဆုံးဖြတ်ပြီး”

“ဟ... အဲ... အဲဒါ”
ကိုကျော်ထင်က အံ့သြလွန်းစွာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသော်လည်း ကိုမောင်လွင်က စောဒကတက်ကြည့်ဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ် ဦးပြည်သာအောင်က လက်ကာပြီး...

“ဘယ်သူမှစောဒက တက်စရာမလိုဘူးလို့ ငါသတိပေးထားတယ်နော်။ မင်းတို့အစွမ်းအစနဲ့ တည်ထောင်ထားတာ ဘာရှိလဲ။ မင်းတို့

အမေဘက်ကရော ဘာချန်သွားတာရှိလဲ၊ ငါမတရားဘူး မမျှတဘူးလို့ ထင်လို့လား။

“... မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့”

“မင်းမှာသားသမီးတွေရှိရင်တောင် အဲဒီစက်ရုံရဲ့အကျိုးအမြတ်က နောက်တစ်သက်စားမကုန်ဘူး။ မင်းမိန်းမက သားသမီးမွေးထားတာလည်း တစ်ယောက်မှမရှိဘဲနဲ့ ဘာကိုလောဘတက်ချင်လို့လဲ”

“ဟိုး... ကျွန်တော်ပြောချင်တာက”

“လျှာမရည်နဲ့မောင်လွင်၊ မင်းမကျေနပ်ရင် မင်းမိန်းမခေါ်ပြီး ဆင်းသွား။ ငါ့ကိုဆန့်ကျင်ပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ခဲ့ကြပြီးမှ ငါ့ဆီက မတော်လောဘမမျှော်လင့်နဲ့ ပေးတာကိုမရောင့်ရဲနိုင်ရင် နေရာအိမ်မရှိပါဖြစ်သွားမယ်”

ဦးပြည်သာအောင်တင်းမာပြတ်သားစွာပြောလိုက်၍ ကိုမောင်လွင်ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကျန်သည့်လူတွေလည်း ဘာမှမပြောရဲကြပါ။ ဘာရိတ်ဖက်စိပိုင်းက အတန်ကြာအသံတိတ်သွားခဲ့ပြီး ဦးပြည်သာအောင် အရင်ဆုံးထထွက်သွားသည်။

မင်းထက်ခိုင်းလည်း မျက်နှာပူအနေခက်သလိုကြီးဖြစ်နေတာမို့ ထထွက်သွား၏။ နောက်တော့ ကိုကျော်ထင်ထသွား၍ ခင်နာသလိုက်သွားသည်။ အခုမှ သီရိကြွေမကျေမနပ်ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်တက်ခေါက်တော့သည်။ ဒေါ်ဆွေမိက စားပြီးသားပန်းကန်တွေကို ဆေးစင်မှာဆေးကြောသန့်ရှင်းနေသည်။

“ကိုမောင်အဖေ အရမ်းတရားလွန်တာပဲ၊ အခုကိုမောင်စက်ခဲအသေးတစ်ခုပဲရတာကျေနပ်သလား”

“ကိုကျော်လည်း စက်ရုံပဲရတာပါပဲ”

“တစ်ခုတည်းလို့မထင်နဲ့၊ သူ့သားကို ကုမ္ပဏီကြီးပေးလိုက်တာလေ၊ စက်ရုံဆယ်ခုစာမကတန်ဖိုးရှိတဲ့ကုမ္ပဏီကိုပေးလိုက်တာ၊ သား

ရင် ဖအေရတာပဲပေါ့၊ သူတို့က တစ်မိသားစုတည်းနဲ့ နှစ်ခုတောင်ရတာ”

“ကိုကျော်လည်း ကျေနပ်ပုံမရပါဘူး၊ မျက်နှာပျက်သွားတာမတွေ့လိုက်ဘူးလား”

“ခင်ပြုံးနေတာရှင်မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုကျော်လည်းဟန်ဆောင်နေတာဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့သားရတာ သူမကျေနပ်ဘဲနေမလား။ ရှင်အဖေအတ္တကြီးချက်ကတော့ ချွေးမတွေအတွက် နည်းနည်းတောင်မစဉ်းစားပေးဘူး။ ခင်ကတော့ သူ့သားရလို့ပျော်နေတာ၊ အခုကျတော့ အဘိုးကြီးက ကြွေတို့ကလေးမရတာကို အပြစ်တင်ချင်သလိုနဲ့ သူတို့တစ်မိသားစုလုံးကို အကုန်ပေးလိုက်တာနဲ့ဘာထူးလဲ”

“ပြောနေလည်းအပိုပဲ၊ မကျေနပ်ရင် အိမ်ပေါ်ကဆင်းလို့ပြောသွားတာ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

“ကြွေကတော့ မကျေနပ်ဘူး”
ဆောင့်အောင့်ကာအော်ရင်း စားပွဲခုံကိုဒုန်းခနဲထုလိုက်၍ ပန်းကန်ဆေးနေသော ဒေါ်ဆွေမိလန့်ဖျပ်သွားသည်။ မိန်းမရဲ့ပေါက်ကွဲမှုကို ကိုမောင်လွင်လည်း မဖျောင်းဖျချင်တော့ပါ။ ကိုယ်လည်းရသင့်သလောက်မရတာမို့ မကျေနပ်ချင်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေပြောသလို ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားရှာဖွေထားသည့် အရာတွေမဟုတ်တာမို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ တရားမမျှတပေမယ့် နည်းလမ်းကျသည်လို့ပဲ ပြောရမလား...။

အခန်း (၂၇)

“သရထံ... ဟဲ့မေးနေတာဖြေလေ၊ နင့်အဘိုးက ငါတို့အကြောင်းတာပြောလိုက်လဲလို့”

မတုန်မလှုပ်အေးစက်စက်တုံ့ထိုဘာဝေဖြစ်နေသော သရထံပခုံးကို ကိုင်လှုပ်၍မေးလိုက်သည်။ သရထံက မျက်လုံးတစ်ချက်သာ လှန်ကြည့်၍...

“ငါနဲ့နင်စေ့စပ်ဖို့ နင့်မိဘတွေနဲ့ ပြောဆိုပြီးပြီဆို၊ အဲဒါတော့ ငါ့ကိုပြောတယ်”

“အဲဒါကို နင်ကဘာစိတ်မပါသလိုလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲငါအဖြေမပေးသေးလို့လား၊ အခုငါပြန်ရောက်ကတည်းက နင်ကတစ်ခွန်းတောင်မေးလို့လား၊ ပြောခဲ့တာတော့ ပြောခဲ့တာပဲ၊ နင်ကမျှော်လင့်တကြီးပျော်ရွှင်ပုံလည်းမပေါက် မေးတာလည်းမဟုတ်ဘဲ၊ ငါကချစ်ပါတယ်ပြောရမှာလား”

“ဟိုး... မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒီလိုပါ”

“ငါအဖြေမပေးဘဲ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရမလား၊ နင့်စိတ်မပါရင် စေ့စပ်ပွဲမလုပ်လည်းရတယ်နော်၊ အထာကြီးနဲ့ ဆရာကြီးစတိုင်တော့ လာမချိုးနဲ့”

“အဲ... အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ ငွေလရယ်၊ ငါ... ငါ့နင့်ဆီကအဖြေ

မရလို့ နင်အလေးအနက်မရှိဘူးထင်လို့ပါ၊ နင်ကမိန်းကလေးလေး နင်စိတ်မပါဘဲ ဇွတ်အတင်းစီစဉ်တာမျိုး ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“နင်နဲ့ငါသူငယ်ချင်း ငါအထာကိုင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ နင်ကအရင်ကသာဇွတ်ဖြစ်နေတာ၊ အခုငါ ဘန်ကောက်ကပြန်လာကတည်းက အချိုးတွေပြောင်းသွားတယ်၊ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ကာရာအိုကေသွား၊ ကလပ်သွားသုံးလိုက်ဖြုန်းလိုက် မူးရူးသောက်စားနေတာမဟုတ်တော့တဲ့အတွက်တော့ ချီးကျူးပါတယ်၊ အရင်က ငါသဘောကျလို့ အားပေးနေခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေမို့ ငါပျင်းတဲ့အခါ အဖော်ရတာပဲဆိုပြီး တစ်ခါတလေနင်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်းဆိုးတာကြီး မဖြစ်စေချင်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ”

“သရထံကို... အဲ... နင်ငါ့ကိုချစ်သလားငွေလ”

သရထံကိုယ်စားမေးပေးခြင်းတော့မဟုတ်။ သရထံအပေါ်ဘယ်လိုသဘောထားလဲ သိချင်လို့မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

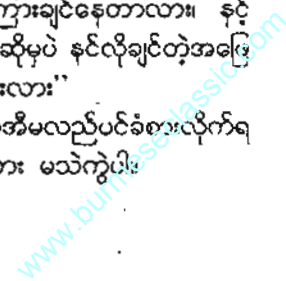
ငွေလဟံသာမျက်နှာက ရင့်ကျက်သလိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ဖြစ်သွားပြီ...

“နင်နဲ့ငါကြားမှာ အချစ်ကအရေးတကြီးမလိုအပ်ပါဘူးဟာ၊ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်တွေ အခိုင်အမာရှိပြီးသားပဲ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်သိပြီးသားမို့ မငြင်းသင့်တဲ့လူအဖြစ်နဲ့ မိဘတွေဆန္ဒကို ငါလက်ခံလိုက်တယ်”

“အဲဒါငါ့ကို အဖြေပေးတာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်နော်”

“ငါ့ဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေပဲကြားချင်နေတာလား၊ နင့်အဘိုးနဲ့ ငါ့မိဘတွေဆန္ဒကို လက်ခံလိုက်ပါပြီဆိုမှပဲ နင်လိုချင်တဲ့အဖြေရပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်ပေါ့ဟာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

မတင်မကျနှင့်မို့ သရထံဘက်က မအီမလည့်ပင်ခံစားလိုက်ရသည်။ သရထံကို ချစ်တာလား မချစ်တာလား မသဲကွဲပါး

၁၄၆ ✧ လှဲ

သရထံသိရင်ရော ဘယ်လိုခံစားမှာလဲ။

“ငွေလ”

“ဘာလဲ... ရှေ့တည့်တည့်မှာရှိနေတာကြီးကို မသိတဲ့သူထံ နာမည်ခေါ်မနေနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာပြော၊ အရင်လိုကိုမဟုတ်ဘူး၊ မပွင့် တပွင့်အားကိုမရဘူး”

“ငါဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ နင်မသိချင်ဘူးလား”

“ငါ့ကိုချစ်လို့ ပြောင်းလဲတာတော့မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား။ နင် ဒီလိုတည့်ငြိမ်သွားတာတော့ ငါသဘောကျပါတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တည့်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပြီး ယောက်ျားပီသ ချစ်သူတော်ရဲကြာ၊ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်ရဲကြတာ၊ ငါအနေ အတိုင်းဝန်ခံရရင် နင့်ရဲ့အရင်ပုံစံကို မကြိုက်ဘူး။ ချစ်လည်းမချစ်ရဲဘူး သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ကြောင့်ပဲ နင့်ကိုအဖြေပေးမယ်လို့ပြောခဲ့တာ အသိုက်အဝန်းကောင်းလို့ မမှားလောက်ပါဘူးဆိုပြီး လက်ခံဖို့စဉ်းစား တာ၊ အခုငါကကောင်းတယ်ပဲပြောရမလား။ နင်အရမ်းပြောင်းလဲသွားတယ်”

သရထံသိရင်တော့ ဘယ်လိုခံစားမိမလဲမသိပေ။ သူကလော ခံရဲ့ရှိက်ပုတ်ထုထောင်းခံရမှုတွေကြောင့် ရင့်ကျက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီပုံစံကိုမှ ငွေလကသဘောကျသည်တို့လား။ ငါကသရထံမဟုတ်ဘူး ပြောထွက်ခွင့်မသာသေးပါ။ ဒီကိစ္စကို သရထံနှင့် တိုင်ပင်ရဦးမည်ဖြစ် သည်။ သရထံမဟုတ်သောသူကို ငွေလနှင့်ဇွတ်အတင်း စိစဉ်ချင် သောအဘိုးကြောင့် အားလုံးရှုပ်ထွေးသွားနိုင်လို့ပင်။

သရထံက သူ့ကိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ စံစားစေချင်ပေမယ့် ငွေ လကိုတော့ ပေးဆပ်စွန့်လွှတ်ပုံလိမ့်မည်မထင်။

သရထံ... မင်းဒီအကြောင်းတွေသိရင် . . . ။

အခန်း (၂၀)

“ဘာ... ငွေလက အဲလိုပြောတာလား”

အကြောင်းစုံပြောပြပြီးသည့်အချိန်မှာ သရထံမခံချိုမခံသာပုံစံ နှိုးငြစ်သွား၏။ ပြီးမှမချီသွားဖြဲပြီးကာ..

“ဒါဆိုငွေလက မင်းကိုကြိုက်တာသေချာတာပဲကွ”

“မင်းထက်ခိုင်ကို မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သရထံကိုပါ။ ငယ်သံ သာဇဉ်တွေ၊ စိတ်တူကိုယ်တူပေါင်းဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ငြိတွယ်မှု တွန့် သရထံကို လက်ခံလိုက်တာပါ။ မင်းထက်ခိုင်ဆိုတာကို သူသိ တောင်မသိပါဘူး”

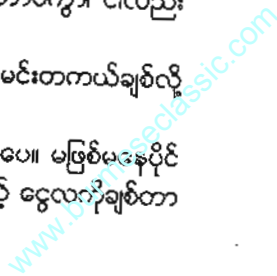
“ဒီစေ့စပ်ပွဲကို မင်းလက်ခံလိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငွေလက သရထံနဲ့မင်းထက်ခိုင်ကို မခွဲခြားနိုင်ပေမယ့် အခု နိမ့်မှာတွေ့နေတဲ့သူကို လက်ခံတယ်ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲကွာ၊ ငါလည်း ငွေလကို သိပ်အလေးအနက်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး”

“သရထံ မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မင်းတကယ်ချစ်လို့ နှိပ်စက်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား”

ဒါကိုငြင်းလိုက်ရမှာတော့ သရထံမလုပ်နိုင်ပေ။ မဖြစ်မနေပိုင် နိုင်ရမှဆိုတာမျိုး အလေးအနက်ကြီးမဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် ငွေလကိုချစ်တာ

ကတော့ ချစ်ခဲ့မိသည်။

သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်များ၊ သူမရဲ့အလှတရားများကြောင့် ငြိတွယ်မိခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ငွေလရဲ့စိတ်သဘောထား အမှန်ကို သိလိုက်ရချိန်မှာ မပိုင်ဆိုင်ရလို့ စွန့်လွှတ်လိုက်ရလည်း သိခံစားရမှာမဟုတ်။

ပြီးတော့ မင်းထက်ခိုင်ကို သူပိုင်ဆိုင်ရမှာတွေအားလုံး ပိုင်ဆိုင်စေချင် ရစေချင်သည်။ အခုမှ မင်းထက်ခိုင်ဘဝလှပဖို့ အစပဲရှိပါသည်။

“ငါ မင်းအတွက်ရက်ရောနိုင်တယ်ထက်ခိုင်၊ ဘာမဆိုတော့ တာပါ။ အဘိုးအမွေပေးတာလည်း မင်းလက်မှတ်ထိုးပြီး ယူလိုက်၊ ငါ့ထက်မှတ်ပုံစံထိုးတတ်အောင် ငါသင်ပေးမယ်”

“မင်းဒီအတိုင်းနေသွားမလို့လား၊ ငါသိချင်တာသိပြီးရင် နေရာမှန်မှာ ပြန်နေပါ။ ငါ့ကိုသားတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုဖို့ ဝန်ပစ်ခဲ့တဲ့လူတွေကို ငါအရှက်မရှိတွယ်ကပ်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

“အကြောင်းရင်းကိုမသိသေးလို့ အလိုက်အထိုက်တော့ ကြည့်ပါဦး။ အဆောတလျှင် ဘာမှမဆုံးဖြတ်နဲ့။ ဒီလိုပြည့်ပြည့်စုံစုံတစ်မင်းကိုမြင်ရတာ ငါစိတ်ချမ်းသာသေးတယ်”

“မင်းအဆင်မပြေဖြစ်နေတာတော့ ငါစိတ်မချမ်းသာဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ဒါအတွေ့အကြုံပဲ။ ကိုထွန်းဝင်းက ကော့ပါတယ်။ ငါ့ကိုအလုပ်မလုပ်ဘဲ အဆောင်လခဘာညာပေးနိုင်လို့ နည်းအံ့သြနေတယ်။ မင်းမဟုတ်တာတွေ လုပ်နေလားဆိုပြီး ဆုံးမတာ အခုမင်းယူလာတဲ့ငွေကို မင်းမွေးစားမိဘတွေနေတဲ့ရွာအထိ သွားပေးစဉ်းစားနေတာ”

“မင်းအဲလောက်ဒုက္ခမခံပါနဲ့ကွာ၊ ကိုထွန်းဝင်းကတစ်ဆင့် လွှဲလိုက်ရင် ရောက်ပါတယ်။ မင်းရွာကိုသွားရင် ပိုပြီးစိတ်မချမ်းသာတာမဟုတ်ဘူး”

ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မင်း နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်နေလာခဲ့တဲ့ဘဝကို ငါသွားကြည့်ချင်ပါ။ မင်းနဲ့ငါအမြွှာညီအစ်ကိုပဲကွာ၊ မင်းဘဝထဲကို ငါဘာမသွားရဲစရာလဲ။ ဒါနဲ့ ငွေလအပေါ် မင်းဘယ်လိုခံစားရလဲ”

မင်းထက်ခိုင်မဖြေ။ ကားမှန်အပြင်ဘက်မှာ မြင်ရသောအရာတွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့လျှောက်ကြည့်နေသည်။ သရထံက စိတ်မရည်သလို နားကိုဆွဲလှည့်ပြီး...

“အမြွှာဆိုတာ ခံစားမှုချင်းတူတတ်တယ်။ မင်းလည်းငွေလကို နှစ်မိသွားတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါမင်းလည်း ငွေလကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်တာလား။ ဒါဆိုရင်တော့”

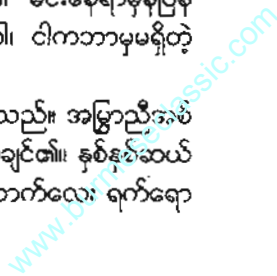
“ငါဘက်ကိုမတွေးနဲ့၊ တကယ်ချစ်ရင်တော့ ချစ်မိခဲ့လိမ့်မယ်။ မေမဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အလေးအနက်တော့မရှိဘူး”

“ငါ့အတွက်သက်သက် စွန့်လွှတ်ပေးတာဆိုရင်တော့ ငါစိတ်မကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါပိုင်ဆိုင်ရမှာတွေ မင်းရသွားလည်း ငါကျေနပ်ပါတယ်ဆိုတာ ကပြောပါ ငွေလကို”

“ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုတော့မဟုတ်ဘူး။ ပြောချင်တာက အလေးအနက်တန်ဖိုးထားမိတယ်။ ဒါငါဝန်ခံတာပါ။ မင်းနေရာမှန်ပြန်ရောက်လာရင် မင်းပိုင်ဆိုင်ရမှာတွေအကုန်ပြန်ယူပါ။ ငါကဘာမှမရှိတဲ့အထဲမှာ နေသွားကျခဲ့ပြီးသား”

ထိုသို့ပြောတော့ ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ အမြွှာညီအစ်ကိုအတွက် အရာအားလုံးပေးဆပ်စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ချင်၏။ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်တောင် ဒုက္ခတွေခံလာခဲ့ရတာ။ ဒီလောက်လေး ရက်ရော နေတာတောင် အားမရသေးပါ။

၁၅၀ ⇨ လုံမ

မင်းကိုဒီထက်မကတောင် ပြည့်စုံစေချင်ပါသေးတယ်လို့ ရင်ထဲက ပြောနေမိသည်။

မာမိတို့ဘာကြောင့်များ ကိုယ့်ရင်သွေးအပေါ် ရက်စက်ရတယ်။ အတူနေဖို့ မျှော်လင့်ချက်တွေပြည့်ရင် ဘယ်လောက်များကောင်မည်လဲ။

မာမိနှင့်ဒယ်ဒီအပြစ်ကင်းပါစေ။ ပြစ်မှားမိမှာစိုးလို့ပါ။ မိဘဦးပြစ်များစော်ကားတဲ့သားသမီးတွေမဖြစ်ဖို့ မိဘတွေမှာပဲ တာဝန်ရှိသည်ဆိုတာ . . .။

အခန်း (၂၉)

တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းထားတာမို့ ခင်နာအစောကြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဒေါ်ဆွဲမိလာပို့သော နွားနို့ခွက်ထဲကို နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်အောင် အိပ်ဆေးအနည်းငယ်ခပ်လိုက်တာကြောင့်ဆိုလည်း မများပေ။ နောက်က ဖေဖေပြောလိုက်သည့်ကိစ္စ၊ အများရှေ့မှာမို့ ဘာမှအတိုက်အခံထုပ်ခွင့်မရဘဲ ငြိမ်နေခဲ့ရသည်။ ဣန္ဒြေမပျက်ကုမ္ပဏီထွက်သွားရပေမယ့် နေမထိထိုင်မသာဖြင့် အလုပ်ထဲမှာ လုံးဝစိတ်မပါပေ။

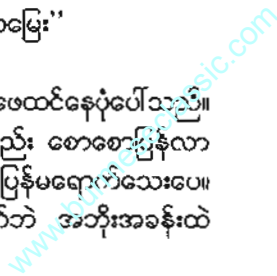
ကုမ္ပဏီကို သရထံနာမည်နှင့် ရသွားတာကို ခင်ပျော်နေတာလည်း မခံစားနိုင်။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေကိုရှင်းမပြုလို့မဖြစ်တော့။ ဆေဖေကိုရှင်းပြဖို့ ခင့်ကိုစောစောအိပ်ခိုင်းလိုက်ရတာပါ။ ဒီကိစ္စ ခင်သိလို့မှ မဖြစ်တာ။

“ဒေါက်ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ၊ မြေးလေးလား ဝင်ခဲ့လေမြေး”

“သားပါဖေဖေ”

မြေးအကောင်းစားကြီးပြန်လာပြီဟု ဖေဖေထင်နေပုံပေါ်သည်။ အခုဟာလော အပြင်သိပ်မထွက်ဘဲ ထွက်လျှင်လည်း စောစောပြန်လာအတ်သော သရထံက ဒီနေ့မှာတော့ အခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်သေးပေ။ ပြန်ရောက်လာလျှင် တခြားသူတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အဘိုးအခန်းထဲ

အရင်ရောက်တတ်သူပါ။

“မောင်ကျော်၊ ငါ့အခန်းထဲတစ်ခါမှမဝင်ဖူးတဲ့ကောင်က ဘာ ကိစ္စလာတာလဲကွ”

“ကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့ပါ”

ကိုကျော်ထင်ကို တအံ့တကြည်ပြီးလဲ့နေရာမှ ဦးပြည်သာ အောင် ထထိုင်လိုက်သည်။ ဒီသားက ဒီလောက်အနေအေးဆေးသူမ ဟုတ်ဘဲ စကားနည်းသူပါ။

ဒါလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်ပိုင်းမှဟု ပြောလိုရသည်။

“ဘာပြောမှာလဲ ပြော၊ ခြေအိတ်လက်အိတ် တွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်”

ဖေဖေပြောမှ သတိမေ့ပြီး ခြေအိတ်လက်အိတ်တွေ မချွတ်ခဲ့ မိတာ သတိထားမိသည်။ မနက်ကကိစ္စ စိတ်ထိခိုက်နေခဲ့တာကြောင့် သွေးဆုတ်အားလျော့သလို ခြေဖျားလက်ဖျားတွေအေးပြီး စေးကပ်နေခဲ့ တာပါ။

ဒါကိုခင်က နဖူးလေးစမ်း လက်ကလေးစမ်းဖြင့် အဲကွန်းတွေ ပိတ်၊ ခြေအိတ်လက်အိတ်တွေစွပ်ပေးပြီး သွေးပေါင်ချိန် ဆေးတိုက် ပျာပျာသလဲ စိုးရိမ်နေခဲ့တာပါ။

ဒီလိုဂရုစိုက်ကြင်နာမှုလေးတွေကြောင့် ဒီမိန်းမအပေါ်မစွန့် လွှတ်နိုင်ခဲ့တာ။ အသည်းနှင့်အောင် အသက်ပေးစုံလောက်အောင် ချစ် ခဲ့မိတာမို့ အပြစ်မမြင်ရက်ဘဲ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ မျက်စိအောက်က အ ပျောက်မခံနိုင်ဘဲ ချစ်နေခဲ့ရတာ။

ဒါပေမဲ့...

“ဟိတ်ကောင် မင်းကျန်းမာရေးမကောင်းရင်လည်း ပြောစရာ ရှိရင် နောက်နေ့မှပြော၊ လူကြီးဖြစ်တဲ့ငါတောင် အဲကွန်းဒဏ်ခံနိုင်တယ်။

င်းနေမကောင်းလို့ဆိုပြီး အဲကွန်းပိတ်မပေးနိုင်ဘူး”

“ရ... ရပါတယ်ဖေဖေ မပိတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အခန်း ထဲပြန်ရောက်ရင် ခြေအိတ်လက်အိတ်တွေ ချွတ်လိုက်မှာပါ”

“ဒါဆိုဘာပြောမလို့လဲပြော”

“သ... သရထံကို ကုမ္ပဏီပေးမယ့်ကိစ္စ ပြန်စဉ်းစားပါဦးလား ဟေ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကုမ္ပဏီကို စီမံအုပ်ချုပ်မှုမလုပ်တတ်မှာစိုးလို့ ဘာ အဲဒီအတွက်မပူနဲ့ အခုလွှဲပြောင်းပေးထားမယ်ဆိုပေမယ့် ကျောင်း ဦးရင် လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့သင်တန်းတွေ အုပ်ချုပ်မှုစီမံမှုသင်တန်း တွေ လိုအပ်တဲ့ပညာတွေကို သင်ခိုင်းဦးမှာပါ၊ ပြည်သာအောင်က နောက်မသိ ဦးနောက်ချောင်နေတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ”

“အဲ... အဲလိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုး... သရထံကို ဒီ လောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့အရာတွေ မပေးသင့်ဘူး”

“ဘာကွ၊ ငါကမင့်သားကိုပေးတာ၊ မင်းကဘာလို့မကျေနပ် ခြစ်နေတာလဲ မောင်ကျော်၊ မင်းတို့ရတာနည်းပြီး သူရတာများလို့ မနာ ချိဖြစ်ရအောင် သူကမင်းတို့မွေးထုတ်ထားတဲ့သားမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

ယောင်ယမ်းကာ ထွက်သွားခြင်းမဟုတ်၊ ဒီစကားပြောဖို့ လာခဲ့ တာပါ။ ဖေဖေကအံ့ဩလွန်းစွာနှင့် ခုတင်ပေါ်ကဆင်းရပ်ပြီး...။

“ဒါဆို မင်းတို့မွေးထားတာမဟုတ်ဘဲ မွေးစားခဲ့တာပေါ့၊ ဒါ ကြောင့် အမွေမပေးသင့်ဘူးလို့ ပြောတာလား၊ မင်းအမွေစားအမွေခံ မွေးစားခဲ့တယ်ဆိုရင် ပေးသင့်တာပေးရမှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာပဲလေ၊ မပေး ချင်ရင် အစကတည်းက မင်းမမွေးစားခဲ့ဖို့ပေါ့ကွ၊ ငါကတော့ ငါ့အပေါ်ဒီ ကလေးကောင်းလို့ မင်းတို့မွေးစားခဲ့တာဆိုလည်း မြေးအဖြစ် သတ်မှတ်

ပြီး ပေးရတော့မှာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ သရဲထိက ကျွန်တော့်သားမဟုတ်ပေမယ့် ခင်ရဲ့သားပါ”

“ဘာ”

ဦးပြည်သာအောင် ထပ်ဆင့်အံ့ဩကာ မျက်လုံးပါပြူးသွားသည်။ တက်တစ်ချက်ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လျက်

“ဒါဆိုမင်းအမြတ်တန်းတန်ဖိုးထားပြီး ခိုးပြေးသွားတဲ့ခင်နန္ဒာက အပျိုမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုလပ်ပေါ့၊ မုဆိုးမပေါ့”

“အဲဒါတွေမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟိတ်ကောင် ငါဒေါသတွေထွက်နေတယ်နော်၊ ငါ့ကိုရှင်းအောင်ပြောစမ်း”

“အလိုမတူဘဲ မှားယွင်းရာကရတာပါ။ ဖေဖေသဘောမတူကန့်ကွက်ပြီး မတူမတန်ပြောလို့ မြင့်ဦးဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ အရွဲ့တိုက်တဲ့ခဲတယ်။ အဲဒီကောင်က တစ်နေ့ခင်ကို ချိန်းတွေ့ပြီး အအေးခွက်ထဲမှာ အိပ်ဆေးခပ်စော်ကားခဲ့တယ်။ ခင်ကဘာမှမသိဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ့အပျိုရည်မပျက်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ။ နောက် ကျွန်တော်နဲ့ခိုးရာလိုက်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့အချိန်မှာလည်း ကျွန်တော်နဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်လို့ပဲ သူထင်နေတာ”

“အာက္ခာ”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်နေထိုင်မကောင်းလို့ ဆေးစစ်ကြည့်တဲ့အချိန်က ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကိုသားသမီးရအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူးလို့ပြောလိုက်ပြီးသားပါ။ ဒါကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပဲသိတယ်။ အဲဒါကြောင့် သရဲထိက ကျွန်တော့်သားမဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ ဖေဖေဘာအမွေမှ မပေးပါနဲ့ ပေးစရာမလိုပါဘူး”

“မင်း... အခုမှ ပြောရသလား။ ပြောရလား မောင်ကျော်၊ ဒီကိစ္စဖြစ်ရင် တစ်သက်လုံးမင်းနွားကျခံနေမှာလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို

မိန်းမကိုပေါင်းသင်းနေတာလဲ။ သိတဲ့အချိန်ကစပြီး မင်းကွာရှင်းခဲ့ရမှာ၊ ပြတ်ပြတ်သားသားစွန့်ပစ်ခဲ့ရမှာ”

ကိုကျော်ထင် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ယမ်းကာ

“ကျွန်တော်ခင်ကို မကွာရှင်းနိုင်ပါဘူး။ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဒီအမှားက သူ့ကိုယ်တိုင်လော်မာဖောက်ပြန်တဲ့ အမှားမဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုချစ်လျက်နဲ့ အဲဒီကောင်နဲ့တွဲခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ခင်ကိုတစ်သက်လုံးပေါင်းသင်းပြီးချစ်သွားမှာပါ။ ဒါ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်ရဲ့သွေးသားကိုတော့ ကျွန်တော်လုံးဝသားတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုနိုင် အမွေမပေးနိုင်ပါဘူး”

“မောင်ကျော်... မင်း... မင်းကွာ”

ဦးပြည်သာအောင် ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတဆက်ဆက်တုန်နေကာ

“မင်းကတော့ တစ်သက်လုံးပေါင်းသင်းချင်ပေမယ့် ငါကတော့

ချွေးမအဖြစ် မသတ်မှတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဒီလိုဖောက်ပြန်တာတတ်တဲ့မိန်းမမျိုးကို မင်းအမေဖြစ်ခဲ့တာတောင် ငါခွင့်မလွှတ်ခဲ့ဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးမသာယာလို့ဘဲ အကြောင်းပြုပြု၊ သဘောမတူလို့အရွဲ့တိုက်တဲ့ခဲတယ်ပဲအကြောင်းပြုပြု၊ အဲဒါ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်တာပဲ၊ လော်မာဖောက်ပြန်တာပဲကွာ၊ ကြည့်စမ်းငါမှာတော့ ငါ့သွေးသား ငါ့မျိုးဆက်ဆိုပြီး ချစ်လိုက်ရတာ၊ မင်း... မင်းကနွား... နွားကျခံနေတဲ့ကောင်၊ ဟိတ်ကောင် အခုချက်နှုန်းအဲဒီမိန်းမနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်”

“ကျွန်တော်အဲလိုမလုပ်နိုင်ပါဘူးဖေဖေ ခင်ကိုမကွာရှင်းနိုင်ပါ

ဘူး”

“ဘာ... ဘာကွာ”

ဦးပြည်သာအောင်ဒေါသဖြစ်လွန်းစွာ ခုတင်အံ့ဂုက်ထဲမှာ အမြဲတမ်းသိုဂုက်သိမ်းဆည်းထားသော ခြောက်လက်မအသွားရှိသည့် ဓား

၁၅၆ ◊ လှပ

မြောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

နိမြန်းခက်ထန်နေသော မျက်နှာနှင့် ဓားအိမ်ကိုဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး

“ငါကမျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ငါ့မျိုးဆက်လေးရပြီဆိုပြီး သဘောမတူတဲ့ကြားက မင်းတို့ကိုပြန်ခေါ်ခဲ့တာ၊ ဒီမယ် ငါကပရဟိတအလှူအတန်းလုပ်နေတဲ့ကောင်၊ မွေးစားထားတာဆိုလည်း ရင်နာနာနဲ့ လက်ခံလိုက်ဦးမယ်၊ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့မိန်းမတွေကိုတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးကွ၊ ဟိတ်ကောင် မင်းကွာရှင်းမလား၊ မကွာရှင်းဘူးလား၊ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ပြောစမ်း၊ မကွာရှင်းရင်မင်းကိုဒီဓားနဲ့ ငါအသေထိုးသတ်မယ်”

“ဖေ... ဖေဖေ”

တကယ်ထိုးဖို့ရှေ့တိုးလာတာမို့ ကိုကျော်ထင်နောက်ကိုခြေနှစ်လှမ်းလောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ဖေဖေဘယ်လိုပြောပြော ခင့်ကိုတော့မကွာရှင်းနိုင်ပါ။ ခင့်ကို ဟိုးအရင်ကတည်းက အမြတ်တန်းချစ်ခဲ့သည်။

ဖေဖေကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်လာစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ။ ဖေဖေမတူမတန်နိမ့်ချဆက်ဆံခဲ့လို့ ခင်အရွဲ့တိုက်ရင်း ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင်သွေးကိုတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါ။ ဒီရင်သွေးကြောင့် ဖေဖေပြန်လက်ခံခဲ့တာမို့ ဒီအချိန်ထိ မျက်နှာမကြည့်ချင်ဘဲ ကြည့်ရ၊ သားတစ်ယောက်အဖြစ်မဆက်ဆံချင်ဘဲ ဆက်ဆံရ၊ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံထားခဲ့ရတာပါ။

ဒါတွေဘာမှ မသိသော ခင်ကတော့ ကိုယ်အနေအေးဆေးတာကြောင့် သရထံအပေါ် ဆက်ဆံရေးမနွေးထွေးတာလို့ ထင်ခဲ့သည်။ ဒီလိုနေတာလည်း ကြိုက်ပုံမရဘဲ သားအပေါ်ကြင်နာလိုလား၊ နွေးထွေးလို့လားဟု စိတ်ဆိုးချင်ခဲ့၏။ ကိုယ့်ကိုချစ်ပေမယ့် သားနှင့်ပတ်သက်လျှင်တော့ ခင်စိတ်ကောက်တတ်ခဲ့သည်။

ဒါတောင် ခင်မွေးထုတ်ခဲ့တာ အမြွှာလေးပါ။ အရင်ဆုံးခင် ခိက်ထဲကထွက်လာသည့်ကလေးကို လက်သည်ကိုအကူအညီတောင်းပြီး ကိုယ်တိုင်တောထဲမှာသွား၍စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။

တစ်ယောက်ကိုချစ်ထားခဲ့ရတာက ခင်ရင်သွေးမို့ပါ။ ဒါတွေကို ဆေးရုံဆေးခန်းမသွားနိုင်ဘဲ ချို့တဲ့စွာမွေးရသည်မို့ ပင်ပန်းပြီး ခင်သတိလစ်နေခဲ့တာကြောင့် အမြွှာမွေးလို့မွေးမှန်းပင် မသိခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဟိတ်ကောင်”

“ဗျာ... ဗျာဖေဖေ”

“မင်းဘာကြောင့်တောင်တောင်ဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါမင်းကိုမသတ်ခဲ့ဘူးထင်နေလားမောင်ကျော်၊ မင်းတို့ကို အပင်ပန်းခံပြုပျိုးထောင်ခဲ့တာ၊ ဒီလိုဂုဏ်သိက္ခာနဲ့နေနိုင်အောင်ကြိုးစားခဲ့တာ၊ သိက္ခာမရှိတဲ့မိန်းမတွေအတွက် နွားကျခံဖို့မဟုတ်ဘူး အဲလိုဖြစ်မယ့်အစား မင်းတို့ကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဖေ... ဖေဖေ၊ ဟာ... မလုပ်နဲ့ဖေဖေ၊ မလုပ်ပါနဲ့”

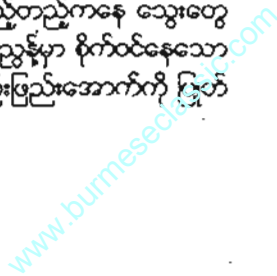
“အ... အား... အား”

“ဟင်... ဖေ... ဖေဖေ၊ ဖေဖေ”

ဓားနှင့်ကိုယ့်ကိုထိုးသောဖေဖေလက်ကို တွန်းထိုးရှောင်တိမ်း၍ ရုန်းကန်လိုက်သည့်အချိန်မှာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဖေဖေသူ့ကိုယ်သူ ထိုးမိသွားသည်။ တအားအားညည်းညူရင်း ပျော့ခွေကျသွားတာမို့ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရ၏။

ဓားဦးချွန်စိုက်ဝင်နေသော ရင်ညွန့်တည့်တည့်ကနေ သွေးတွေ မြင်မကောင်းအောင် ပွက်ခနဲထွက်လာသည်။ ရင်ညွန့်မှာ စိုက်ဝင်နေသော ဓားကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့်ဖေဖေလက်က တဖြည်းဖြည်းအောက်ကို ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဖေဖေ... ဖေဖေ”

ကိုကျော်ထင် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ သွေးပျက်ထိတ်လန့် သွား၏။ နှာခေါင်းနားကို ကပ်ကြည့်သော်လည်း လေဝင်လေထွက်တော့။

“ဘယ်... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဖေ... ဖေဖေသေပြီ၊ ဟာ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲကွာ ဖေဖေ”

ဒါကိုယ့်ရဲ့ညပါဒါနဲ့ကြောင့် ဖြစ်တာ၊ ကိုယ်သာရုန်းကန်တွန်းထိုး တာမျိုးမလုပ်လျှင် ဖေဖေဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုစားနှင့်ထိုးတာ လည်း ဟန်ဆောင်ခြိမ်းခြောက်တာပဲဖြစ်မှာပါ။

ဘာ... ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဒင်... သရထံ... ဒီကောင်ပြန်ရောက်နေပြီလား၊ ပြန်လာခါနီး ပြီလား။ အမွေတွေက ဖေဖေကရှေ့နေနှင့် လွှဲပြောင်းပြီးပြီမို့ ဒီကောင် လက်မှတ်ထိုးယူရုံပဲ ကျွန်တော့တာ။

ပြန်ရုပ်သိမ်းမည့်ဖေဖေမှ မရှိတော့လျှင် ရှေ့နေကြီးလက်ထဲမှာ ရှိသော စာချုပ်စာတမ်းတွေက အတည်ဖြစ်ပေတော့မည်။ ကိုယ်ကနေ သွေးသားရင်းမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ကန့်ကွက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။

ဒီလိုသာလုပ်လိုက်လျှင် ခင်ကကိုယ့်ကို စိတ်နာကြည်းကာ စွန့်ခွာသွားမှာ သေချာသလောက်ရှိသည်။ သူမသားကိုအထိပါးခံပါမလား၊ အမြွှာကပ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာကိုပါ သိသွားနိုင်သည့်အခြေအနေဖြစ် တာမို့ ဆုပ်လည်းစူးစားလည်းရှူးဘဝမျိုး ဖြစ်နေမိသည်။

သရထံ... မင်းဒီအတိုင်းပျောက်ကွယ်သွားမှဖြစ်မှာ။

အတွေးများဖြင့် ဖေဖေကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲကကူရုံ မပျက်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီကိစ္စကို အဘိုးကိုသိပ်ချစ်သော သရထံလာမှ . . . .

အခန်း (၃၀)

“ဟာ... အဘိုး... အဘိုး။ အဘိုးဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ် တာလဲ”

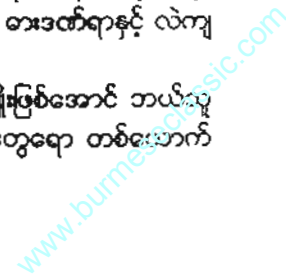
ဓားဒဏ်ရာနှင့်လဲနေသောအဘိုးကို သူ့လျှင်မြန်စွာပြေးပေးပြီး အသက်ရှူသံကိုနားထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ... အဘိုးအသက်မရှိတော့ဘူး၊ ဟာ... အဘိုးကိုဘယ် သူသတ်သွားတာလဲ၊ အဘိုးရာ”

သူယူကျွန်းမရ အဘိုးလက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်၊ ရင်ဝကဓားကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ဖြင့် မခံစားနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ အရင်နေ့တွေက အပြင်ထွက်ဖြစ်ရင်တောင် စောစောအိမ်ပြန်ပြီး အဘိုးအနားမှာ နေပေး ခြင်းခဲ့တာပါ။ ဒီနေ့က ငွေလနှင့်တွေ့ပြီးမှ သရထံဆီသွားကာ စကားတွေ ပြောနေတာနှင့် အိမ်ပြန်ချိန်နောက်ကျသွားသည်။

ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် အဘိုးအခန်းထဲကို အရင် ဆီးလာခဲ့တာပါ။ အခုတော့ အဘိုးကအခန်းထဲမှာ ဓားဒဏ်ရာနှင့် လဲကျ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

အဘိုးကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ။ ဒီလိုမျိုးဖြစ်အောင် ဘယ်သူ သတ်တာလဲ။ သူခိုးလား၊ ဓားပြလား။ အိမ်ကလူတွေရော တစ်ယောက် နှစ်ယောက် သိကြဘူးလား။

“အဘိုး... အဘိုး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ... ဖေဖေ”

“ဖေဖေ”

“သရထံ... မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖေဖေဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ကျွန်သည့်လူတွေက အံ့သြထိတ်လန့်ရုံဆိုပေမယ့် ကိုကျော်ထင်ကတော့ သရထံကို မယုံသင်္ကာမျက်ဝန်းများဖြင့် လက်ညှိုးထိုးသည့် မေးခွန်းက ဒီအဖြစ်အပျက်ကို အပြစ်ပုံချဖို့အတွက် သရထံကို သံသယဝင်နေသလိုပါ။ ခင်နာနွားက အဘိုးကိုဖက်တွယ်ထားသော သားအဖကို ခူးလောက်ထိုင်ချလျက်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲသား၊ သားအော်သံကြားမာမိတို့နိုးလာတာ၊ သား... သားအဘိုးကိုဘယ်သူ”

ခင်နာနွားကဆက်မပြောနိုင်အောင် ဆို့နှင့်နေသည်။ ကိုကျော်ထင်ကရှေ့တိုးလာပြီ။

“သူ့ခိုးလား၊ ဓားပြလား ဖေဖေကိုဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ၊ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းမရလို့ လူသတ်သွားတာဖြစ်မယ်၊ တူလေးသရထံ မမြင်လိုက်လား ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော်အဘိုးအခန်းထဲဝင်လာတော့ အဘိုးကို ဒီအတိုင်းတွေ့ရတာပဲ”

“တခြားဘာပစ္စည်းတွေပျောက်သေးလဲ ရှာကြည့်ကြဦးစေ၊ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းမပေးလို့လား၊ ဖေဖေက ခုခံကာကွယ်လို့ လူကိုသတ်သွားတာလား”

“အခန်းထဲမှာ ခြေရာလက်ရာပျက်တာလည်း တစ်ခုမှမရှိဘူး၊ တံခါးတွေလည်း တစ်ခုမှပွင့်တာမရှိဘူး၊ ဒါအတွင်းလှုပ်ဖြစ်ရမယ်”

“ဒေါ်ဆွဲမိရော”

“ရင်”

မေးလိုက်ခါမှ မယုံနိုင်အောင် ဝမ်းနည်းသွေးပျက်နေသော ဒေါ်ဆွဲမိက တုန်ယင်စွာထူး၏။

“ဒေါ်ဆွဲမိရော ဖေဖေအခန်းထဲက ဘာအသံမှ မကြားမိဘူးဘူး၊ အစောကြီးအိပ်ရာဝင်တာလား ဒေါ်ဆွဲမိ”

ကိုကျော်ထင် ခပ်တည်တည်လေသံမာမာနှင့် မေးလိုက်တော့ ဒေါ်ဆွဲမိက တုန်ကယင်ထူးပြီး ရှေ့ထွက်လာသည်။

“သူဌေးကြီး... သူဌေးကြီးဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ သူဌေးကြီးမယ်၊ အသက်ရှိသေးလား၊ သေချာကြည့်ကြပါဦး၊ ဆေးရုံပို့လို့ရသေးဘူး၊ ရဲစခန်းတွေတာတွေတိုင်ဖို့ အကြောင်းကြားမှဖြစ်မယ်၊ ဒီအတိုင်း မိကြည့်မနေကြပါနဲ့”

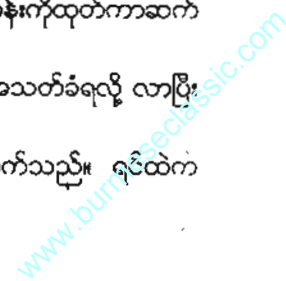
ဒေါ်ဆွဲမိငိုချလိုက်မှ အားလုံးအံ့အားသင့်နေရာက မျက်ရည်အဖို့ သတိရကြသည်။ သရထံက အဘိုးကိုယ်ကြီးကိုပွေ့ချီထားရာမှ နည်းညင်းစွာအောက်ကိုချလိုက်ပြီ။

“ရဲစခန်းကို အမြန်အကြောင်းကြားလိုက်ပါဒယ်ဒီ၊ ဒီကိစ္စအမြန်ဆုံးသိရမဖြစ်မယ်၊ အဘိုးကို ဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ၊ ဘာလို့ဒီလိုလုပ်သွားတာလဲ၊ အဘိုးနဲ့ဘယ်သူရန်ငြိုးရှိလို့လဲ၊ တောက်... ဘယ်လိုလူတွေက ဒီလိုလုပ်သွားတာလဲကွာ”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရအံ့ကြိတ်ပြီး သရထံပြောတော့ ကိုကျော်ထင် ဘယ်သူမှမမြင်အောင် မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ ပြုံးမှ ဖုန်းကိုထုတ်ကာဆက်ဆိုက်ပြီ။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ကျွန်တော်အဖေအသတ်ခံရလို့ လာပြီး အိမ်ဆေးပေးပါခင်ဗျာ၊ အိမ်နံပါတ်က”

အိမ်လိပ်စာပြောလိုက်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲက

လှိုက်တက်လာကာ ဝမ်းနည်းစွာတစ်ချက်ရှိက်၍...

“ဖေဖေရယ် ကာလို့ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဖေဖေကို ဘယ်အ
သတ်သွားတာလဲ၊ မမြင်ရက်မကြည့်ရက်ပါဘူးဖေဖေရယ်၊ အိမ်ထဲမှာ
ပြီး ရောဂါဝေဒနာနဲ့မဟုတ်ဘဲ ဒီလိုပုံစံမျိုးအသေဆိုးနဲ့ သေရသလား
ဖေဖေရယ်၊ သားတို့ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ နာကျင်နေအောင် လုပ်ခဲ့ရလားဟု

ကိုကျော်ထင်က ဝမ်းနည်းပြီးမျက်ရည်ကျနေပေမယ့် ဦးပြည်
သာအောင်ကိုယ်ကြီးကို လုံးဝမတိုမထိ။ ကိုမောင်လွင်ကတော့ ဖအေကြီး
သူ့ကို မကြည့်ရက်သလို မျက်လုံးကြီးပိတ်၍ အံကြိတ်ထားသည်။

သီရိကြွေလည်းဝမ်းနည်းသလို မျက်ရည်လည်၍ ခင်နာ
မျက်ရည်မဆယ်နိုင်စွာ ရှိုက်ရှိက်ပြီးငိုသည်။

ဒေါ်ဆွဲမိကတော့ ဦးပြည်သာအောင်ကို ထိုင်ကန်တော့ပြီး မျက်
ရည်တွေကျလို့ . . . .”

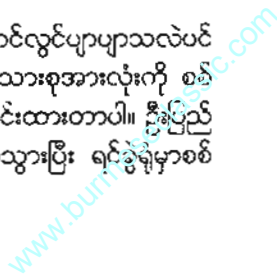

အခန်း (၃၁)

“ကျွန်တော်တို့အခန်းတွင်းအခန်းပြင် တစ်အိမ်လုံးတစ်ခြံလုံး
ကို စစ်ဆေးကြည့်တာတော့ အပြင်လူဝင်တဲ့ခြေရာလက်ရာ၊ အခြေအနေ
ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားတွေအားလုံး စေ့စေ့စပ်စပ်
ဆွဲသေချာချာကို စစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ အဲဒါ ဒီအိမ်ထဲမှာ ဦးပြည်သာအောင်
နဲ့ ရန်ငြိုးရန်စရှိတဲ့သူ၊ ဒါမှမဟုတ် ပြဿနာတက်ဖူးတဲ့သူ၊ ရှင်းရှင်းမေး
ရရင် ဦးပြည်သာအောင်ကိုမုန်းပြီး ပြီးနေ၊ နာကြည်းနေတဲ့သူများ ရှိပါ
သလား”

“ဟာ... ကျွန်တော်တို့က အားလုံးမိသားစုတွေချည်းပါ။ သား
နစ်ယောက်ချွေးမနစ်ယောက် မြေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူ့စိမ်းဆိုလို့
အိမ်အကူ ဒေါ်ဆွဲမိတစ်ယောက်ပဲရှိတာပါ။ သူကလည်း ကလေးဘဝ
ကတည်းက ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ဆွေမျိုးသားချင်းလို ဆက်ဆံလာတဲ့သူ
တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေကို သတ်ပစ်ရဲလောက်အောင် လုပ်မယ့်
သူတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးမှူးရဲ့အမေးကို ကိုမောင်လွင်ပျာပျာသလဲပင်
ဖြေရှင်းပြသည်။ ရဲမှူးက အားလုံးစစ်ဆေးပြီး မိသားစုအားလုံးကို စစ်
ဆေးမေးမြန်းဖို့ အိမ်ရှိလူကုန်၊ ဧည့်ခန်းမှာ စုဝေးခိုင်းထားတာပါ။ ဦးပြည်
သာအောင်ရဲ့အလောင်းကိုတော့ ဆေးရုံကိုသယ်သွားပြီး ရင်ခွံရိုမှာစစ်

ဆေးနေကြသည်။

မိသားစုအားလုံးမှာ ဦးပြည်သာအောင်သေသွားသည့်အတွက် ပူပင်သောကဖြစ်နေကြရသည့်အချိန်မှာ ရဲတွေ့ရဲ့စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းနဲ့ နေရသည့်အတွက် စိတ်ဦးနှောက်တွေ ခြောက်နေကြရသည်။ အားလုံး ရဲ့မျက်နှာများက ညှိုးငယ်ဝမ်းနည်းနေကြပါသည်။

ရဲမှူးက အားလုံးကိုတစ်ချက်မျက်လုံးဝေကြည့်လျက် . . .

“ဦးပြည်သာအောင်အလောင်းကို ဘယ်သူတွေ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ။ ကျွန်တော်က အပြင်ကပြန်လာတဲ့အချိန်တိုင်း အဘိုးအခန်းကို အရင်ဆုံးဝင်တတ်ပါတယ်။ အဘိုးကိုနင်းနှိပ်ပေး၊ အဘိုးနဲ့စကားတွေပြောပြီးမှ ကိုယ့်အခန်းကိုပြန်နေကျပါ။ ညကလည်း အဲလိုပဲ အဘိုးအခန်းကို ဝင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဓားဒဏ်ရာနဲ့လဲ ကျသေဆုံးနေတာကို တွေ့လိုက်ရတာပါ”

“အိမ်ကလူတွေကိုချက်ချင်း အသိပေးအကြောင်းကြားတာမျိုး မလုပ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... အဘိုးကို ဓားဒဏ်ရာနဲ့လဲနေတာ တွေ့တွေ့ချင်း အရမ်းအံ့ဩဝမ်းနည်းပြီး ပွေ့ထူမိသလို အသက်ရှင်နေဦးမလားစမ်းသပ်ကြည့်မိပါတယ်။ အဘိုးအသက်ပစ္စုပ္ပန်တာကိုသိမှ ထိတ်လန့်ပြီးအော်ငိုမိတာပါ”

“အဘိုးနဲ့တစ်ခုခုပြဿနာတက်လို့ ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်သွားတာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟာ... မ... မဟုတ်ပါဘူး။ အဘိုးနဲ့ဘာပြဿနာတက်စရာ ရှိလဲ။ အဘိုးက ကျွန်တော့်ကိုအရမ်းချစ်တဲ့သူပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း အဘိုးကိုချစ်တယ်။ သေစေလောက်အောင်နာကြည်းစရာဘာမှမရှိပါဘူး”

“အေးလေ... သွေးစွန်းနေတဲ့ မင်းရဲလက်နဲ့အဝတ်အစားတွေကိုသေချာစစ်ဆေးနေတာပဲ။ အဖြစ်မှန်ကို သိရမှာပါ။ ဥပဒေကို လက်

တစ်လုံးခြားလုပ်လို့မရဘူး။ လူညံ့စားလို့မရဘူး။ မိသားစုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် ကတောက်ကဆစ်တံလိုက်မာန်ပါကိစ္စမျိုးဆိုတာ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒီတော့အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကအားလုံးကို မေတ္တာရပ်ခံတောင်းဆိုပါတယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန်တိတိကျကျ ဖြေပေးပါ”

“ဒီအိမ်က တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ရမယ်လို့ အတိအကျ စွပ်စွဲနေတာလားဆရာ”

သီရိကြွေရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်အမေးကို ရဲမှူးကြီးက ခပ်လေးလေးနှင့် စိတ်မကောင်းစွာခေါင်းညိတ်၍...

“အပြင်က ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သံသယဝင်စရာတစ်ခုမှမရှိလို့ အတွင်းကလူတွေကို ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးနေရတာပါ။ နာရေးကိစ္စမပြီးသေးလို့ အိမ်မှာစစ်ဆေးနေတာ။ ဒီကြားထဲမှာ အပြစ်ရှိတဲ့သူက ဝန်မခံဘူးဆိုရင် နာရေးပြီးတာနဲ့ ရဲစခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့တစ်ယောက်ချင်းခေါ်စစ်ဆေးမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် တရားဥပဒေအတိုင်း အမှန်အတိုင်းအဖြစ်မှန်ပေါ်အောင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ပူးပေါင်းပေးပါ ကူညီပေးပါ”

“အဲဒါတော့ ဆရာတို့လွန်တယ်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဒီလိုမျိုးစိတ်လိုက်မာန်ပါ ဒေါသဖြစ်တတ်တဲ့သူ၊ ဟိုး... ဖေဖေကိုလွန်ဆန်တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးရှင်။ ဖေဖေကိုကြောက်ရွံ့ရှိသေးလေးစားတဲ့သူချည်းပါ။ ပြီးတော့ သားကိုသူ့အဘိုးက အချစ်ဆုံးပါ။ သားနဲ့ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်းကိစ္စ ဘာမှမရှိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် သားကို သံသယမေးခွန်းတွေ မမေးပါနဲ့ရှင်”

ခင်နန္ဒာဝင်ပြောလိုက်၍ ရဲမှူးကြီးရဲ့အကြည့်က သရထံဆီ ရောက်သွားကာ...

“သေတဲ့လူကို အရင်ဆုံးတွေ့တာ ဒီကလေးဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့သူ့လက်တွေ အဝတ်အစားတွေမှာ သေသူရဲ့သွေးတွေစွန်းနေတယ်။ ဒီအန်အေစစ်ရင် အဖြေပေါ်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် တရားမဝ်က အမှန်ကို

ကိုယ့်ဘာသာဝန်ခံလိုက်ရင် အပြစ်ဒဏ်ပေါ့သွားနိုင်လို့ စစ်ဆေးနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်းဆုံးပြောရရင်တော့ ဒီအထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ဝန်မခံဘူးဆိုရင် အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့သံသယဖြစ်ရမှာပါပဲ ခင်ဗျာ အားလုံးကို တရားခံလို့လည်း ယူဆနိုင်ပါတယ်။

“ဗျာ”

“ရှင်”

အားလုံးတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။ ဟိုလူဖြစ်နိုင်လား၊ ဒီလူဖြစ်နိုင်လားဖြင့် အချင်းချင်းသံသယတွေဝင်သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဒီအထဲမှာ ကိုကျော်ထင်တစ်ယောက်ကတော့ မှင်အသေဆံ့ပါ။ ကိုယ်လုပ်ထားသည့်အပြစ်မို့ ကိုယ့်ကိုသံသယကင်းအောင် ကူညီရနေခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒီအိမ်မှာ သားအကြီးဆုံးက ဘယ်သူပါလဲ”

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်ပါ။ ကျွန်တော်ဖေဖေရဲ့သားအကြီးပါ”

“ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးကရော”

“သူပါ... ခင်နာလို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဒီကသရထံက ခင်ဗျားရဲ့သားနော်”

“ဗျာ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟိုကသားအငယ်ပေါ့”

ကိုမောင်လွင်ကိုမေးဝေါ့ပြီးမေးတော့ ကိုမောင်လွင်ခေါင်းညှစ်၍ . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော့်နားမည်မောင်လွင်ပါ။ သူကကျွန်တော့်ဇနီးသိရိကြော့”

သိရိကြော့ပဲခုံးကိုခက်ပြီး ကိုမောင်လွင်ပြောပြီးချိန်မှာ ရဲမှူးကြီး မျက်လုံးက ဒေါ်ဆွေမိဆီရောက်သွားပြီး သေချာကြည့်၍ . . .

“ဒေါ်ဆွေမိနော်၊ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကျွန်မဆယ်နှစ်သမီးကတည်းက ဦးပြည်သာအောင်တို့အိမ်ကိုရောက်တာပါ။ ဦးပြည်သာအောင်အိမ်ထောင်မကျသေးဘူး၊ ဒီကလေးတွေလည်း မမွေးသေးပါဘူး။ ဒီမိသားစုက ကျွန်မအပေါ်ကောင်းလို့ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ဒီအချိန်ထိ အတူနေလာခဲ့တာပါ”

“ဪ... တော်တော်တောင်ကြာခဲ့ပြီပဲ။ မိသားစုလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အားလုံးရဲ့အကြောင်းကိုလည်း သိနေမှာပဲ။ ဒီအိမ်မှာ အမွေကိစ္စတွေနဲ့ မိသားစုတွေပြဿနာတက်တာမျိုးရောရှိလား ဒေါ်ဆွေမိ”

“ရှင်... အဲ... အဲဒါ”

“အားလုံးရှေ့မှာမို့ ပြောရခက်ရင် မပြောပါနဲ့။ ကိုယ့်ရဲ့ပိုင်ရှင်သူဌေးတွေချည်းပဲဆိုတော့ ကြောက်ရွံ့ရှိသေနေရတာနဲ့ ထိန်ချန်ထားရတာလည်းရှိမှာပဲ။ တစ်ယောက်ချင်းစီ စစ်ဆေးရင်တော့ ကျွန်တော်တို့မေးသမျှကို အမှန်အတိုင်း ဖြေပေးစေချင်တယ်။ ဒါမှအမှုမှန်ပေါ်မှာမို့ တရားခံက သူ့အပြစ်ဒဏ်မခံရဖို့အတွက် ဒေါ်ဆွေမိကို အပြစ်ပုံချချင်လည်း ပုံချနိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်ဆွေမိကလည်း ဒေါ်ဆွေမိကို သံသယမဝင်ဖို့အတွက် တွေ့ရင်တွေ့တဲ့အတိုင်း မြင်ရင်မြင်တဲ့အတိုင်း ဖြေပေးစေချင်တယ်။ မဟုတ်ရင် ဒေါ်ဆွေမိလည်းတရားခံဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ရှင်... ကျ... ကျွန်မသူဌေးကြီးကိုမသတ်ပါဘူး။ သူဌေးကြီးတို့ ကျွန်မငယ်ငယ်ကတည်းက လေးစားခဲ့ရ ချစ်ကြောက်ရှိသေခဲ့ရတာပါ။ အဲ... အဲလိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတောင်မရှိပါဘူး။ တကယ်ပြောတာပါ”

“ထောင်ထဲမှာရောက်နေတဲ့သူတွေအားလုံး ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ဝန်ခံရာခိုင်နှုန်းတော်တော်နည်းပါတယ်။ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ဝန်ခံ

ပြီး ထောင်ကျခံမယ်ဆိုရင် ဒီနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ထောင်တွေအားလုံး တရားတွေဆုံတောင်ဆုံမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ကိုကျော်ထင်ကလွဲ၍ အားလုံးရဲ့အကြည့်များ ဒေါ်ဆွမ်းသံသယမကင်းစွာ ရောက်သွားကြသည်။ ဒေါ်ဆွမ်းမှာ အမှားမလုပ်ထာပေမယ့် အားလုံးရဲ့အထင်လွဲသောအကြည့်ကြောင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ခေါင်းကြီးငုံထားရှာသည်။

ရဲမှူးကြီးရဲ့အကြည့်က သီရိကြွေဆီပြောင်းသွားပြန်သည်။ သီရိကြွေမှာ ရဲမှူးကြီးရဲ့မျက်လုံးကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲဘဲရှိရှာသည်။ ရဲမှူးကြီးက အားလုံးကိုတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်သံသယမကင်းအောင် တိုက်ပေးပြီး အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိဘူး။

“ခင်ဗျားက ချွေးမအငယ်ပေါ့”

“ရှင်... ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးပြည်သာအောင်အပေါ် မကျေနပ်စရာတွေမရှိပါဘူးနော်”

“ရှင်... မ... မရှိပါဘူး။ ဆက်ဆံရေးအားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ ကျွန်မနဲ့က အဆင့်အတန်းတူတယ်။ သဘောမတူလို့ ခိုးရာလို့ ပြေးထားတာမျိုးလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ သဘောမကျပေမယ့် ကျွန်မတော့ လက်ခံပေးပါတယ်”

“ခင်ဗျားကိုလက်ခံပေးတယ်ဆိုတော့ ချွေးမအကြီးကို လက်မပေးတဲ့အနေအထားတွေ ရှိခဲ့တယ်ပေါ့”

“ရှင်... ကျွန်မပြောတာက”

“ထိန်ချန်မထားပါနဲ့ သိသလောက်ပြောပါ။ ခင်ဗျားမပြောလို့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုမေးရင် သူပြောရမှာပဲလေ။ သူမပြောလို့ တခြားတစ်ယောက်ကတော့ပြောကိုပြောမှာ။ ဖုံးကွယ်ထားရင် ခင်ဗျားမှာလည်း အပြစ်ရှိသွားပါလိမ့်မယ်”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်တို့က အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ အခြေအနေမှန်ကို စစ်ဆေးနေရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ခင်နဲ့ကိုကျော်က ဖေဖေသဘောမတူလို့ ခိုးပြေးကြတာပါ။ အဆင့်အတန်းမတူလို့ မတန်မရာပြောတာကြောင့် ခင်က တခြားတစ်ယောက်နဲ့တောင် တွဲလိုက်ပါသေးတယ်”

“ကြွေ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဒီကိစ္စက ဖေဖေသေတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

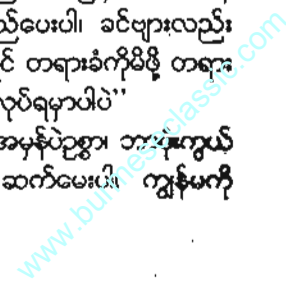
ဦးကျော်ထင်ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောတာကြောင့် ရဲမှူးကြီးမျက်မှောင်ကြွတ်သွားကာ...

“ကျွန်တော်တို့ ဒေါ်သီရိကြွေကိုမေးနေတဲ့အချိန်မှာ ဦးကျော်ထင်ဝင်မပြောစေချင်ဘူး။ ဘယ်အရာက အမှုဖြစ်စေတာလဲ။ လူသတ်မှု ကျူးလွန်တာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လေ့လာနေရတဲ့သဘောပါ”

“မဆိုင်တဲ့စကားတွေနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တရားခံဖြစ်အောင် ဖိအားပေးနေသလိုတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“အပြင်ကလူက ဝင်သတ်သွားတာ။ ဒါမှမဟုတ် ပစ္စည်းလာခိုးရင်း ဓားပြဝင်တိုက်ရင်း လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်သွားတဲ့သဘောဆိုရင် မိသားစုတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုမျိုးမေးမြန်းစုံစမ်းနေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ဒီမိသားစုထဲမှာ ဦးပြည်သာအောင်ကို တကယ်သေစေချင်လို့ လုပ်ကြံတဲ့သူက အပြစ်ဝန်ခံမယ်ဆိုရင်လည်း မေးမြန်းစစ်ဆေးနေစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို နားလည်ပေးပါ။ ခင်ဗျားလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ။ အမှုတစ်ခုဖြစ်ပြီဆိုရင် တရားခံကိုမိဖို့ တရားခံအစစ်ကို သူ့အပြစ်သူ့ဝန်ခံဖို့အတွက် ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပါပဲ”

“ဟုတ်သားပဲကိုကျော်၊ ကြွေပြောတာအမှန်ပဲစွဲစွဲ။ ဘားဖူးကွယ်ထားစရာရှိလို့လဲ။ ရဲမှူးကြီးတို့မေးစရာရှိတာ ဆက်မေးပါ။ ကျွန်မကို မေးရင်လည်း အမှန်အတိုင်းပဲပြောမှာပါ”

ခင်နန္ဒာက အပြစ်မလုပ်ထားသူမို့ ရဲဝံ့စွာပင်ပြောသည်။ ဦးကျော်ထင်ကတော့ ခင်နန္ဒာအတွက် စိုးရိမ်ပြီးမျက်နှာတွေပျက်နေ၏။ သရထံကို တရားခံဖြစ်သွားစေချင်ပေမယ့် ခင်နန္ဒာကိုတော့ အထိပါးမခံနိုင်ပေ။ သားအတွက်ကာကွယ်ချင်သလိုဖြစ်နေတာကြောင့် သရထံကိုပို၍မုန်းတီးနေခဲ့သည်။

သရထံသာ တရားခံဖြစ်ပြီး ထောင်ကျသွားလျှင် အားလုံးအေးချမ်းပြီဟု ယူဆနေခဲ့၏။ ရဲမှူးကြီးက အားလုံးရဲ့မျက်နှာများကို အကဲခတ်ပြီးမှ...

“ဒေါ်သီရိကြွေပြောသလိုဆိုရင် ဦးပြည်သာအောင်နဲ့ ဒေါ်ခင်နန္ဒာရဲ့ ဆက်ဆံရေးက အဆင်မပြေဘူး။ အာယာတတွေလည်းရှိခဲ့မှာပေါ့။ အဲဒီလိုဖြစ်တော့ ဦးပြည်သာအောင်အပေါ် အမှန်းအငြိုးတွေရှိခဲ့မှာပေါ့။ တခြားယောက်ျားနဲ့မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီးတောင် တွဲခဲ့သေးတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

“အဲဒါက ကျွန်မအိမ်ထောင်မကျခင်က ငယ်ရွယ်စိတ်နဲ့ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သူ့သားထက်သာတာ တွဲပြမယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ပေါ့။ နောက်တော့ကိုကျော်ကို မခွဲနိုင်တဲ့စိတ်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ခဲ့တယ်။ မြဝတီဘက်မှာ ဒုက္ခတွေခံပြီးနေခဲ့ကြရပါတယ်။ သားလေးရမှ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ထားတဲ့သူသားကို အိမ်ပြန်လာဖို့ခေါ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မကမေ့ပေးတဲ့သားလေး သရထံကိုချစ်ပေးတာနဲ့တင် ကျွန်မဒီအိမ်မှာ ကျိုးခွံစွာနေနိုင်ခဲ့တာပါ။”

“ဒီကြားထဲမှာ ဦးပြည်သာအောင်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကရော လုံးဝသဘောမတူခဲ့ဘူးဆိုတော့ ချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရဲ့လား။”

“အိမ်မှာခေါ်ထားတာ ချွေးမအဖြစ် သတ်မှတ်လို့ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ လူသတ်မှုဖော်ထုတ်တာမဟုတ်ဘဲ။ အိမ်တွင်းရေးကို စပ်စုနေသလိုဖြစ်နေပြီ။ ဖေဖေ့ကိုသတ်တာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲ လက်ငွေရာရာ၊ ဒီအန်လ်အစစ်၊ ဒါဆိုအဖြေပေါ်နေပြီပဲ။”

“ဒါလောက်ပဲဆိုရင် ဒီကမောင်သရထံပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ သေသွားတဲ့ဦးပြည်သာအောင်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ မောင်သရထံရဲ့လက်ငွေရာတွေပဲ နေရာအနှံ့တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ သူတစ်ယောက်ပဲ သူ့အဘိုးကိုကိုင်တွယ်ဖက်ပွေ့ပေးထားတာကိုး။ တကယ်ဆိုသတ်တဲ့သူတရားခံအစစ်က သူ့လက်ငွေရာကိုချွန်ခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ကို စာအုပ်စာပေတွေဖတ်၊ ဗညာတတ်တဲ့လူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တရားခံဖြစ်အောင် ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဟင်”

ရဲမှူးကြီးပြောသလိုဆိုရင် သရထံက တရားခံမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား။ ရဲမှူးကြီးက အဓိပ္ပာယ်ပါပြီးလျက်...။

“ဦးကျော်ထင်က သရထံကို တရားခံဖြစ်စေချင်တယ်ထင်တယ်။”

“ဗျာ... မ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေကို သတ်တဲ့ တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်စေချင်တာပါ။”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့စစ်ဆေးနေတာပဲလေ။ ဦးကျော်ထင်အဲလိုဝင်ပြောနေမယ်ဆိုရင် တရားခံတွေဖို့ နှောင့်နှေးသွားပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ရိုက်နှက်စစ်ဆေးနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ မေးမြန်းနေတာပါ။ ဦးပြည်သာအောင်က ခင်ဗျားတို့အားလုံးရဲ့မိသားစုအကြီးအကဲတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့အုပ်ချုပ်မှုကိုမကြိုက်တဲ့သူက စိတ်လိုက်မာန်ပါကိစ္စမျိုးရှိနိုင်ပါတယ်။”

“ဟုတ်သားပဲကိုကျော်၊ စကားနည်းပြီး အနေအေးဆေးတဲ့ ကိုကျော်က ဒီနေ့မှ ဘာလို့စကားတွေများနေတာလဲ။ ဖေဖေ့အသုဘအတွက် စီစဉ်ရဦးမှာ။ အခုမေးမြန်းနေတဲ့ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးသွားတော့မကောင်းဘူးလား။”

ကိုမောင်လွင်စကားတွေကိုလည်း ရဲမှူးကြီးရဲ့ တပည့်တွေ မှတ်

၁၇၂ ◊ လုံ့

တမ်းယူနေသည်။ ရဲမှူးကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် . . .

“ကဲ... ဒါဆိုဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲ၊ အသုဘကိစ္စတွေလုပ်ရဦးမှာဆိုတော့ အားနာပါတယ်၊ နောက်ရက်မှ တစ်ခါထပ်လာပါမယ် အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ အားလုံးကိုကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

စုံစမ်းမေးမြန်းသည့်အဖွဲ့တွေ ပြန်သွားမှ အားလုံးသက်ပြင်နေနိုင်တော့သည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဟိုကတရားလား ဒီကတရားခံလားဖြင့် မယုံမရဲသံသယတွေနှင့် အကဲခတ်နေမိကြ၏။ အမှန်းမျက်ဝန်းတွေ ကူးလူးစပ်ယှက်လျက် . . .။

အခန်း (၃၂)

“ဘာ... ဘာပြောတယ်ထက်ခိုင်း၊ အဘိုးသေပြီဟုတ်လား၊ ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဘိုးက ကျန်းကျန်းမာမာကြီးပါ၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ သွေးတိုးရောဂါတော့နည်းနည်းရှိတယ်၊ သွေးဆောင့်တိုးလို့ သေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အသတ်ခံရတာ”

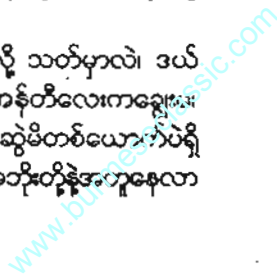
“ဘာ”

ကားထဲမှာ သရထံရဲ့အံ့ဩသံကြီးက ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ခံကြိတ်တက်ခေါက်မှုကလည်း မေးကြောကြီးတွေ တင်းရင်းလျက် ပြင်းဆန်နေကား...။

“ဘယ်သူသတ်တာလဲ၊ အဘိုးကို ဘယ်ကောင်လုပ်သွားတာလဲ”

“မသိဘူး၊ အပြင်ကလူမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ရဲတွေကမိသားစုတွေကို စစ်ဆေးနေတယ်”

“အာ... မိသားစုတွေက အဘိုးကိုဘာလို့ သတ်မှာလဲ၊ ဒယ်နဲ့အန်ကယ်လေးက အဘိုးရဲ့သားတွေ၊ မာမိနဲ့အန်တီလေးကဈေးမီးလည်းမြှေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူစိမ်းဆိုလို့ ဒေါ်ဆွဲမိတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ဒေါ်ဆွဲမိကလည်းကလေးဘဝကတည်းက အဘိုးတို့နဲ့အတူနေလာ

ခဲ့တာ။ အဘိုးကို ချစ်ကြောက်ရိုသေရုံမဟုတ်ဘူး။ သံယောဇဉ်လည်းနဲ့ တယ်။ အဘိုးကိုသတ်ပစ်ရက်လောက်အောင် လုပ်ရက်မယ့်သူမဟုတ်ဘူး။ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလိုအပြစ်ကြီးကျူးလွန်ရဲပါ့မလား။

“ဒါဆို ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။ မိသားစုထဲမှာ အမွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်တဲ့သူရှိနေမှာပဲ။ အဘိုးက ကုမ္ပဏီကိုမင်းနာမည်နဲ့ လွှဲမယ်လို့ပြောတဲ့နေ့က အန်ကယ်လေးရော အန်တီလေးရော မကျေနပ်ဘူး။ အဘိုးကိုပြောလို့ အဘိုးတောင်ဆူလိုက်သေးတယ်။”

သရထံမျက်မှောင်ကြုတ်သွားလျက်

“ဒါဆိုအဘိုးကို အန်ကယ်လေး၊ ဒါမှမဟုတ် အန်တီလေးသတ်လိုက်တာလား။ အဘိုးအခန်းထဲသွားပြီး စကားများရင်းနဲ့ ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်သွားတာလား။”

သရထံက သူ့ဘာသာတွေးဆပြောပြီး ခေါင်းကိုတစ်ချက်ချင်း ယမ်းရွံ့...

“မ... မလုပ်လောက်ပါဘူး။ ငါ့ကိုပေးတာမကျေနပ်တောင် အဘိုးအပေါ်တော့ အဲလိုမလုပ်ရက်လောက်ပါဘူး။”

“မာမိရော၊ မာမိကတော့ တစ်သက်လုံးချွေးမအဖြစ် အိမ်အမှတ်ပြုမခံရဘဲ မတူမတန်သလို အနိမ့်ခံလာခဲ့ရတာ။ မာမိမှာ မာနထေ မခံချင်စိတ်တွေ ရှိမနေဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။”

“ထက်ခိုင်း... မင်းကမာမိကို မုန်းနေတဲ့စိတ်ကြောင့် အဲဒါပြောထွက်တာလား။ မာမိက အဲလိုကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တတ်တဲ့စိတ်မပါဘူး။ အရမ်းကိုနူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး မိန်းမပီသ မိခင်ကောင်းပီသတဲ့သူပဲ။ အဲဒီအိမ်မှာ အိမ်ကျွန်လို့နေခဲ့ရပေမယ့် တစ်ချက်ကလေးမှ မငြိုငြင်အပြုံးမပျက်ခဲ့ဘူး။ သားကိုချစ်ပေးတာနဲ့တင် အရာရာကျေနပ်ပေးမိနိုင်ခဲ့တဲ့မာမိပါ။”

“လူ့စွဲစိတ်ကိုအပြင်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကြည့်ရုံနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး။”

အတွင်းစိတ်မှာ မခံချင်စိတ်တွေ၊ မာနတွေ၊ အပြိုးအာယာတတွေ ရှိနေတတ်တာပဲ။ ရင်ကနေ မွှေးထုတ်ထားတဲ့သားသမီးကိုတောင် ကျိုးထိုးထိုးခွေးစားစားစွန့်ပစ်ရက်သေးတာ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး မကျူးလွန်ရဲဘဲနေပါ့မလားသရထံ။”

“ဟင်”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ဟုတ်နေပြန်သည်။ ဒါဆိုအဘိုးကို မာမိသတ်ခဲ့တာများလား။ ဒယ်ဒီလည်း သွေးသားအရင်းကို စွန့်ပစ်ရဲခဲ့သူပါပဲ။

“မင်း... မင်းပြောသလိုဆိုရင် ဒယ်ဒီလည်း အဘိုးကိုသတ်ရက်တဲ့သူဖြစ်နိုင်သလားထက်ခိုင်း။ သွေးသားအရင်းကို ဒယ်ဒီလည်းစွန့်ပစ်ခဲ့တာပဲလေ။ လူသတ်ရဲတဲ့စိတ်မရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူမိန်းမကို သမီးချွေးမအဖြစ်လက်မခံပေးဘဲ အိမ်ဖော်လိုခိုင်းနေတာကို အဘိုးအပေါ် နာကြည်းချက်တွေရှိချင်ရှိနေနိုင်တယ်။”

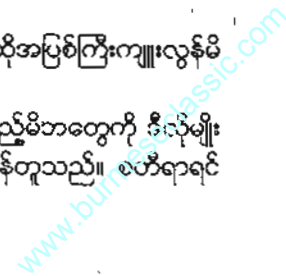
“ဒါဆိုဒယ်ဒီရောမာမိရော ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့။”

“ဟာ... မ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲလိုမလုပ်လောက်ပါဘူး။ ဘာလို့ဒယ်ဒီက ကိုယ့်အဖေကိုယ်သတ်မှာလဲ။ မာ... မာမိလည်း မလုပ်လောက်ပါဘူးကွာ။ မာမိက အရမ်းကိုမွှေးထွေးချစ်ခင်တတ်တဲ့သူပါ။ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိက မင်းကိုစွန့်ပစ်တဲ့အပြစ်လောက်ပဲရှိချင်ရှိမှာပါ။ ဒီအပြစ်ကြီးကိုတော့ ကျူးလွန်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။”

သရထံခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် လက်မခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။

ကိုယ့်ကိုမွှေးထုတ်ခဲ့သည့်မိဘတွေမို့ ထိုအပြစ်ကြီးကျူးလွန်မိလိမ့်မည်ဟု တွေးပင်မတွေးရဲပေ။

မင်းထက်ခိုင်းကတော့ သူ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့သည့်မိဘတွေကို ဒီလိုမျိုး မလုပ်လောက်ပါဘူးလို့ ယုံကြည်ဖို့ ခက်ခဲနေဟန်တူသည်။ စဟီရာရင်

ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်တွေက တင်းရင်းနေလျက်..

“အဘိုးကိုလုပ်ရက်ကြတယ်ကွာ၊ အခုချိန်မှာ ဘယ်သူသတ် သွားတယ်ဆိုတာ သိချင်တာထက် အချိန်ကြာကြာအတူနေခွင့်မရသေး တဲ့အဘိုးကို နှမြောတယ်၊ အဘိုးကိုငါကြာကြာပြုစုခွင့်မရလိုက်သေးဘူး ကွာ”

“ငါလည်းအရမ်းကိုယူကျွေးမရ ထိခိုက်ခံစားရတယ်၊ အဘိုးက ငါ့အပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့တာ၊ ငါ့အနာဂတ်အထိတောင် တွေးပေးခဲ့ တဲ့သူပါ။ ငါ.. ငါ့အဘိုးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လေးတောင် တွေ့ခွင့်မရလိုက် ဘူးကွာ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ”

သရထံသည်းထန်စွာရှိုက်လိုက်တော့ ပန်းလေးကိုဖက်ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး...

“အဘိုးရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို မင်းလိုက်ဖို့ချင်တယ်ဆိုရင် မင်း ပြန်သွားလိုက်လေ၊ ငါဒီမှာကျန်ခဲ့မယ်”

“အဲ... အဲလိုလည်း မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကွာတော့”

“ငါ့ကိုထည့်မတွက်နဲ့၊ ငါကအခုမှ အဘိုးနဲ့တွေ့ရတာ၊ မင်းက အသက်နဲ့အမျှ အဘိုးရဲ့အချစ်ကို ခံလာခဲ့ရတာ၊ မင်းနောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကန်တော့သင့်ပါတယ်ကွာ”

“ငါ... ငါအဲဒါဆို အသုဘပိုပြီးရင် မင်းနဲ့လာလဲပါ့မယ်”

“ရက်လည်တဲ့အထိနေချင်လည်းနေပါကွာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီ လောက်ရှုပ်တွေ့နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကိုဘာကြောင့်စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲဆို တာလည်း စိတ်မဝင်စားချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ငါ့အခုမှ စိတ်တွေပိုပြီး ပင်ပန်းနေတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မယုံကြည်ချင်တော့ဘူး”

“ထက်ခိုင်း... အဲလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ မင်းစိတ်လျှော့ ပြီး အရင်ဘဝကို ပြန်မသွားပါနဲ့၊ ငါမင်းကိုအဲဒီဘဝထဲ အရောက်ခံ ချင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စတွေပြီးသွားရင် အားလုံးပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြတ်ပြတ်သာ

သားငါလုပ်မယ်”

“အဲဒါကနောက်မှ အခုက ငါပဲအဘိုးကိုသတ်တဲ့တရားခံဖြစ် မလား၊ ဘယ်သူဖြစ်မလဲမသိဘူး ဘာကြောင့်ဒီကိစ္စပေါ်လာပြီး ဒီလို တွေဖြစ်လာတာလဲမသိဘူးကွာ”

“မင်းကိုပြည့်ပြည့်စုံစုံ စည်းစိမ်တွေစံစားစေချင်လို့ ဒီလိုတွေ လုပ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုမှ ငါလည်းစိတ်မကောင်းပါဘူးထက်ခိုင်းရာ၊ ငါလည်း ဘာမှကိုမပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ အဘိုးအတွက်လည်း ရင်ထဲဆိုနှင့်နေ တယ်၊ မင်းအတွက်လည်း ရင်ထဲမကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာမှတော့ ရင်မဆိုင်လို့မှမရတော့တာ၊ ငါ... ငါသွားလိုက်တော့မယ်ထက်ခိုင်း၊ မင်း နဲ့အဝတ်အစားလဲ၊ ဖုန်းချင်းလဲရအောင်၊ ကိစ္စပြီးရင် ငါပြန်ထွက်လာပါ မယ်”

“အေးပါ... ငါလည်း ကိုထွန်းနဲ့တွေ့ရတာပေါ့ကွာ၊ အဘိုးကို တော့ ငါကန်တော့ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ မင်းလည်းကန်တော့လိုက်ပါ၊ အဘိုးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်က မလုပ်ဘူးကွာ”

နှစ်ယောက်လုံး မျက်ရည်ကျသည်။ အဘိုးအတွက် ဘာမှမလုပ် ပေးလိုက်နိုင်ကြ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုမျိုးနဲ့ ကြုံရတာလဲဆိုတာပဲ နားမလည်နိုင်တာပါ။

အဘိုးကိုသတ်သည့်တရားခံက ဘယ်သူလဲ။ ဘာလို့ဒီလိုလုပ် တာလဲ။

တရားခံက တခြားသူစိမ်းမဟုတ်ဘူးဆိုလျှင်... ။

အခန်း (၃၁)

“သရထံ”

အဘိုးရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲ လောင်မြိုက်သွားသည့် အခါမှာ သရထံဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မထားနိုင်။ တအင့်အင့်တအီးအီး အသံထွက်ကာ ရှိုက်ငိုချလိုက်သည်။ လူကလွတ်ထွက်သွားတာမို့ လန့်ကျသွားတော့မည့်အချိန်မှာ ငွေလဟံသာက ဖမ်းထိန်းဖက်ပွေ့ထားသည်။ သူဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ငွေလပန်းလေးပေါ်မျက်နှာမှောင်၍ အားရပါးရင်ချပြီး ကူကယ်ရာမဲ့သူတစ်ယောက်လို ငွေလကို အာကိုးတကြီးဖက်တွယ်ထားလိုက်မိသည်။

“သရထံ... နင့်စိတ်ကိုထိန်းပါဟယ်၊ လူဆိုတာသေမျိုးချည်ပါပဲ။ ဒီလမ်းကိုဘယ်သူမဆိုသွားကြရမှာပါပဲ”

“ငါနားလည်ပါတယ်၊ ငါသိပါတယ်ဟာ၊ လူကြီးရောဂါနဲ့ ငြိမ်ခံပြီး သေသွားရတယ်ဆိုရင်တောင် ငါဖြေသာပါသေးတယ်၊ အခုက လူသတ်ခံရတာ၊ သူများသတ်လို့သေရတာ”

“ဒါကတော့ ကံပဲဟယ်၊ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့သေရမလဲ ဆိုတာ သတ်မှတ်ပြီးသားပဲ နင့်စိတ်ကိုဖြေပါဟာ”

“ငါ... ငါအဘိုးကို ဘာမှလုပ်မပေးလိုက်ရဘူးဟာ၊ ငါ... အဘိုးကို”

“သရထံရယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ဝမ်းနည်းစွာပြောရင်းငိုနေသော သရထံကို ငွေလဖက်တွယ်၍ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျောင်းနေလိုက်သည်။ အခုတလော သူမကို အရင်လိုတရင်းတနီးမနေတော့သည့်သရထံက အခုတော့လည်း ရင်းနှီးစွာပင် ဖက်တွယ်နေပြန်သည်။ အဘိုးဆုံးလို့ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေတာကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါ။ အရေးကြီးချိန်ကျမှ ကျော်သက်က အနားမှာ မရှိ။ ရွာကလူတွေကို ပြန်လိုက်ပို့နေသည်မို့ သူမတစ်ယောက်တည်း သရထံကို အားပေးနေရသည်။

တစ်မိသားစုလုံးကြေကွဲနေတာမြင်တော့ သူမလည်းစိတ်မကောင်းပေ။ သရထံအဘိုးက လူသတ်ခံရပြီးသေတာမို့ လုပ်ငန်းရှင်အသိုက်အဝန်းတစ်ခုလုံး အံ့ဩနေကြသည်။

ပြီးတော့သတ်သည့်သူကလည်း တခြားကမဟုတ်ဘဲ မိသားစုထဲကဆိုတော့ ပိုပြီးအံ့ဩကြရသည်။ အများဆုံးသံသယဝင်ခံနေရသူက သရထံဖြစ်နေသည့်အတွက် ဘယ်လိုပေးမအားပေးရမှန်းပင်မသိတော့ပေ။

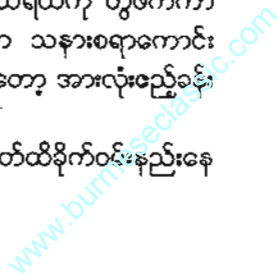
သရထံ ဒီလိုမျိုးမလုပ်ဘူးဆိုတာတော့ သူမယုံကြည်သည်။ သူ့အဘိုးက ဒီလောက်တောင်ချစ်ပြီး အမွေတွေပေးဖို့ သူမနှင့်လက်ထပ်ပေးဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေတာ။

သူ့အပေါ်အရမ်းချစ်မြတ်နိုးကောင်းနေသည့်အဘိုးကို ဘာကိစ္စသတ်စရာအကြောင်းရှိမှာတဲ့လဲ။

“သရထံ... ကားကိုငါမောင်းမယ်နော်”

အရိုးပြာကိုအုတ်ဂူသွင်းပြီးသည်အထိ သရထံကို တွဲဖက်ကာ အားပေးမိသည်။ သရထံရဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုက သနားစရာကောင်းလွန်းလှပါသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ကြသည့်အခါမှာတော့ အားလုံးညှော်ခန်းထဲမှာ အရုပ်ကျိုးပြတ်ပုံကျသွားကြသည်။

“နင်နားနားနေနေလေး နေလိုက်ပါ၊ စိတ်ထိဒိုက်ဝင်းနည်းနေ

လည်း အရင်ချိန်တွေပြန်မရတော့ဘူး။ ကျန်းမာရေးထိခိုက်လောက်အောင် တော့ စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့ဟာ။ နင်တို့မှာ ရင်ဆိုင်ရမှာတွေက ရှိသေးတယ်”

“နင့်ကိုငါ ပြန်လိုက်ပို့မယ်ငွေလ”

“ဟယ်မလုပ်ပါနဲ့၊ နင်ဒီလောက်ပင်ပန်းနေတာကိုဟယ်၊ ငါ့ ဘာသာတက္ကစီငှားပြန်ပါမယ်”

“ငါအပြင်ထွက်ချင်လို့ပါ။ အိမ်ထဲမှာ အရမ်းမွန်းကျပ်နေတယ် တစ်ခုခုကိုပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်လို့ပါဟာ”

“ကာရာအိုကေမှာ သွားဖွင့်ချမလို့လား။ အိမ်မှာကနာရေးဖြစ် နေတာမကောင်းပါဘူးဟယ်”

“ခဏပါပဲ၊ အိမ်ထဲမှာ ဒီလိုကြီးနေရရင် ငါမွန်းကျပ်ပြီးသေ သွားလိမ့်မယ်”

“အေး... အေးပါနောက်နေကျရင် ရဲတွေက လာစစ်ဦးမှာဆို တော့ နင်ပိုပြီးစိတ်ပင်ပန်းရဦးမှာပဲ၊ ဒီနေ့ထွက်ချင်ထွက်လိုက်လေ ငါ့ကို ပြန်လိုက်ပို့တာဆိုတော့ အိမ်ကလူတွေလည်း အမြင်ကောင်းသွားတာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုပြန်လိုက်ပို့မယ်ပြောတာ တကယ်တော့ ထက်ခိုင်းနှင့်လူချင်းလဲရမှာမို့ ဒီဝင်ကိုဆင်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလိုမှမလုပ်လျှင် နာရေးဖြစ်နေချိန်မို့ အပြင်ထွက်လို့ မကောင်းပါ။

သူမာမို့အနားကို ထသွားလိုက်ကား...

“မာမီ... သားငွေလကို ပြန်လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်၊ ညှိုးချုပ်ထား မှာဆိုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းမကောင်းဘူး”

“အင်း... သွားလေသား၊ အရမ်းတော့ညဉ့်မနက်စေခွဲသား ရယ်၊ အဘိုးနာရေးနဲ့ဆိုတော့ မကောင်းဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမာမီ”

ရွှေညိုသိမ်းတဖေ

လွမ်းတမ်းတသည့်စိတ်နှင့် မနမ်းရတာကြာပြီဖြစ်သောမာမီ မီးလေးကို ခပ်ကြာကြာဖိနမ်းခဲ့သည်။ မာမီအံ့သြသလိုဖြစ်သွားပြီးမှ ကြည်နူးစွာပြုံး၏။

ကြင်နာနွေးထွေးစွာ သူ့နဖူးလေးကို ပြန်နမ်းလိုက်၍ သူ့အ လွမ်းတွေပြေသွားသည်။ မာမီက ကြင်နာနွေးထွေးတတ်သည့်မိန်းမ တစ်ယောက်ပါ။ အဘိုးကိုသတ်လိမ့်မည်လို့ လုံးဝမယုံကြည်။ ဒယ်ဒီ... အန်ကယ်လေးနှင့် အန်တီလေး။

သူတို့ရောဖြစ်နိုင်သလား။

အားလုံးရဲ့မျက်လုံးများကို သူ့အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ပါ။ အားလုံးဝမ်းနည်းနာကျင်နေကြသည်။

“သရထံသွားမယ်လေ”

“ဪ... အင်း။ သွားမယ်ငွေလ၊ ငါခဏလေးရေချိုးပြီး အ ဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“အင်း... လုပ်လေရပါတယ်”

သူ့အခန်းထဲသွားချင်လို့ အကြောင်းရှာလိုက်ခြင်းပင်။ ရေချိုး ခန်းဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ လိုအပ်တာလေးတွေ ယူလိုက်သည်။ ထက်ခိုင်းနေသောအခန်းမှာ နေရတာမပြည့်စုံမှုတွေ များလွန်းလို့ပါ။ ပြီးမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ငွေလနှင့်အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်လာ ခင်တောင် အဘိုးမရှိသောအိမ်ပြန်ချိန်တွေ တိတ်ဆိတ်နေမှာပါ။

မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော ကာရာအိုကေဆိုင်ကို ခဏတာ တိတ်ထွက်ပေါက်ရဖို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ ကျော်သက်မပါတာကြောင့် ‘သူ နှင့်ငွေလနှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။

“အပြင်းစားပဲညီလေး၊ မူးအောင်လည်းသောက်မယ်၊ ချွေး ထွက်အောင်လည်း ကချင်တယ်”

သူ့စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ပိတ်တာလေးတွေကိုဖြောလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ထက်ခိုင်းနေရာမှာ အစားဝင်နေရသောအဆောင်မှာ ကိုထွန်းဝင်းကြောင့် သူ့သောက်လည်းမသောက်ရ၊ စားလည်းမစားရ။

ထက်ခိုင်းလိုဒုက္ခတွေကို မြိန်ရေရှက်ရေခံစားနေတာပါ။

“ကမယ်လေငွေလ ဘာလုပ်နေတာလဲ”
မသောက်ရသေးဘဲနှင့်တောင် နှုတ်သွက်အာသွက်ဖြစ်နေသော

သရထံကို အံ့ဩရပြန်သည်။ ဟိုတလောကတော့ မကတတ်မသောက် တတ်သလို နံနံအကြီးဖြစ်နေတာမဟုတ်ပါလား။

ချင့်ချိန်စဉ်းစားမှုတွေဖြင့် ရင့်ကျက်သလို ဖြစ်နေသောအဲဒီ အချိန်က သရထံကို သူမနစ်သက်သဘောကျနေမိသေးတာပါ။ အခု တော့လည်း သရထံကကွက်တွေက စည်းချက်ညီကာ ကြည့်ကောင်း နေပြန်သည်။ သူမကိုတွဲကနေတာလည်း သူမခြေထောက်ကိုမနင်းမိ၊ လက်ရဲဇက်ရဲလိုဖြစ်နေကာ ဟိုတလောကနှင့်လုံးဝမှ မဆိုင်ပြန်။ အိမ်မှာ စိတ်ညစ်စရာတွေရှိတာကြောင့် စိတ်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်လို့ သူမဘန် ကောက်မသွားခင်က အချိန်တွေဆီ ပြန်ရောက်သွားခြင်းလား။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်နေ့လေးကိုတော့ သရထံကို စိတ်သက်သာ ရာရစေချင်ပါသည်။ သရထံဆိုတာ သူမရဲ့သူငယ်ချင်းကောင်းလေး မဟုတ်ပါလား။

ဒီရှုပ်ထွေးမှုတွေက လွတ်မြောက်ပါစေသရထံရယ်...။

အခန်း (၃၄)

အခန်းကို ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ တောက်ပြောင်သန့်ရှင်းမှုကို မြင်လိုက်ရတော့ ကိုထွန်းဝင်းအံ့ဩသွားသည်။ မင်းထက်ခိုင်းဒီလိုသန့် ရှင်းရေးမလုပ်တာ ကြာနေပြီဖြစ်သည်။

ကိုယ်သွင်းပေးထားသည့်အလုပ်တွေလည်းမလုပ်ဘဲ အဆောင် လစာပေးဖို့ သုံးဖို့ဆွဲဖို့ ပိုက်ဆံတွေဘယ်ကရနေမှန်းမသိ။ ကိုယ်ကလည်း ဒီကောင်ကို အချိန်မရွေးစောင့်ကြည့်နေနိုင်တာမဟုတ်ပေ။

မိုးလင်းအိပ်ရာနီးလျှင် အရင်က ကိုယ့်အတွက်မနက်စာစီစဉ် ပေးထားတတ်သော ထက်ခိုင်းက အခုနောက်ပိုင်း ကိုယ်ကားထွက်မောင်း ရင်တောင် အိပ်ရာက မနီးတတ်သေးပါ။

ကိုယ်ပြန်လာလည်း အရင်က ကိုယ့်အဝတ်အစားတွေ လျှော် ပေးထားတတ်သောထက်ခိုင်းက စောစောအိပ်ရာဝင်နေတတ်ပြီး အခန်း တစ်ခုလုံးလည်း ရှုပ်ပွနေတတ်သည်။

ဒီနေ့တော့ဘာတွေစိတ်လိုလက်ရဖြစ်နေပြန်တာလဲ။ အခန်း ထဲ ဝင်လိုက်တာနှင့် ကိုယ့်စိတ်တွေတောင် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်နေလည် ဟု ထင်မိသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီးထက်ခိုင်း၊ ဒီနေ့တော့တယ် ဟုတ်နေပါလား ကွ၊ တစ်ခန်းလုံးတောက်ပြောင်လို့ ငါ့အဝတ်တွေလည်း လျှော်ထား

တယ်ထင်တယ်၊ အဝတ်ညစ်ခြင်းထဲမှာ မတွေ့တော့ဘူး” ဟိုဒီလျှောက် ကြည့်ရင်း ကိုထွန်းဝင်းဝမ်းသာစွာပြောတော့ မင်းထက်ခိုင်ပြီးသည်း ကိုထွန်းဝင်းကိုလည်း သတိရအောက်မေ့စိတ်နှင့် လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး..

“ဒီအတိုင်းခြင်းထဲမှာ အဝတ်ညစ်တွေတွေ့လို့လျှောက်လိုက်တာ ပါ။ ညစာအတွက်လည်း ကျွန်တော်ထမင်းဟင်းတွေ ဝယ်ထားတယ် ကိုထွန်းဝင်းစားတော့မလား။ ကျွန်တော်ထမင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်”

“အေး ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါကရေခိုးချိုးပြီးရင် လမ်းထိပ် ကို ထမင်းထွက်စားမလို့လုပ်နေတာ၊ ဒီနေ့အဝတ်ညစ်တွေများနေလို့ လျှော်ရအောင်ဆိုပြီး စောစောပြန်လာတာကွာ၊ မင်းကကွာ နေ့တိုင်းအဲလို နေတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အခုတလော ငါ့ကိုမခေါ်ချင်မပြောချင် တသီး တသန့်နေချင်နေတယ်မှတ်နေတာ၊ ဒီကောင် ရန်ကုန်ရောက်တာမကြာ သေးဘူး အချို့ပြောင်းနေတယ်လို့ ထင်နေတာကွာ”

“ကျွန်တော် ကိုထွန်းဝင်းကို အားနာပါတယ်ဗျာ”

“ဘာကိုအားနာတာလဲကွာ”

“ဪ... ကျွန်တော်စိတ်က တစ်ခါတလေ မကောင်းလို့ပါ ဟိုလေး... စိတ်ပါတဲ့အခါကျရင် ကျွန်တော်အကုန်လုပ်ပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုတစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့နော်”

“မထင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းလည်းမင်းအဆောင်လခမင်းပေး၊ မင်း ထမင်းမင်းတာသာရှာစားနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်တော့ မပျက်စီး စေနဲ့ကွာ၊ ဘဝပါပျက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ကိုထွန်းဝင်းကို လေးစားပါတယ်၊ ကို ထွန်းဝင်းဆုံးမတဲ့စကားတွေကိုလည်း ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ ဘူး၊ ကံတရားကောင်းအောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ယူရတယ်၊ ကံမကောင်းဆို စိတ်ဓာတ်ယုတ်ညံ့ရင် ဘဝပါအောက်တန်းကျသွားတတ်တယ်လို့ သင် ပေးထားတာ ကျွန်တော်မှတ်ထားပါတယ်”

“ငါ့ကောင်ကြီး ဒီနေ့တကယ်ကို တော်နေပါလားကွာ၊ အေးမိ လူ့စိတ်ဆိုတာလည်း အမြဲတမ်းဘယ်ကောင်းနေပါ့မလဲ၊ ဟကောင်မင်း ဖုန်းမြည်နေတယ်ဟ၊ ဖုန်းတွေဘာတွေနဲ့ ဘယ်ချိန်တုန်းကဝယ်လိုက် တာလဲ၊ ငါတောင်မသိလိုက်ရပါလား”

“ခဏလေးနော်ကိုထွန်း၊ ကျွန်တော်ပြီးမှရှင်းပြမယ်”

သရထံဆီက ဖုန်းဖြစ်နေတာကြောင့် အခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

“ပြော သရထံ ဘာလို့ငါ့ဆီဆက်လိုက်ရတာလဲ၊ ငါဆက်မှာပေါ့ အခုကိုထွန်းငါ့ဆီမှာ ဖုန်းရှိတာသိသွားပြီကွာ”

“အဲဒါတွေပြောမနေနဲ့၊ အခုအဆောင်လမ်းထိပ်မှာရောက်နေ ပြီ၊ မင်းထွက်လာခဲ့တော့”

“ဟား... အခုလား၊ ကြိုပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူးကွာ”

“ငွေလကိုလိုက်ဖို့မယ်ဆိုပြီး အပြင်ထွက်လို့ရအောင်လုပ်လာရ တာ၊ မင်းထွက်လာခဲ့တော့ ငါလမ်းထိပ်ရောက်နေပြီ”

“မင်းကွာ၊ ဒီတစ်ရက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမှာနေခဲ့တာမဟုတ် ဘူး၊ ငါဒီမှာကိုထွန်းဝင်းနဲ့ စကားပြောဖို့လုပ်နေတာ၊ မင်းကငါ့အတိုင်း နေမယ်ပြောပြီး အခန်းထဲမှာလည်းရှုပ်ပွဲ၊ အဝတ်တွေလည်းမလျှော်ဘူး၊ ကိုထွန်းဝင်းသံသယဝင်ချင်နေသလိုပဲ၊ အေးပါ မင်းကသူဌေးသားဆို တော့ မပြောတော့ပါဘူး”

“မပြောနဲ့ ငါဒီနေ့ညစ်နေတယ်၊ အဘိုးနောက်ကို လိုက်သွား ချင်စိတ်တောင်ပေါက်နေတယ်ထက်ခိုင်၊ အိမ်မှာရှိနေတဲ့လူတွေက မိသား အတွေ့ချည်းဖြစ်နေတော့ အဘိုးကိုသတ်တာဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲလို့ ကြည့် မှုမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ငါမွန်းကျပ်လို့သေတော့မယ်”

“အေးအေး... ငါလာပြီ”

သရထံ ငိုအံပါကြီးနှင့်ဖြစ်နေသည်မို့ စိုးရိမ်သွားသည်။ သရထံ

အရက်တွေသောက်ထားသလားမသိ။ အသံတွေကလေးကန်ဝေဝါးလျက် ရှိသည်။ ဖုန်းပိတ်ပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲပြန်ဝင်လာကာ...

“ကိုထွန်း... ကျွန်တော်အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟ... မိုးချုပ်နေပြီ၊ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ခဏပါပဲ ကျွန်တော်ပြန်လာမယ်”

ဇွတ်ပြောပြောပြီး ထွက်သွားသောမင်းထက်ခိုင်ကိုကြည့်၍ ကိုထွန်းဝင်းအံ့သြနေသည်။ ဖုန်းတွေဘာတွေက ဘယ်သူပေးထားလို့ ဒီကောင်ကိုင်နေတာလဲ။

ပြောင်းလဲတော့ပြောင်းလဲနေတာပင်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကပြောင်းလဲနေတာမှန်းလည်းမသိပေ။

“ကိုထွန်း”

“ဟ... မင်းထက်ခိုင်”

အခန်းထဲကို ယိုင်ထိုးစွာဝင်လာတာကြောင့် ကိုထွန်းဝင်းအံ့သြသွားလေသည်။ အခုလေးထွက်သွားသော ထက်ခိုင်က အခုပြန်ဝင်လာပြီး ခန္ဓာကိုယ်မထိန်းနိုင်အောင် မူးလာသတဲ့လား။ လျင်မြန်စွာထ၍ မင်းထက်ခိုင်ကိုထိန်းပေးလိုက်ပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

“မင်းအခုပဲထွက်သွားတယ်၊ ဘယ်ဆိုင်က အရက်ကြမ်းဝယ်သောက်ပြီး ဒီလောက်မူးတာလဲ၊ ဘောင်းဘီအိတ်ကလည်းဖောင်းလို့ ဘာတွေလဲကွ”

“နေနေ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

အိမ်ကသွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံ၊ ရေမွှေးပုလင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးရိပ်သည်ကြိုက်ပါ ယူလာတာမို့ ကိုထွန်းကိုမသိစေချင်။ အဝတ်အစားကတော့ သူ့ရောထက်ခိုင်ရောအဆင်ပြေအောင် ကားပေါ်မှာပင် အဝတ်အစားလဲလာခဲ့တာပါ။ ကိုထွန်းက သူ့အိတ်ကိုဇွတ်နှိုက်ပြီး။

“ကဲ... ပေးစမ်းပါကွာ၊ သိမ်းစရာရှိရင် ငါသိမ်းပေးပါမယ်”

မင်းအခုထွက်သွားပြီး အရက်မူးလာလို့ ငါအံ့သြနေတာနော်၊ မင်းအရက်သောက်တတ်တဲ့ကောင်မှမဟုတ်တာ၊ ခုနလေးကပဲ ငါ့ကိုလေးစားတယ်၊ ငါ့စကားကိုနာခံတယ်ဆို၊ မင်းကွာ ငါ့ညီသာဆို ငါထိုးပစ်လိုက်ပြီ၊ အခုတလောဘာဖြစ်နေမှန်းကိုမသိဘူး၊ ဟာ” သူ့အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကြည့်ပြီး ကိုထွန်းပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒါ... ဒါတွေကတန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတွေပဲ ဟိတ်ကောင်၊ မင်း... မင်းဘယ်စတိုင်းဆိုင်က ခိုးလာတာလဲ၊ မင်းမှန်မှန်ပြောစမ်းထက်ခိုင်၊ ဟိတ်ကောင်”

“ကိုထွန်း”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ထက်ခိုင်လို့ထင်နေလား”

“ဘာ... မင်းကထက်ခိုင်မဟုတ်လို့ ဘယ်သူလဲ၊ မူးပြီးငါ့ကို ခြောင်နေတာလား”

“ကျွန်တော်သရထံ”

“ဘာ”

“ထက်ခိုင်ရဲ့အမြွှာညီအစ်ကို”

“ဟား”

ကိုထွန်းဝင်းက ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ဟုတ်များဟုတ်နေသလား။ မူးပြီးလျှောက်ပြောနေတာလားဟု သေချာကြည့်နေသည်။ ထက်ခိုင်မဟုတ်သည့်အနေအထား ဘယ်နေရာမှလည်း လွဲစရာမရှိ။ ဆံပင်တစ်ခုသာ ပိုပြီးသေသပ်သည်ဟု ထင်မိသည်။

သူကမျက်ရည်တွေရစ်ပိုင်းပြည့်လှုံနေကာ

“ကိုထွန်းမယုံနိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမရှိလောက်ဘူးလို့ထင်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ထက်ခိုင်ကလည်း ကိုထွန်းကို သိစေခင်သေးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိလည်းသိစေချင်မှာပါ၊ အခုဖုံးကွယ်

ထားပေမယ့် နောက်လည်းသိရမယ့် ကိစ္စပဲလေ၊ ကျွန်တော်လည်း မပြောချင်ပါဘူး၊ ကိုထွန်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကျွန်တော့်ရင်တွေထဲမှာ မခံစားနိုင်ဘူးဗျာ၊ အိမ်မှာပဋိပက္ခတွေဖြစ်နေတယ်၊ သူ့စုံစမ်းချင်တဲ့ကိစ္စကလည်း ဘာမှမသိရသေးဘူး၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော်လည်း အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး၊ ဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိတော့ပါဘူး။”

ကိုထွန်းဝင်းပါ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဘာအကြံဉာဏ်မှလည်း မပေးတတ်။ ထက်ခိုင်းနှင့်သရထံကဲ့လွဲမှုတွေကို သံသယဝင်စရာမလိုတော့သော်လည်း စိတ်တွေဘာကြောင့် ပိုပြီးမောပန်းသွားမှန်းမသိတော့ပေ။ မင်းထက်ခိုင်းနှင့်သရထံ သူတို့ကအမြွှာတဲ့လား။ မဝံ့မရဲယုံကြည်ဖို့ကြိုးစားနေရတာ...။

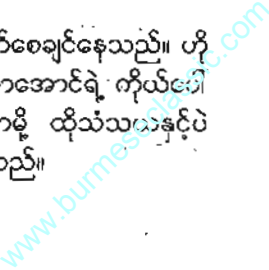
အခန်း (၃၅)

“ယုံကြည်ဖို့ဆိုတာ ဖြေတဲ့သူတွေက မှန်မှန်ကန်ကန် တိတိကျကျ ဖြေဖို့လိုပါတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ဝန်မခံမချင်း အားလုံးကိုတရားခံလို့ ကျွန်တော်တို့သံသယဝင်နေရမှာပါပဲ၊ အဲဒီအတွက်အမှုမှန်ပေါ်အောင် ကျွန်တော်တို့ကလည်း စစ်ဆေးမေးမြန်းရမှာပါ၊ သေသူက မိသားစုဝင်ပဲဆိုပြီး တရားခံကို ငဲ့ညှာစာနာပြီး အမှုကို ခုံးကွယ်ထားလို့တော့ မရပါဘူး၊ ဥပဒေအရ ကျွန်တော်ထို့ဆောင်ရွက်ရမှာပါ။”

ရဲမှူးကြီးနှင့်အဖွဲ့ရောက်လာပြန်တော့ အားလုံးမျက်နှာမသာမယာဖြင့် စိတ်ညစ်ကြရပြန်သည်။ အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ဆိုတော့လည်း မဖြေလို့မရပြန်။

ဒီရက်အတွင်း မိသားစုဝင်တွေအားလုံး ခရီးဝေးမသွားဖို့ သွားလျှင်လည်း သူတို့ကိုအကြောင်းကြားဦးမှဆိုတော့ စိတ်မွန်းကျပ်ကြရတာတော့ အမှန်ပင်။

ကိုကျော်ထင်က ဒီအမှုကို အမြန်ပြီးပြတ်စေချင်နေသည်။ ဟိုလူဒီလူကို မေးမြန်းနေတာကိုမကြိုက်။ ဦးပြည်သာအောင်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ သရထံရဲ့လက်ဗွေရာအများဆုံးတွေထားတာမို့ ထိုသံသယနှင့်ပဲ သရထံကို ဖမ်းဆီးထောင်ချတာမျိုး ဖြစ်စေချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ခင်အထင်မလွဲအောင် တခြားသူတွေသံသယဝင်မလာအောင် ထိန်းသိမ်းနေရင်းက ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပြန်ပတ်ခံရမှာ စိုးရိမ်နေသည်။ အပြစ်က ကိုယ်ကျူးလွန်ထားတာမို့ မလုံမလဲဖြစ်နေခြင်းပါ။ ရဲမှူးကြီးက အားလုံးကိုအကဲခတ်ကြည့်ပြီး...

“အခု ကျွန်တော်တို့သက်သေအဖြစ်သိမ်းဆည်းထားတဲ့ သေဆုံးသူရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ စိုက်ဝင်နေတဲ့ဓားက ဘယ်သူ့ဓားပါလဲ။ ဒီအိမ်မှာ အပြဲသုံးကြက်သွန်လှီးဓားမဟုတ်ဘူးဆိုတော့”

“အဲ... အဲဒါဖေဖေဓားပါ။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်သိမ်းလာခဲ့တဲ့ ဓားလို့ပြောရမှာပဲ။ ဖေဖေက ငယ်ငယ်ကတည်းက အဲဒီဓားကိုကြိုက်လို့ လက်ကိုင်နားမှာ ရွှေကွပ်ထားပါတယ်”

“အဲဒီဓားကို အားလုံးမြင်ဖူးကြတယ်ပေါ့”

ရွေးမနှစ်ယောက်နှင့် သရထံငြိမ်နေကြသည်။ တစ်ခါမှမြင်ဖူးထားခြင်းမရှိငှာမို့ ပြောစရာစကားမရှိဖြစ်နေကြတာပါ။

“မခင်နန္ဒာ မြင်ဖူးပါသလား”

“မမြင်ဖူးပါဘူးရှင်”

“မသိရိကြွေ”

“မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“မောင်သရထံ”

“တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပါဘူးခင်ဗျ”

သရထံအဖြေကို ကိုကျော်ထင်အံ့ဩသွားသည်။ သရထံထံငယ်က ဖေဖေထုတ်ပြုဖူးတာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးထားတာပဲ။ ဖေဖေကလေးက ငယ်ပါသေးတယ်။ ဓားတွေဘာတွေမပြပါနဲ့လို့တောင် ကိုယ်သတိပေးခဲ့ရသေးတာ။

ထိုဓားမှာ ကွပ်ထားသည့် ရွှေအလေးချိန်က ငါးကျပ်သာမကတာ။

“ကိုကျော်ထင်”

“ဗျာ”

“ခုနက ဖေဖေဓားပါလို့ ခင်ဗျားပြောတယ်နော်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းမြင်ဖူးတာလား”

“ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးမြင်ဖူးပါတယ်။ မေမေရဲ့တုန်းက ပြဖူးတာ၊ လိမ္မာတဲ့သားကိုပေးမယ်ဆိုပြီးတော့ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ယူမယ့်မိန်းမတွေနဲ့ သဘောမတူလို့ ဒီဓားနဲ့ထိုးသတ်မယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်တုန်းကလည်း မြင်ဖူးပါတယ်”

“ခင်ဗျားကို အဲလိုလုပ်ဖူးလားကိုမောင်လွင်”

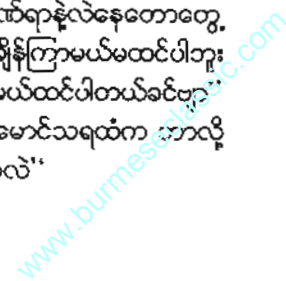
“ကျွန်တော့်ကိုဓားနဲ့တော့ မခြိမ်းခြောက်ဖူးပါဘူး။ ပြဖူးတာတော့ဟုတ်ပါတယ်”

ရဲမှူးကြီးရဲမှူးလုံးများက ကိုကျော်ထင်အပေါ် စူးစူးနစ်နစ် ဖြစ်သွားသည်။ ကိုကျော်ထင်ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားပေမယ့် ဣန္ဒြေတော့မပျက်ပါ။

“ကျွန်တော်တို့ဆရာဝန်စစ်ချက်နဲ့ တိုက်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ သေဆုံးတဲ့အချိန်နဲ့ သေသူကိုတွေ့တဲ့အချိန်က ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကွာဟနေတယ်လို့ စစ်ချက်ထွက်လာပါတယ်။ အဲဒါမောင်သရထံက အဘိုးသေနေတာကို တွေ့တွေ့ချင်း အိမ်ကလူတွေကို ဘာကြောင့် အကြောင်းမကြားတာလဲ။ ဘာလို့ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး ထိတ်လန့်ချောက်ချားပြီး အသိပေးရတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်အဘိုးကို ဓားဒဏ်ရာနဲ့လဲနေတာတွေ့လို့ ထိတ်လန့်ပြီး ဖက်ပွေ့ငိုတာ အဲဒီလောက်အချိန်ကြာမယ်ထင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ အလွန်ဆုံးတစ်မိနစ်နှစ်မိနစ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ထူပူပြီး အဘိုးအတွက်ခံစားနေရတဲ့ မောင်သရထံက ဘာလို့ အဲဒီအချိန်လောက်ပဲရှိမယ်ဆိုပြီး ခန့်မှန်းနိုင်တာလဲ”

“ဗျား... ကျွ... ကျွန်တော်”

“ဟုတ်သားပဲသား၊ ရဲမှူးကြီးတွေကို အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်ပါ။ လူကြီးတွေအားလုံး စိတ်ပင်ပန်းလှပင်ပန်းဖြစ်နေကြရပြီ။ သားနဲ့ အဘိုးဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ စကားများကြတာလဲ၊ သားအဘိုးက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားများပြီဆိုရင် အဲဒီစားခွဲခြားခြောက်တတ်တယ်။ အဲလိုဖြစ်ရင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ့ထိုးမိတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သားကခုန်ကာ ကွယ်ခဲ့လို့ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာလား။ အမှန်အတိုင်းပဲပြောလိုက်ပါသားရယ်၊ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ဝန်ခံလိုက်ပါ”

“ဟာဖေဖေ၊ အဘိုးနဲ့သားအဲလိုဖြစ်စရာအကြောင်းကိစ္စမရှိဘူး။ အဘိုးကသားကိုချစ်လို့ ကုမ္ပဏီလည်းပေးမယ်၊ ငွေလန့်လည်းလက်ထပ်ပေးမယ်လို့ ပြောနေတာပဲ။ သားကိုအဘိုးဘယ်လောက်ချစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုအလိုလိုက်မြတ်နိုးခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖေဖေလည်းသိရဲ့သားနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ အဖြစ်နိုင်ဆုံးက သားပဲလေ၊ အဘိုးကိုယ်ပေါ်မှာ သားလက်တွေရာတွေပဲရှိတယ်။ အဘိုးသေနေတာကိုလည်း သားပဲအင်ဆုံးတွေတာ။ သားအော်သံကြားမှ ဖေဖေတို့အားလုံး ဘာဖြစ်တာဆိုပြီး ပြေးလာကြည့်ကြတာလေ”

“ကိုကျော်... ရှင်က သားကိုတရားခံဖြစ်အောင် မရောက်ရောက်အောင် တွန်းပို့နေတာလား။ သားကဘာကြောင့်သူ့အဘိုးကို လိုလုပ်စရာအကြောင်းရှိမှာလဲ၊ ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်းရှိလည်း ဖေဖေစိတ်တိုင်းမကျတာဆိုလို့ ရှင်တို့ညီအစ်ကိုနစ်ယောက်ပဲရှိတာ မဟုတ်တာလား။ သားကိုတော့ ဘာတွေလုပ်လုပ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေနေ သူ့အဘိုးအပြစ်မမြင်ဘူး။ ခွင့်လွှတ်ထားတယ်၊ စားခွဲခြားခြောက်ရအောင် အပြဿနာတက်စရာအကြောင်းရှိလဲ”

“ဒါဆိုဒီအိမ်မှာ ဖေဖေနဲ့ဒီလိုမျိုးဘယ်သူပြဿနာတက်နိုင်လဲ”

“အမွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်တဲ့သူရှိရင်ရှိမှာပေါ့၊ ကျွန်မဘယ်သူပါလို့ လက်ညှိုးမထိုးချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားမဟုတ်တာတော့ ကျွန်မယုံကြည်တယ်”

အချေအတင် ဖြစ်နေကြတာကို ရဲမှူးကြီးက ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘဲ ကြည့်နေသည်။ ဒီလိုတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ရင်းနဲ့မှ ဖြစ်နိုင်သည့်အခြေအနေတွေကို ဖော်ထုတ်လို့ရမှာမဟုတ်ပါလား။

ခင်နန္ဒာရဲမှူးကလုံးများ သီရိကြွဆီရောက်သွားတော့ သီရိကြွဆံမရပ်နိုင်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားကာ

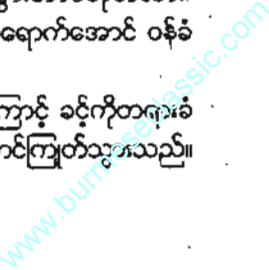
“ခင်သားကို ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးပေးတာ ကြွေတို့က ဘာမကျေနပ်စရာရှိလဲ၊ သရထံက ကိုယ့်တူသားအရင်းမို့ မကျေနပ်စရာအကြောင်းလည်းမရှိဘူး။ ပြီးတော့ စက်ရုံတစ်ရုံထားတာပဲ၊ ကြွေတို့မှာ သားသမီးမျိုးဆက်မရှိတဲ့အတွက် ရေခဲရုံနိုင်တယ်”

“ဒါကတော့ လူ့အတွင်းစိတ်ဆိုတာ မမြင်နိုင်ဘူးလေ”

“အဲလိုပြောကြေးဆို၊ ခင်ရဲ့အတွင်းစိတ်ကရော ဖြူစင်သန့်ရှင်းဒါတယ်၊ ရိုးသားပါတယ်လို့ အာမခံနိုင်သလား။ ချွေးမကို ကျွန်လိုထားလို့ ခင်ရင်ထဲမှာ နာကြည်းချက်တွေရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ရင်းနဲ့ ကျွန်လိုသဘောထားနေတဲ့ဖေဖေကို သတ်ပစ်ချင်တဲ့အထိ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပဲ”

“ဟုတ်သားပဲခင်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမှန်းစိတ်ဆိုတာ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ မကျေနပ်ချက်တွေဖေဖေကို သွားပြောလို့ ဖေဖေကသူသိမ်းထားတဲ့ စားခွဲခြားခြောက်ရင်း ဒီလိုဖြစ်သွားတာမဟုတ်လား။ ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စဆိုရင်လည်း သူများတွေဒုက္ခမရောက်အောင် ဝန်ခံလိုက်ပါဗျာ”

ကိုမောင်လွင်တို့လင်မယားရဲ့စကားများကြောင့် ခင်ကိုတရားခံဖြစ်သွားမှာစိုး၍ ကိုကျော်ထင်ဒေါသဖြစ်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မောင်လွင် မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ခင့်မှာအဲလိုဒေါသတွေမခံချင်စိတ်တွေမရှိဘူး။ ဖေဖေဘယ်လိုပဲဆက်ဆံဆက်ဆံ သူ့သားလေးကို ရွှေပေါ်မြတင်ထားပြီး ဖြည့်ဆည်းအလိုလိုက်ချစ်ပေးလို့ သူက အရာရာကျေနပ်သည်ခံပေးနေခဲ့တဲ့မိန်းမ၊ ဖေဖေကိုရော မိသားစုတွေကိုရော ဘာတွေလုပ်ပေးရလုပ်ပေးရ ပြုပြင်တာတွေပူးလား။ အပြုံးပျက်တာမြင်ဖူးလား။ ဒါတောင်ဖေဖေက အကောင်းမြင်လား။ ကြွေကရော ချွေးမချင်းအတူတူ မျက်နှာသာပေးခံရတယ်ဆိုပြီး ဘာအလုပ်မှ သိပ်ကုမလုပ်ချင်ဘဲ ခင့်ကိုနှိပ်ချဆက်ဆံချင်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ဖေဖေရေမှသာ အပေါ်ယံထားဖြူးပြီး လေးနက်ချင်ဟန်ဆောင်နေတာ၊ ဘာအမွေမှ မရမှာစိုးလို့လေ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

“ဒါဆို ကိုကျော်ရော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ကင်းပါတယ်လို့ အာမခံနိုင်သလား။ ခင့်ကိုချွေးမအဖြစ်အသိအမှတ်မပြုဘဲ ကျွန်လိုထားလို့ ဖေဖေကိုမကျေနပ်ချက်တွေများနေတာလေ၊ တစ်နေ့နေ့ ဖေဖေကို ပေါက်ကွဲမယ်ဆိုတဲ့ဆန္ဒမျိုးနဲ့ ကြိတ်ခဲထားခဲ့တာမဟုတ်လား။ အဲဒီလိုသွားလုပ်ရင်းနဲ့ ဖေဖေနဲ့ဒီလိုမျိုး။”

“တော်စိမ်းကြွေ၊ ငါ့ကိုမွေးထုတ်ထားတဲ့အဖေကို ငါဒီလိုလုပ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။”

“ဒါဆိုဒေါ်ဆွဲမိလား။”

“ဟင်”

ဒေါ်ဆွဲမိ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမကြုံဖူးတာမို့ ပူးယက်ထားသော လက်ကလေးတွေ တဆက်ဆက်တုန်နေရှာသည်။

ကြွေက မျက်စောင်းဝင့်ပြီး...

“ဖေဖေကို ဒေါ်ဆွဲမိလည်း မကျေနပ်ချက်တော့ ရှိနေမှာပဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူနေလာပြီး အိမ်ထောင်မပြုအတွယ်အတာမရာ

ဘဲ အလုပ်အကျွေးပြုစုလာပါရဲ့နဲ့ သူ့ကိုတော့ တစ်ပြားတစ်ကျပ်၊ အမွေပေးတာမျိုးမရှိဘူးလေ။ သားသမီးနဲ့မြေးကိုပဲ ခွဲဝေပေးထားခဲ့တာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖေဖေကို ကြိတ်ဖိုးမျှော်လင့်တာမျိုး ခိုချင်ရှိခဲ့မှာပဲလေ။ အဲဒီအတွက် နာကြည်းပြီးပေါက်ကွဲလို့ ဖေဖေက သူ့ဘေးနဲ့ခြောက်လှန့်ရင်း ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အဲလိုတော့ ဒေါ်ဆွဲမိကို မပုတ်ခတ်လိုက်ပါနဲ့။ ဒေါ်ဆွဲမိကိုယ် တွင်တရားကို မစော်ကားလိုက်ပါနဲ့ကြွေရယ်။ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ သူဌေးကြီးကို အဲလိုမျှော်လင့်တဲ့တာမျိုးရှိပါ့မလား။ တကယ်ကို သူဌေးကြီးကို လေးလေးစားစားအလုပ်အကျွေးပြုစုခဲ့တာပါ။ အဲဒီစေတနာ မှန်ကန်မှုကြောင့်လည်း သူဌေးကြီးက ဒေါ်ဆွဲမိအိုစာနာစာအတွက် ဘဏ်မှာ ခွဲသားသိန်းတစ်ရာအပ်ပေးထားပါတယ်။ လှူဒါန်းလို့ရအောင် ဆေးကုလို့ရအောင်တဲ့”

“ဟင်”

ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှသိမထားကြပေ။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ဖော်ရင်းနှင့် ပြောနေကျမှ မင်းထက်ခိုင်လည်း အကြောင်း ခံသိရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူနှင့်မရင်းနှီးသေးသည့် သူတွေမို့ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆီခိုက်ပုတ်ခတ်ခြင်းမရှိ၊ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

ရဲတွေကအားလုံးပြောသမျှ မှတ်တမ်းတွေယူပြီး ဒေါ်ဆွဲမိကို ထက်ထိတ်ခတ်လိုက်၍ ဒေါ်ဆွဲမိကြောက်လန့်သွားသလို အားလုံးလည်း ဆုံးအားသင့်သွားကြသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲရင်၊ ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ဒေါ်ဆွဲမိကို ဘာလို့ဖမ်းတာလဲရဲမှူးကြီး။ သူကဘာအပြစ်လုပ်လို့လဲ၊ သူကတရားခံမဟုတ်ပါဘူး။”

ကိုကျော်ထင်ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောရှာသည်။ ရဲမှူးကြီးက နှိတ်နှောင်းသည့်ဟန်ဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်တို့လူ့ကို တရားခံဖြစ်နိုင်မယ်ထင်လို့ ဖမ်းလိုက်တာ ပါ။ သေချာစစ်ဆေးကြည့်လို့မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါမယ် မိသားစုထဲမှာ သူစိမ်းဆိုလို့သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ စကားအသွားအလာ တွေ နားထောင်ကြည့်တော့လည်း သူပဲဖြစ်နိုင်တယ်ထင်လို့ပါ”

“ဟာ... အဲလိုသံသယရှိရုံနဲ့ ဒီလိုလက်ထိတ်ခတ်ဖမ်းဆီးသွား လို့ရသလား။ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်တရားစွဲလို့ရတယ်နော်”

“ဒေါ်ဆွဲမိမဟုတ်ပါဘူးလို့ ခင်ဗျားဘာလို့အတိအကျပြောနိုင် တာလဲ ကိုကျော်ထင်”

“ဗျား... ကျား... ကျွန်တော်ပြောတာက”

“ကံပါ... တရားဥပဒေဆိုတာ အမှန်အတိုင်းဖြစ်ရမှာပါ။ ဒေါ်ဆွဲ မိမဟုတ်ရင် တခြားတစ်ယောက်ပေါ့။ အပြင်လူမဟုတ်တာသေချာနေတဲ့ အတွက် ဒီအိမ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ သေချာနေတာ။ ကျွန်တော်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟာ... ဒေါ်ဆွဲမိ”

“ဒေါ်ဆွဲမိ”

ဒေါ်ဆွဲမိပါသွားတာကို အားလုံးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြသည့် ဒေါ်ဆွဲမိမှာ အသက်လည်ကြိုးနေပြီ။ ကတုန်ကယင်တုန်လှုပ်နေရာသည် ဦးကျော်ထင်မှာ သရထံကို ခပ်စိမ်းစိမ်းမျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေ လျက်...။

အခန်း (၃၆)

“ဒေါ်ဆွဲမိကို လက်ထိတ်ဖြုတ်ပေးလိုက်”

ကိုကျော်ထင်တို့ခြံဝင်းထဲက ထွက်သည်နှင့်ဒေါ်ဆွဲမိကို လက် ထိတ်ဖြုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဒေါ်ဆွဲမိက ရဲကားပေါ်ထိုင်လိုက်လာရင်း ကြောက်ရွံ့တုန်ယင်နေသည်။

ရဲမှူးကြီးက ရဲစခန်းရောက်သည့်အခါမှာ ဒေါ်ဆွဲမိကို ရုံးခန်း အတွင်း ကော်ဖီတွေ့မှန်တွေ့ကျွေးပြီး ကောင်းမွန်စွာစောင့်ခံသည်။ ဒေါ်ဆွဲ မိမှာ စားလည်းမစားရဲ သောက်လည်းမသောက်ရဲရာ။

ဒီအသက်အရွယ်ရှိမှ ထောင်ကျရမည်ဆိုလျှင် ထောင်ထဲမှာတင် သေရုံပဲမဟုတ်ပါလား။

“ဒေါ်ဆွဲမိ”

“ရှင်... ရှင်ရဲမှူးကြီး”

“လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျမှာကြောက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ကြောက်ပါတယ်ရှင်၊ ကျား... ကျွန်မဒီအ သက်အရွယ်ထိ ခြင်္တို့ပုရွက်ဆိတ်တို့တောင် နာနာကျင်ကျင်ဖြစ်အောင် သေတံဖူးပါဘူး။ ဦးပြည်သာအောင်ကိုသတ်ဖို့မပြောနဲ့၊ စိတ်နှိုးတောင် မပြစ်မှားဖူးပါဘူး”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ရှင်... ဒါ... ဒါဆိုကျွန်မကို ဘာလို့ဖမ်းခေါ်လာတာလဲ”

“အဲဒီအိမ်ကလူတွေနဲ့ ဦးပြည်သာအောင်ရဲ့ ဆက်ဆံရေး အဖော် အနေမှန်ကို သိချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်နန္ဒာအပေါ် ဦးပြည်သာအောင်က သိရှိကြော့ပြောသလို အိမ်ကျွန်တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အမှန်ပါပဲ။ အစကတည်းက သဘောမတူပါဘူး။ သဘောမတူလို့လည်း ခင်ကိုမောင်ကျော်ထင် ခိုးပြေးသွားတော့ အဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ မြေးလေးရမှ ပြန်ခေါ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင့်ကိုသမီးရွေးအဖြစ် မသတ်မှတ်ခဲ့ပါဘူး”

“အဲဒီအပေါ် ခင်နန္ဒာ နာကြည်းပြီး ဦးပြည်သာအောင်ကို ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူးလား”

“မ... မထင်မိပါဘူးရှင်။ ခင်က အရမ်းကိုရိုးသားသိမ်မွေ့ပါတယ်။ စိတ်ထားလေးကလည်း ခူးညှို့တယ်။ သားအသက်နဲ့အမျှ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အနွံတာခံအနိမ်ခံသည်ခံနေခဲ့ရပေမယ့် ငြိုငြင်မှုရှိတာ မျက်နှာနာတာ။ ဦးပြည်သာအောင်ကို မကောင်းပြောတာ တစ်ခါမှမကြားပေတော့ခဲ့ပါဘူး။ မောင်ကျော်ထင်က မိန်းမကိုဒီလိုဆက်ဆံရပါမလားလို့ ပြီး ဖအေကိုမကျေမနပ်ဖြစ်တာတောင် ခင်ကဖျောင်းဖျနေခဲ့တာပါ။ သူ့ကိုဒီလိုချစ်မြတ်နိုးပေးတာနဲ့တင် ခင်ဒီလိုပေးဆပ်ရကျိုးနပ်တယ်။ နေ့နပ်တယ်ဆိုပြီး ပြောနေခဲ့တာပါ”

“အဲလိုပြောတာကို ဒေါ်ဆွဲမိက ဘယ်လိုကြားတာလဲ။ ဒေါ်ဆွဲမိကြားအောင် တမင်ဟန်ဆောင်ပြောတာမျိုး ဖြစ်နိုင်သလား”

“ဟင့်အင်းမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့လင်မယားအတွက် ညအိမ်ဝင်သောက်ဖို့ ခွားနဲ့သွားပို့တဲ့အချိန်မှာ အခန်းအပြင်ကနေ ကြားရတာပါ”

“ဪ... ဒါဆို သိရှိကြော့ကရော အမွေခွဲပေးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး

မကျေနပ်တာမျိုး ရှိသလား”

“အင်း... ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒါတော့ ရှိပါတယ်။ မောင်ကျော်ထင် အနေနဲ့ သူ့ယောက်ျားလိုစက်ရုံတစ်ခုစီရတယ်ဆိုပေမယ့် သားကကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးပိုင်သွားတာဆိုတော့ သူတို့အနေနဲ့ တရားမမှုတဘူးလို့ ထင်တာပေါ့လေ။ ကြော့က ကလေးမမွေးတော့ မျိုးဆက်မကျန်ဘူး။ မျိုးဆက်မကျန်တော့ ဝေစနည်းတာပေါ့။ သူဌေးကြီးက အရမ်းစဉ်းစားချင့်ချိန်တဲ့သူပါ”

ဦးပြည်သာအောင်ကို အကောင်းမြင်ပေးသူမို့ ဦးပြည်သာအောင် သေရတာ ဒေါ်ဆွဲမိရဲ့ဥပါဒါန်မပါနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာသွားသည်။

“ကျွန်တော်တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်။ အဲဒါလေး သေသေချာချာဖြေပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“သရထံက ဟိုး... ကိုကျော်ထင်ရဲ့ သားအရင်းဟုတ်ရဲ့လား”

“ရှင်”

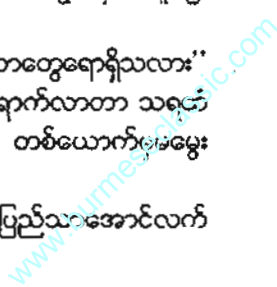
“ဒီလိုပါ... ကိုကျော်ထင်က သရထံကို အပြစ်ပုံချချင်တဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်မလည်း တွေးမိပေမယ့် အဲလိုမဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ပါတယ်။ သရထံလေးက ကိုကျော်ထင်နဲ့ ခင်နန္ဒာတို့ရဲ့သားပါ။ အစကသဘောမတူလို့ ပစ်ထားခဲ့ပေမယ့် သရထံလေးတစ်လသားအရွယ်မှာ သူဌေးကြီးက ပြန်ခေါ်လို့ရောက်လာကြတာ”

“ဒါဆို သရထံမှာ အမြွှာညီအစ်ကိုတွေတာတွေရောရှိသလား”

“ရှင်... အဲလိုတော့မရှိပါဘူး။ အိမ်ကိုရောက်လာတာ သရထံလေးတစ်ယောက်ပဲပါတယ်။ နောက်ထပ်လည်း တစ်ယောက်မှ မမွေးတော့ပါဘူးရှင်”

“အဲဒါသေချာသလား။ ဒေါ်ဆွဲမိက ဦးပြည်သာအောင်လက်

ထက်ကတည်းက အတူနေလာခဲ့တယ်ဆိုလို့ အကြောင်းစုံသိနေမလားလို့ မေးကြည့်တာပါ။

“သေချာပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းပါလာတာပါ။ သူတို့နဲ့ ပြေးတာ ဆယ်လဆယ့်တစ်လ၊ အင်းအဲလောက်ရှိမယ်၊ ပြန်လာတော့ ကလေးတစ်ယောက်ပါလာတယ်။ အမြွှာဆိုရင်လည်း နှစ်ယောက်ပါလာ မယ်လေ။ အဲ... နောက်ထပ်လည်း မွေးချိန်မရှိပါဘူး။ သေချာတာက အိမ်မှာလည်း တစ်ယောက်မှထပ်မမွေးပါဘူး။ ဘာလို့အဲဒါကိုမေးတာလဲ ရှင်”

“ကျွန်တော်တို့... သရထံနဲ့ ချွတ်စွတ်တူတဲ့လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ထားလို့ပါ”

“ရှင်”

“လုံးဝရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူတယ်။ ဒီမိသားစုဝင်တွေရဲ့ နောက် ကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွေရဲ့ ဒီလိုက်နေရင်းနဲ့ တွေ့တာပါ။ သရထံကား ပေါ်ကိုတက်တယ်။ ပြန်ဆင်းတယ်။ ရုပ်ကတူနေတော့ဘယ်သူက ဘယ် သူမန်းတော့မသိဘူး။ သရထံကားမောင်းထွက်သွားလို့ နောက်ကလိုက် တာ။ သူနဲ့တူတဲ့သူက အဝတ်အစားနွမ်းနွမ်းနွေးနွေးပေါ်တက်တယ်။ ကျွန် တော်တို့အဖွဲ့သားတွေ မျက်လှည့်ပြခံရသလိုကို မျက်စိလည်သွားကြတာ”

“ဪ”

ဒေါ်ဆွေမိလည်း အံ့ဩသွားသည်။ ဒီလိုလျှို့ဝှက်မှုတွေရှိမှန် တော့ ဒေါ်ဆွေမိမသိပေ။ ရဲမှူးကြီးက ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့်

“ဒေါ်ဆွေမိမသိဘူးဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ဒီကိစ္စဖြစ်သွားရတဲ့ အကြောင်းအရင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို သူတို့ဖွင့်ပြောလာတဲ့ အထိ ကျွန်တော်တို့စောင့်ကြည့်ဦးမယ်။ ဘယ်သူပဲအပြင်ထွက်ထွက် ကျွန်တော်တို့ကတော့ နောက်ကနေ ချက်ကင်လိုက်နေမှာပါပဲ။ ဒေါ်ဆွေ မိလည်း ဒီအကြောင်းဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့ဦး။ ပြီးတော့ ဒေါ်ဆွေမိကို

ဒီမှာခဏနေစေချင်တယ်”

“ရှင်... ကျ... ကျွန်မကို ဖမ်းချုပ်ထားမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်ဆွေမိကို ဖမ်းချုပ်ထားတယ်ဆိုရင် တရားခံ ဖြစ်သူ ဘာတွေဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ။ အဲဒီအိမ်မှာ ဦးပြည် သာအောင်ကိုသတ်တဲ့သူ၊ ဒါမှမဟုတ် သေစေတဲ့သူ ရှိကိုရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့သိပ်မကြာခင် အမှုမှန်ကိုဖော်ထုတ်နိုင်မှာပါ။ ကျွန်တော့်အိမ် မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့အတူတူ အေးအေးချမ်းချမ်းလေးနေရမှာပါဒေါ်ဆွေ မိ။ ခဏလေးအောင်အည်းသည်းခံပေးပါ။ အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ ပူးပေါင်းကူညီ ပေးတယ်လို့ပဲ သဘောထားပေးပါခင်ဗျာ”

ရဲမှူးကြီးရဲ့မေတ္တာရပ်ခံမှုကြောင့် ဒေါ်ဆွေမိဘာမှမပြောနိုင်တော့ ပေ။ သူဌေးကြီးအတွက် အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ကိစ္စမို့ မိမိတတ်နိုင်သည့်ဘက်က ကူညီပေးရတော့မှာပင်။

မိသားစုအတွင်းမှာတောင် ဘာကြောင့်ဒီလိုပြဿနာတွေရှိရ သည်ဆိုတာ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ဒေါ်ဆွေမိမှာတော့ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရင်းနှင့် . . .။

အခန်း (၃၇)

ဒေါ်ဆွေမိမိရှိသည့်အချိန်မှာ အိမ်အလုပ်တွေက ပိုပြီးမခိုင်မနင်း ဖြစ်လာသည်။ ချက်ပြုတ်သည့်နေရာရော အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည့် နေရာရော သီရိကြွေက ဘာတစ်ခုမှကူမလုပ်ပါ။ ယောက်ျားကုမ္ပဏီ ထွက်သွားပြီဆိုကတည်းက မိဘအိမ်သွားဦးမည်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက် တာ အခုချိန်ထိတောင် ပေါ်မလာတော့။ မောင်လွင်နှင့်အတူ မိဘအိမ် ကနေ ထမ်းစားပြီးမှ ပြန်လာတော့မည်ဟု ဖုန်းဆက်ထားသည်။

ဒီနေ့တော့ ကိုကျော်ထင်လည်း အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်မပါလို့ ဆိုပြီး အိမ်ကိုစောစောပြန်ရောက်နေသည်။ ဖအေတစ်ယောက်လုံး ဆုံး ပါးထားတော့ ဘယ်လိုလုပ်အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ပါနိုင်ပါတော့မလဲ။

လင်ယောက်ျားမျက်နှာညှိုးနွမ်းနေတာကို ခင်လည်းစိတ်မ ကောင်းပေ။ ဖေဖေသေရသည့်ကိစ္စကိုလည်း စိတ်မကောင်း။ ဒေါ်ဆွေမိ အဖမ်းခံရတာကိုလည်း စိတ်မကောင်းနှင့် ခင်လည်းစိတ်ရောလူရော ချွေးချွေးကျနေသည်။

သားကတော့ မိမိကိုနားလည်စာနာပေးရှာသည်။ သူ့လုပ်တတ် သလောက် ကူလုပ်ပေးပြီး အခုတော့ အပြင်ထွက်သွားသလား။ ဘယ် ရောက်သွားသလဲမသိပါ။ သားလည်း မိမိလိုပင် စိတ်ပင်ပန်းနေရှာမှာ ပါပါ။

“ကိုကျော်”

“ဪ... ခင်”

အခန်းထဲဝင်လာသော ခင့်နဖူးလေးကို ကိုကျော်ထင်အားပေး သလို နမ်းမွှေးလိုက်သည်။

“ခင်ပင်ပန်းနေပြီလား”

“ခင်လုပ်နေကျအလုပ်တွေပဲ ခင်ထူးပြီးမပင်ပန်းတော့ပါဘူး ကိုကျော်၊ ကိုကျော်ကသာ ဖအေကဆုံး။ စက်ရုံအလုပ် ကုမ္ပဏီအလုပ် တွေကနားလို့မရ၊ မိသားစုအတွင်းထဲကဆိုပြီး နာမည်ဂုဏ်သတင်း ပျက်တာကို သိက္ခာဆယ်ဖို့တွေတွေ့ရ၊ ရဲကလာပြီးစစ်ဆေးမေးမြန်းရင် ဖြေရခဲ အရမ်းကိုစိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းနေမှာပဲ။ ခင်ကကိုကျော်ကို ပဲ စိုးရိမ်တာပါ”

“ကိုအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ခင်၊ ခင့်အတွက်လည်း ဖေဖေမရှိ တော့တူးဆိုတော့ အိမ်အလုပ်တွေအားလုံးလုပ်မယ့် အိမ်အကူနှစ်ယောက် လောက် ပွဲစားတွေကတစ်ဆင့် ကိုရှာခိုင်းထားတယ်၊ နောက်ဆို ပင်ပန်း တဲ့အလုပ်တွေ ခင်မလုပ်ရတော့ပါဘူး”

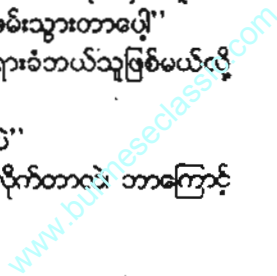
“အို... ဒေါ်ဆွေမိပြန်လာမယ့်ဥစ္စာ၊ ဘာလို့နှစ်ယောက်တောင် ခေါ်ရတာလဲ”

“ဒေါ်ဆွေမိပြန်လာဖို့ဆိုတာ တရားခံက ဝန်ခံဦးမှကိုးခင်ရဲ့၊ တရားခံကဝန်ခံရင် သူ့ကိုဘယ်ပြန်လွှတ်ပါ့မလဲ၊ မိသားစုထဲမှာ သူတစ် လောက်ပဲ သူစိမ်းပါတာဆိုတော့ သံသယနဲ့ ဖမ်းသွားတာပေါ့”

“ကိုကျော်က ဒီမိသားစုထဲမှာ တရားခံဘယ်သူဖြစ်မယ်လို့ ထင်လဲ”

“သားတော့အဖြစ်နိုင်ဆုံးလို့ထင်တာပဲ”

“ရှင်... ကို... ကိုကျော်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုစကားမျိုးပြောရတာလဲ ကိုကျော်”

“ဖေဖေသေတို့အချိန်မှာ သားတစ်ယောက်ပဲ ဖေဖေနားမှာရှိ တယ်။ သူ့အော်လိုက်မှ ကိုတို့အားလုံး ဖေဖေအခန်းထဲရောက်သွားကြ တာလေ။ ခင်အရင်နိုးပြီး ကိုကိုနိုးတာမဟုတ်လား။ မောင်လွင်နဲ့ကြွ ရော၊ ဒေါ်ဆွဲမိရော ကိုတို့နောက်ကရောက်လာကြတာ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ သားကတရားခံဖြစ်နိုင်ရောလား”

“အဲဒါဆို ခင်ကဘယ်သူ့ကိုထင်နေလို့လဲ”

“ခင်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမထင်ဘူးကိုကျော်၊ မိသားစုဝင်တွေ ရော၊ ဒေါ်ဆွဲမိရော ဖေဖေ့ကိုဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူမှလုပ်မယ့်သူမရှိ ဘူး”

“အပြင်ကလူမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ရဲကအတိအကျကို သုံးသပ်ထား တာ။ သူတို့ကအတွင်းအပြင် ခြေရာလက်ရာအားလုံး သေချာစစ်ဆေး ပြီးမှ အိမ်ကလူတွေကို သံသယဝင်တာခင်”

“အေးပေါ့လေ။ စုံစမ်းရမှာ ရဲတွေအလုပ်ပဲ။ ခင်ကတော့ ဘယ် သူမှ မဖြစ်ပါစေခွင့်လို့ဆုတောင်းတယ်။ တကယ်လို့မပြောကောင်းမဆို ကောင်း သားဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ခင်ရင်ကျိုးပြီးသေမှာပဲ”

“ကိုဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်ရော ခင်ဘယ်လိုခံစားရမှာလဲ”

“အိုး... နိမိတ်မရှိနုမာမရှိ လျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့ကိုကျော်ရယ်။ ကိုကျော်အဲလိုစိတ်လိုက်မာန်ပါဖြစ်တတ်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင် ယုံကြည်ပါတယ်။ ခင်ယောက်ျားက စိတ်သဘောထားနုညံ့တယ်။ အနေ အေးဆေးသဘောထားကြီးတယ်။ ကြင်နာတတ်တယ်ဆိုတာ ခင်အသိ ဆုံးပဲ။ အင်... တစ်ခါတလေ သားအပေါ်ပဲ အေးစက်တတ်တာ။ ဒါ လည်းကိုကျော်စကားနည်းပြီး အနေအေးဆေးလို့ဆိုတာ ခင်နားလည်ပါ တယ်”

ကိုကမင်းထင်သလို ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်ပါဘူးလို့ ခင်မှန်သွား မှာစိုးလို့ ဝန်မခံရပေ။ ခင်ဆံ့နွယ်လေးတွေကိုသာ တရိုက်မက်မက် နင်း

မွေးလိုက်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်လို့ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တယ်။ ခင်ကခပ်လွန်လွန်လေးရုန်းပြီး...

“ဖယ်ပါဦး။ ဒေါ်ဆွဲမိမရှိတော့ အဝတ်တွေလျှော်စက်ထဲထည့် ပြီး ခင်လျှော်လိုက်ဦးမယ်”

“အား... ဘာလို့လျှော်မှာလဲ ခင်ရယ်။ အိမ်အကျနှစ်ယောက် တောင်ခေါ်ထားပါတယ်ဆို”

“အဲဒါကနောက်မှ အဝတ်တွေက ဖေဖေဆုံးတဲ့ရက်ကတည်း က မလျှော်ဘဲထားတာ မှပဲသိုးကုန်တော့မယ်။ ကဲပါလျှော်စက်ထဲထည့် တာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းမှာမို့လဲ”

ပြောပြီး အဝတ်ညစ်ခြင်းထဲကအဝတ်တွေ ဆွဲထုတ်ဖွလိုက် သည်။ ကိုကျော်ရှုပ်အင်္ကျီတွေရဲ့ ကုပ်ပိုးစတွေကို လက်နှင့်သေချာပွတ် တိုက်ပြီး လျှော်ရမှာမို့ ရွေးထုတ်ရမှာပါ။

“ဟင်”

ကိုကျော်ခြေအိတ်လက်အိတ်တွေ ဘာကြောင့်သွေးစွန်းနေတာ လဲ။

ဒီခြေအိတ်လက်အိတ်တွေက ဖေဖေသေဆုံးမည့်ညက ကို ကျော်လက်တွေခြေထောက်တွေအေးစက်နေလို့ မိမိစွတ်အတင်းကို ယောက်ျားကိုစိုးရိမ်ကြီးပြီး ဝတ်ပေးထားခဲ့တာပါ။

ထိုညက စောစောအိပ်ရာဝင်ဖြစ်သည်မို့ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ ကိုကျော်ခွတ်ပြီး ဝတ်အိပ်လား။ မအိပ်လားပင် သေချာမသိ။

“ကို... ကိုကျော်”

“ဟင်... ဘာလဲခင်”

ခင်နန္ဒာရဲ့ကတုန်ကယင်ခေါ်သံကြောင့် ခင်အနားကပျာက... ဘာ ပင် ကိုကျော်ထင်ရောက်လာသည်။ ခင်ကိုိုင်ထားသည်က ဖေဖေဆုံး သည့်ညက ကိုဝတ်ခဲ့သော ခြေအိတ်လက်အိတ်တွေ။

သွေးစွန်းနေတာမို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်သင့်တယ်နဲ့ သိလောက်တော့ အဲဒါနဲ့ သရဝင်ကားသံကြားလို အခန်းထဲထွက်ပြေးဝင်ပြီး ခြေအိတ်လက်အိတ်တွေကို နီးစပ်ရာအဝတ်ညစ်ခြင်းထဲပစ်ထည့်ထားလိုက်တာပါ။ နောက်လည်း နာရေးကိစ္စ၊ လူ့အဝင်အထွက်ရဲအဝင်အထွက် ရှုပ်နေခဲ့တာမို့ ဒီကိစ္စကို မရှင်းနိုင်ခဲ့ပေ။

အခုတော့ စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းနေတာမို့ ဒီလက်အိတ်တွေ ကိစ္စ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားမိတာပါ။

“ဒါ... ဒါဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဒါတွေက”

“ခင်”

“ဒါတွေ”

ခင်နန္ဒာစကားထွက်ဖို့ပင် အင်အားမရှိတော့သလိုဖြစ်နေသည်။ တွေးကြည့်ရုံနှင့်ပင် ကြက်သီးထလောက်ပေ၏။ တကယ်ပါလို့ ဝန်ခံလိုက်လျှင် မင်ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

ဘာဖြေရှင်းချက်မှ မပေးသေးပါပဲ ခင်မကြားရဲသလို နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။

“ခင်”

“ဟင့်အင်း”

ပန်းကိုလာဖက်သော ကိုကျော်လက်တွေကို ခင်ကြောက်လန့်ကာ သွေးပျက်ကာ ဆတ်ခနဲခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲ... အဲဒါတွေက”

“မပြောပြခင်က သဘောပေါက်နေရတာ၊ ခင်... ခင်ရင်တွေ အရမ်းနာနေတယ်၊ အဲဒီနေ့က... အဲဒီနေ့က”

“ခင်... ခင်... ကိုမရည်ရွယ်ဘူး၊ ကိုဖေဖေကို တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုသတ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူးခင်”

“ဖေဖေတော့ သေသွားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါ... ဒါကိုများ”

ရွှေပြည် ဒီဂျစ်တယ်

ဘားကိုသံသယဝင်တယ်၊ သားဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မျက်နှာပြောင်ပြောင်ပြောရဲတယ်၊ ရှင်ဘယ်လိုပဲခင်မျိုးလဲ၊ ကိုယ့်သားကိုယ် ကြိုးဆွဲချသတ်မယ့်မိဘလား”

“အဲ... အဲဒါက ဒီလိုပါခင်၊ ဒီကိစ္စကိုကြောင့်ဖြစ်သွားတာပါလို့ ဝန်ခံလိုက်ရင် ကုမ္ပဏီရော၊ မိသားစုအရှက်သိက္ခာရော ဘာမှအဖက်ဆယ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုဖြစ်သွားရင် ဘယ်သူကကယ်တင်ပေးနိုင်မှာလဲ ပေးတတ်မှာလဲ၊ သားဆိုရင်တော့ ရဲတွေစုံစမ်းတဲ့အခါ သူ့အဘိုးက ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ သူ့အဘိုးကို ဘယ်လိုချစ်တယ်ဆိုတာသိမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အမုန်းအငြိုးအာယာတကြောင့် တမင်တကာ သေစေလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ သတ်တယ်လို့ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မတော်တဆလို့ပဲ သတ်မှတ်မှား အဲဒါဆိုရင် အမှန်မပေါ့နိုင်ဘူးလား၊ ကိုတို့မိဘတွေက အာမခံနဲ့သားကို မထုတ်ပေးနိုင်ဘူးလား၊ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်ဖို့ရော မကူညီနိုင်ဘူးလားခင်”

ရှင်းပြနေတာ အရှည်ကြီးဆိုပေမယ့် ခင်လက်မခံနိုင်သလို ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်မိသည်။ မျက်ရည်တွေက တာကျိုးသလို စီးဆင်းလာလျက်...

“အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ရှင်အစကတည်းက ခင်ကိုတိုင်ပင်ပါလား။ အသိပေးပါလားကိုကျော်၊ အခုတော့ဘာလို့အပြစ်မရှိတဲ့သူလို မျက်နှာပြောင်နေရတာလဲ၊ အခုသေသွားတာ ရှင်အဖေအရင်းနော်၊ ရှင်ဝမ်းမနည်းဘူးလား၊ မနာကျင်ဘူးလား”

“ကိုနာကျင်ပါတယ်၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ရင်ထဲမှာမခံစားနိုင်အောင် မွန်းကျပ်ကြေကွဲနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဘာကိစ္စကြောင့်ဒီလိုတွေ ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဖေဖေနဲ့ရှင်ဘာကြောင်းပြောပြီး ဘယ်လိုတွေပြဿနာတက်လို့ ဖေဖေသူ့ဇားနဲ့သေသွားရတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“မင်းအကြောင်းသွားပြောလို့ပါ”

“ဘာ”

“မင်းကိုချွေးမအဖြစ်အသိအမှတ်မပြုတာ၊ အိမ်ကျွန်ုပ်လိုသဘောထားနေတာ၊ ကိုသွားပြီးပေါက်ကွဲမိတယ်။ အဲဒါ ဖေဖေကဒေါသဖြစ်ပြီး သူသိမ်းထားတဲ့ဓားနဲ့ကိုယ်ကိုထိုးတာပါခင်၊ ကိုယ်ကရှောင်လိုက်တော့သူ့အရှိန်နဲ့သူလဲပြီး သူ့ဓားနဲ့သူဖေဖေထိုးမိသွားတာပါ။ ကို... ကိုလုံးဝဖေဖေကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်သတ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုနဲ့ပြောရဲ့ပါတယ်။ ကိုတကယ်ပြောတာပါခင်ရယ်”

ကိုကျော်ထင်ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုရင်း ရှင်းပြသည်။ မိမိကြောင့်ဆိုတော့ ခင်နနာ ဘယ်လိုမှပင် မဖြေနိုင်တော့။ မိမိကိုနို့ခွဲချွတ်ဆက်ဆံတာတွေ၊ ကိုကျော်မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာသိလို့ မိမိလည်း ကိုကျော်ကို အမြဲလိုမျှရှားဖျေနှစ်သိမ့်နေခဲ့တာပါ။

အခုတော့ ဒီအခြေအနေထိတောင်ဖြစ်သွားသည်။ အမှန်တရားဆိုတာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ပေါ်မှာပါ။ ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကိုကျော်ထောင်ကျမှာပေါ့။

ဝမ်းနည်းလွန်းစွာ ရင်တွေနာကျင်ပြီး အသက်ရှူမဝဖြစ်နေပေမယ့် ကိုကျော်ကိုမြတ်နိုးမှုများဖြင့်ကြည့်မိရင်း...

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီကိစ္စဘယ်လိုလုပ်မှာလဲကိုကျော်၊ တစ်သက်လုံးဖုံးကွယ်ရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ရဲတွေက မကြာခင် အမှုမှန်ဖော်ထုတ်ကြမှာ”

“ခုနပြောသလိုသားကို”

“ကိုကျော်”

“ကိုအသက်အရွယ်နဲ့ထောင်ကျရင် သိပ်မကြာခင် ထောင်ထဲမှာပဲ ကိုသေသွားမှာပေါ့ခင်၊ ခင်ကိုကိုသေစေချင်သလား”

“ဟင့်... ဟင့်အင်း”

မိမိကြောင့်မို့ မခံစားနိုင်စွာပင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ကိုကျော်က မိမိပါးပြင်လေးကိုကြင်နာယုယစွာ ပွတ်သင်လာပြီး...

“သားကိုဝန်ခံခိုင်းလိုက်ပါခင်၊ မင်းအဖေဒီလိုဖြစ်သွားလို့ပါဆိုပြီး နားလည်အောင်ပြောပြလိုက်ရင် သားလက်ခံမှာပါ။ ခုနပြောသလို သူ့ချစ်တဲ့အဘိုးကို မတော်တဆဖြစ်သွားတာပါဆိုရင် လူသတ်မှုမမြောက်တဲ့အတွက် ဥပဒေအရ သက်ညှာပါလိမ့်မယ်။ ပြစ်ဒဏ်အရထောင်ကျမယ်ဆိုလည်း နှစ်နည်းမယ်။ အဆင်ပြေပြေဖြစ်အောင် သားအတွက် ကိုတို့အများကြီးကူညီပေးနိုင်တယ်”

“ကိုကျော်ရယ်”

ခင်နနာဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူးဘဝရောက်ရလေပြီ။ လင်ကိုထောင်ထဲပို့ရမှာလား၊ သားကိုထောင်ထဲပို့ရမှာလား။ မိမိကိုယ်တိုင်ရက်စက်စွာစီရင်ချက်ချရတော့မှာပါလား။ အသည်းနှလုံးတွေ ကြွေကျလုမတက် တဆတ်ဆတ်နာကျင်နေရသည်။ ဘယ်လိုဝင်ရဲဒုက္ခတွေများလဲ။ ဘယ်ဘဝက ဝင်ကြွေးတွေများလဲ။

ငိုကြွေးသံတွေဟာ အခန်းထဲမှာ ပျံ့နှံ့ကျယ်လောင်စွာဖြင့်...။

အခန်း (၃၀)

ကြားနေရသည့်စကားတွေအတွက် ထက်ခိုင်အံ့ဩတုန်လှုပ်ရသည်။ မရည်ရွယ်ဘူးဆိုသော်လည်း ချောင်းနားထောင်နေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ သူ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းအရင်းကို သိချင်စိတ်နှင့် နောက်ပိုင်းမာမိတို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်စကားတွေများကြပြီဆိုလျှင် ဒီလိုပဲ တိတ်တဆိတ်နားထောင်ဖြစ်နေတာပါ။

အခုတော့ ဒယ်ဒီက အဘိုးကိုသေစေပြီး သားကိုထောင်ထိခိုက်ချင်နေသူပါလား။ မာမိကို နိန့်ချဆက်ဆံတာမကျေနပ်လို့ သွားပြောခဲ့တာတဲ့။ ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မှားပါ။ အဘိုးအပေါ် ဒယ်ဒီရဲ့မကျေနပ်ချက်တွေကို အနိတီလေးတို့တောင် သိနေခဲ့တာပဲ။

ဒါဆို မာမိကိုချစ်နိုင်သူကြီးဆိုပြီး ချီးမွမ်းပေးရမှာလား။ သူ့ကိုယ်သူ ထောင်ကျမခံရဲဘဲ သားကိုမမှန်ကန်သည့်ဝန်ခံမှုတွေဖြင့် ထောင်ကျခိုင်းတာကရော စေတနာမှန်ရဲ့လား။ သူ့စိတ်တွေမွန်းကျပ်ရသည်။ ရင်တွေနာကျင်နေသည်။ မာမိဆုံးဖြတ်ရခက်ပြီး ရှိကြီးတောင်ငိုကြွေးနေတာကို သူ့ဘာကြောင့် အရမ်းကိုဝမ်းနည်းနေမိမှန်းမသိ။ သူ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့သော မိဘတွေကို နာကြည်းနေပါလျက် သရထံအတွက် သူ့စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ငွေလ... ငွေလဟံသာ”

ရင်ထဲက တောင်တမူများက ပါးစပ်ဖျားကနေ တိုးတိတ်စွာ

လွက်လာသည်။ ပွင့်လင်းစွာပွင့်ဟဝန်ခံချင်တာကြောင့် ငွေလကိုရုန်းဝက်ချိန်းပြီး ကားကိုမောင်း၍ထွက်လာခဲ့သည်။

သရထံနှင့်သူမတို့တွဲကနေကျ ကာရာအိုကေဆိုင်လေးကိုပါ။

သူနှင့်ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလိုပင် သူမတက္ကစိတ်စစ်ပြီးနှင့် ချက်လာခဲ့သည်။ သူမကကားကို ကိုယ်တိုင်မမောင်း။ ဒီရိုင်ဘာနှင့်ညည်း မသွားထတ်ဘဲ သရထံကားနှင့်သာ သွားလာတတ်သည်တဲ့။

အကြောင်းကိုစွန့်လျှင်တော့ ဒီလိုတက္ကစိတ်ကိုသာ အားကိုးတတ်၏။

“သရထံ... ဟဲ့”

သူ့ကားပေါ်က မဆင်းတော့ တံခါးကိုခေါက်၍လာခေါ်သည်။ သူ့ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီး သူမကိုဘာမှမပြောဘဲ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားသာ အခန်းနံပါတ်ရှိရာလာခဲ့သည်။

“သရထံ... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင့်အဘိုးကိုစွဲက ပူပူနွေးနွေးနဲ့ပဲရှိသေးတယ်၊ နင်ကဒီကိုခဏခဏလာနေလို့ ကောင်းမလား။ အခုချုတ်နေကလည်း မွန်းကျပ်လို့ဆိုပြီးဒီကိုလာတယ်”

အဲဒါက သရထံအစစ်ပါလို့မပြောသေးဘဲ ဝိတ်တာလေးကို ချင်းဖွင့်ခိုင်း၍ ဒီအတိုင်းဆိုမှာခံတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ငွေလက သူ့လက်ကိုလာဆွဲ၍ ...

“ဟဲ့... ရောက်ပြီးမှတော့ ဒီအတိုင်းထိုင်နေလို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှာလဲ၊ ထလေကမယ်ဆိုမယ်”

မိုက်ကိုသူ့လက်ထဲလာထည့်ပေး၏။ မိုက်ကိုယူပြီးသံစဉ်စည်းစိတ်တွေအတိုင်း သူမနှင့်အတူ ကြည့်သည့်ဆိုကြည့်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထက်ခိုင်ဆိုတာ သူမရဲ့သူငယ်ချင်းကောင်လေးသရထံမဟုတ်၍ မကတ် မလှုပ်တတ် မဆိုတတ်။

ငွေလဟံသာစိတ်မရည်စွာ သူ့ရင်ဘတ်ကို အုန်းခနဲထုသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မလှုပ်တလှုပ်နဲ့ စိတ်မပါရင် ဒီကိုမလာနဲ့ပေါ့”

“သရထံက စိတ်မပါလည်း စိတ်ညစ်စရာတွေရှိလည်း ဘာတတ်

ဆိုတတ် လှုပ်တတ်တယ်မဟုတ်လား ငွေလတ်သာ”

“ဟင်”

သူပြောလိုက်တာကို နားမလည်သလို၊ လှုပ်ယမ်းကနေသော သူမရဲ့ကိုယ်လေး ငြိမ်သက်သွားလျက် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည့်

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းသရထံမဟုတ်ပါဘူး ငွေလ”

“ဟဲ့... ဟဲ့နှင့်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါ့ကိုရှူးအောင်မလုပ်နဲ့”

“နင်မရှူးဘဲ ငါရှူးသွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ငါဘာလို့ဒီလောက် ထဲရောက်လာမိတာလဲမသိဘူး။ မိဘတွေစွန့်ပစ်လို့ ငါကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ နေရာမှာပဲ နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပဲပင်ပန်းရမှာ စိတ်ပင်ပန်းရမှာမဟုတ်ဘူး။ ထက်ခိုင်းဆိုတဲ့ကောင်က အညတရပါ။ သရထံလိုသိချင်းလည်း မဆိုတတ်ဘူး။ ကလည်းမကတတ်ဘူး။ မင်းခြေထောက်ကိုတက်နင်ပြီး စိတ်မပါလို့ မကတော့ဘူးလို့ပြောခဲ့တာ ငါပါငွေလ”

“သရထံ... အဲ... နင်... နင်က”

“ငါ သရထံရဲ့အမြွှာညီအစ်ကိုပါ”

“ဟင်”

“အဘိုးသေတဲ့နေ့က နင့်ကိုဒီခေါ်ပြီးလားကတဲ့သူကထေ သရထံပါ”

“ဒါ... ဒါဆို၊ ငါဘန်ကောက်မသွားခင်အဖြေတောင်းတာ သရထံ ပြန်လာမှ မတုန်မလှုပ်မသိသလို ကျွဲကြွေးနဲ့နေခဲ့တာ နင်ထေ ခေါင်းညှိတ်ပြုလိုက်သည့်အခါမှ သူမရင်တွေဟာခနဲ လှိုက်ဖြာအေး သွားလေသည်။ ဒါကြောင့်မို့ သူမရင်တွေ အမျိုးမျိုးခံစားမှုတွေ ဖြစ်တော့ ဖြစ်မည်။ သရထံနှင့်ဆိုလျှင် ရိုးစင်းပြီး ဒီလူနှင့်တွေ့သည့်အခါတိုင်း ခံစားမှုတွေလေးနက်နေခဲ့တာလား။

“နင်... နင်တို့က တကယ်အမြွှာညီအစ်ကိုဟုတ်လား၊ ဒီဘာဖြစ်လို့”

သူဆိုဟင်မှာပြန်ထိုင်တော့ သူမစိတ်ဝင်တစားနှင့် သူ့အနားထံ

ရင်း သူ့ကိုမျက်လုံးအကြည့်မလွှဲပေ။ သူလည်းသူ့မျက်ပြန်ကြည့်မိကာ...

“ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတာ ရင်တွေနာကျင်ရပေမယ့် ငွေလနဲ့ ဆုံခွင့်ပေးတဲ့ကံကြမ္မာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သရထံနဲ့ နင်က”

“နစ်ယောက်တွေ့ပြီး ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူလို့ အမြွှာညီအစ်ကိုလို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။ ဖြစ်နိုင်တဲ့သက်သေတွေက ခိုင်လုံနေလို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုဘာကြောင့်စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုတော့ မေးခွင့်မကြိုသေးဘူး။ ပြဿနာတွေပဲဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကြုံနေရတယ်။ အခု ဒယ်ဒီက အဘိုးကိုသတ်တဲ့ ဟင့်အင်... မဟုတ်ဘူး၊ မတော်တဆသေစေခဲ့တဲ့တရားခံဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်... တ... တကယ်”

“ဒါပေမဲ့ သရထံကို တရားခံအဖြစ် ဝန်ခံခိုင်းပြီး ထောင်ကျစေ ချင်တယ်။ ပြီးမှ သက်သောင့်သက်သာဖြစ် နစ်နည်းနည်းကျအောင် အယူခံဝင်မယ်ဘာညာပြောနေတယ်”

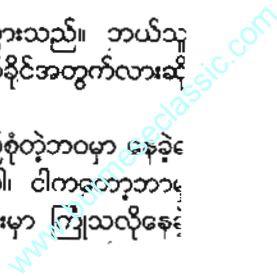
“ဒါ... ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကိုယ်အပြစ်လုပ်ထားရင် နှိပ်ဘာသာခံပေါ့၊ သားကိုထောင်ချမယ်ဆိုတာက ဘာသဘောလဲ။ ဘာကြီးမှန်းလဲမသိဘူး။ အဲဒါကိုသရထံသိလား”

“သူသိအောင်ပြောသင့်လားလို့ ငါစဉ်းစားနေတယ်၊ ပြောလိုက်ရင် ငါအစားဝင်ခံမှာကို လက်မခံမှာစိုးနေတယ်”

“နင်... နင်က အစားဝင်ခံမယ်”

သူမစိုးရိမ်ကာ မျက်လုံးလေးဖြူလည်သွားသည်။ ဘယ်သူ့အတွက် စိုးရိမ်တာလဲ။ သရထံအတွက်လား၊ ထက်ခိုင်းအတွက်လားဆိုတာတော့မသိ။

“သရထံဆိုတာ ရွှေပေါ်မြတင်လိုတရားပြည့်စုံတဲ့ဘဝမှာ နေခဲ့တာ ပညာတတ်တန်ဖိုးရှိပြီးသား လူတစ်ယောက်ပါ။ ငါကတော့ဘာမှ ငါးစားမရတဲ့အညတရ၊ မိဘစွန့်ပစ်ခံရတဲ့ဘဝကြမ်းမှာ ကြုံသလိုနေခဲ့

ရတာ၊ ထောင်တန်းကျလည်း ငိုကြွေးမယ့်သူမရှိဘူး။ ဝမ်းနည်းမယ့်သူမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ သူတို့သရုပ်လို့ သိနေတဲ့ငါ့ကိုထောင်ချလည်း ငါ့အမြှာသရုပ်ကတော့ ကောင်းကောင်းနေခဲ့ပြီး ကျန်ခဲ့မှာပါ။

“နင့်မှာ အဲလိုအနစ်နာခံနိုင်တဲ့စိတ်တွေလည်း ရှိသားပဲနော်”
“ဘာ”

“မကွဲပြားပေမယ့် ငါခံစားမှုတွေက ခွဲခြားနေခဲ့တာ ငါ့ကိုယ်တောင်နားမလည်ဘူး။ နင့်ကိုသရုပ်လို့ပဲထင်နေခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်သရုပ်မတူညီတဲ့အခါတိုင်း ငါခံစားမှုတွေကလည်း ခွဲခြားနေခဲ့တာ။ သရုပ်ရဲ့လေးနက်မှုမရှိတဲ့ပေါ့ပျက်ပျက်စတိုင်းကို မကြိုက်၊ နင့်ရဲ့တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုတွေကတော့ ငါ့ကိုရင်ခုန်မှုတွေဖြစ်စေခဲ့တယ်”

“ငွေလ”

ငွေလရဲ့ပွင့်လင်းမှုကြောင့် သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ပရမ်းပတာဖြစ်လာခဲ့သည်။ ငွေလက တကယ်ခံစားရသည့်အတိုင်း အတည်အတံ့နေနေသလိုပါ။

သူ့မျက်နှာကိုငေးကြည့်နေပြီး...

“ငါ့ဘန်ကောက်မသွားခင် သရုပ်ချစ်ရေးဆိုတော့ ငါရင်မခွဲဘူး။ ငါပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ နင်အဖြေမတောင်းတော့ ငါရင်တွေ့နေတယ်။ အဲဒါအစကတော့ ငါသရုပ်ကိုချစ်မိနေပြီလားလို့ တွေးမိတယ်။ တွဲကဖို့အတွက် နင်မကတတ်ဘဲ ငါ့ခြေထောက်ကိုတက်နင်းအမှားမှားအပွင်းပွင်းဖြစ်တော့လည်း ငါ့စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေခဲ့တာ ဒါပေမဲ့ အဘိုးအဘုဘုချတဲ့နေ့မှာ သရုပ်ရဲ့အရင်ပုံစံကို ပြန်တွေ့ရတဲ့ ငါ့စိတ်ပျက်သွားမိပြန်တယ်”

“အခုရော”

“ငါ့ရင်ခုန်သံတွေနားထောင်ကြည့်ပါလား”

သူမရင်ဘတ်နားကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်ဖို့ သူမဝံ့ရဲ့ပါ။ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လာသော သူမလက်ကလေးကိုပဲ သူလက်နှင့်အုပ်ဖို့

ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အဲလိုခွဲခြားခံစားပေးတဲ့အတွက် ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငွေလရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါကသရုပ်ကိုအကုန်ပြန်ပေးခဲ့မှာပါ။ အစကတည်းက ငါမပိုင်သင့်မရသင့်တဲ့အရာတွေချည်းပဲလေ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ စံစားဖူးအောင်၊ ငါမရခဲ့တာတွေ ပိုင်ဆိုင်အောင် စေတနာနဲ့ ငါ့နေရာမှာသွားပြီး ဒုက္ခခံနေတာ၊ သူ့စေတနာကိုလည်း ငါအသိအမှတ်ပြုရမယ်”

“ငါခံစားမှုတွေကိုရော”

နာကျင်ခံခက်စွာ ငွေလမေး၏။ သူမချီးမြှားပြီးလိုက်သည်။

“ငါ မရသင့်တဲ့အရာအတွက် ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားသင့်လို့လား ငွေလ၊ အစကတည်းက ဘယ်သူပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ သတ်မှတ်ပြီးသား အရာတွေပါ။ ငါနင့်ကို”

“ဟင့်အင်း”

မြုန်းခနဲငွေလရဲ့ဖက်တွယ်မှုကြောင့် မင်းထက်ခိုင်အသက်ရှူရပ်မတတ်ခံစားလိုက်ရသည်။ ငွေလရဲ့အချစ်တွေ သူ့ရလိုက်တာသေချာပြီပေါ့။ ငွေလဟင်္သာဆိုသော မိန်းကလေးရဲ့အချစ်တွေ သူပိုင်ဆိုင်ရပြီပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက်တော့ ငွေလက မပိုင်ထိုက်သည့်ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပါ။ သူ့အတွက် ဘယ်အရာကအရေးကြီးဆုံးလဲဆိုတာတော့ မသိ။

သူများတွေအတွက်ပဲ စဉ်းစားလာခဲ့ရတာမို့ အခုချိန်မှာလည်း ဘာမှမပိုင်ဆိုင်ချင်တော့ပေ။ ကိုယ့်ကိုဘာကြောင့်စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ တောင်မေးဖို့ အခွင့်အရေးမရှိသည့်ကောင်မို့ ကံစီမံရာအတိုင်းနေလိုက်တာပဲ ကောင်းပါလိမ့်မည်။

မိဘရင်ငွေနှင့်မတန်လို့ စွန့်ပစ်ခံဘဝနှင့်နေလာခဲ့ရပြီး အခုချိန်မှာ လူရွှင်လဲထားတာတောင် မေတ္တာရိပ်နှင့်ခေဖို့ ကံကြမ္မာကဖန်လာပြန်သည့် သရုပ်... မင်းကံကောင်းတဲ့ဘဝမှာပဲနေပါကွာ။ ငါက ဘာဆို ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင်ပါ...။

အခန်း (၃၉)

“ငါ့ငွေလကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ”
 “ဘာ”
 “ငါကသရထံမဟုတ်တဲ့အကြောင်းပေါ့”
 “ငွေလဘာပြောလဲ၊ အံ့သြသွားရုံပဲလား”
 “ဟဲ့... ငါ့ကို”

“ငါသိပြီ... မင်းကိုပဲလက်ခံတာမဟုတ်လား၊ သရထံဆိုတဲ့ ငါ့ကို သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်လောက်ပဲရှိမှာပါ သေချာတယ်”

မင်းထက်ခိုင်ဘက်က အကြာကြီးအသံတိတ်သွားသည်။ ဖုန်း နှင့်ပြောနေရတာ အဆင်မပြေပါ။ ငွေလရဲ့စိတ်ရင်းအမှန်ကိုသိရလို့ ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးရင်ခနဲနေမည့် ထက်ခိုင်မျက်နှာကို မြင်ချင်လှ၏။

“ထက်ခိုင်... မင်းဘာလို့ အသံတိတ်သွားတာလဲ၊ ငါမနာလို ဖြစ်နေမယ်ထင်လို့လား၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမယ်ထင်လို့လား၊ ငါက မင်းကိုအကုန်ရစေချင်နေတဲ့ကောင်ပါကွာ၊ ငါသဘောတူတယ်ထက်ခိုင် သိလား၊ ငွေလဆီကို ငါဖုန်းဆက်လိုက်ပါဦးမယ်”

“သရထံ”

“ဟင်... ထက်ခိုင်-မင်းပျော်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုကြား ချင်နေတာမဟုတ်လား”

“ငါ... ငါဒီအတောအတွင်း မင်းနဲ့တွေ့နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငွေလနဲ့လျှောက်လည်မလို့ ချိန်းတွေ့မလို့ပေါ့ လေ၊ အေးကောင်းပါတယ်ကွာ၊ အဘိုးကိုစွန့် မင်းလည်းစိတ်ပင်ပန်းနေရ တာမဟုတ်လား၊ မင်းကိုဘာကြောင့်စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာတောင် မာမီ တို့ကို မေးဖို့အခွင့်အရေးမကြုံတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ကြုံရင်လည်း ငါမမေးတော့ပါဘူး၊ ငါ့ကံကြမ္မာက ကောင်း လာစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ၊ မင်းနဲ့ဆုံရတာ ငွေလနဲ့ဆုံရတာ အဲဒါနဲ့ တင် ဒီဘဝအတွက် ငါကျေနပ်လိုက်ပါပြီကွာ၊ ငွေလကိုမင်းဆီပြန်အပ်ခဲ့ ပါတယ်၊ ငွေလကိုစောင့်ရှောက်ပါ။ အရင်ကသံယောဇဉ်တွေနဲ့ သူ့အချစ် ကိုရအောင်ကြိုးစားပါ။ သူကလေးနက်တည်ကြည်ရင့်ကျက်တဲ့ယောက်ျား မျိုးကို ကြိုက်တာတဲ့၊ မင်းအဲလိုဖြစ်အောင်ကြိုးစားလိုက်ပါ”

“ဟင်... ထက်ခိုင် မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ထက်ခိုင်... ထက်ခိုင် ဟယ်လို့... ဟယ်လိုထက်ခိုင်”

စိုးရိမ်တကြီးအော်ခေါ်သံကို မျက်ရည်ဝဲစွာနားထောင်ပြီးမှ ဖုန်း ကိုနောက်ထပ်ဆက်သွယ်လို့မရအောင် စက်ပါပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသောမာမီက သူထွက်အလာကိုစောင့် နေဟန်တူသည်။ သူမာမီရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့...

“ထိုင်ပါဦးသား၊ မာမီသားကို ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ရဲစခန်းမှာ အဘိုးသတ်တဲ့တရားခံပါလို့ အဖမ်းခံခိုင်းမလို့လား”

“ဟင်... သား... သားသိနေတယ်”

“ဒယ်ဒီနဲ့ပြောနေတာတွေ သားအကုန်ကြားပါတယ်မာမီ၊ ဒယ် ဒီက သူ့အပြစ်အတွက်ထောင်ကျမှာစိုးလို့ သားကိုတရားခံလုပ်ခိုင်းနေ တာမဟုတ်လား”

“အဲ... အဲဒါက သား... သားကို ပြန်တက်ခိုင်းမယ့်နည်းလမ်း”

တွေ ရှိလို့ပါကွယ်။ သားကိုတမင်ထောင်ကျစေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ မာ... မာမိလည်းသားကိုအဲ... အဲလိုမဖြစ်စေချင်ပါဘူးကွယ်။ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါဘူး။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်ပါဘူးသားရယ်။”

“မာမိတို့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ရမှာပါ။”

“ဟင်... သား”

“သရထံဆိုတာ မာမိတို့အနားမှာ အမြဲတမ်းရှိနေမှာပါ။ မာမိတို့မျက်စိအောက်မှာပဲရှိနေမှာပါ။ မာမိတို့အရင်ကလိုပဲ မိသားစုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာသာနေရမှာပါ။”

သားဘာတွေပြောနေတာလဲ ခင်နနာနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ လက်အုပ်ချီထားသောသားလက်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ညှစ်ထားမိပြီး..

“သားက သားဒယ်ဒီကို မကူညီနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာလား။ မာမိအနားမှာပဲနေချင်လို့လားသား။ အေးပေါ့လေ နှစ်နည်းနည်းကျတယ် အာမခံနဲ့ထွက်လို့ရယ်ဆိုရင်တောင် ထောင်ကထွက်လာရင် နာမည်တော့ သေသွားမှာပဲ။ သားဂုဏ်သိက္ခာလည်း အဖတ်ဆယ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မာမိအဲဒါကို တွေးမိပြီး သားကိုမပြောရက် ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။”

“မာမိစိတ်ချမ်းသာသာနေပါမာမိ။ ဒယ်ဒီအပြစ်တွေကို သားခံမှာပါ။ သားကိုတစ်ခုပဲဆုတောင်းပေးပါ။”

“ဘာ... ဘာလဲသား”

“နောင်ဘဝကျရင် မိဘတွေရဲ့စွန့်ပစ်ခံ သားမဖြစ်ပါရစေဖို့လို့ ဆု... ဆုတောင်းပေးပါမာမိ။”

“သား... သားမာမိတို့ကို စိတ်နာသွားတာလားသားရယ်။ အဲ... အဲလိုသဘောမျိုးနဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ သားကိုမာမိတို့စွန့်လွှတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သားဒယ်ဒီက သားကိုအမြန်ဆုံးပြန်လွှတ်အောင် လုပ်စေ

မှာပါ။ မဟုတ်ရင်သားဒယ်ဒီထောင်ကျမှာလေ။ သားဒယ်ဒီ ဒီအသက်အရွယ် ဒီလိုစိတ်ဖိစီးမှုမျိုးနဲ့ ထောင်ကျသွားရင် အသက်ရည်ရည်နေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သားဒယ်ဒီအပြင်မှာရှိနေမှ သားကိုကယ်တင်နိုင်မှာလေ အဲဒါကြောင့်ပါသားရယ်။”

“ဟိုတစ်ချိန်ကလည်း အဲလိုဆင်ခြေမျိုးတွေနဲ့ပဲ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်မယ်။ မာမိတို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် သားသမီးကို ပိုမချစ်နိုင်တဲ့ သူတွေ၊ အတ္တကြီးတဲ့သူတွေ။”

“သား... သား”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ မာမိခေါ်သံကိုထပ်မကြားချင်တော့။

မာမိကတော့ သူပြောခဲ့တာတွေကို နားလည်မည်မထင်။ ငိုရွိုက်သံတွေကြားပေးမယ့် သရထံအတွက်ပါစိတ်နာပြီး သူထွက်လာခဲ့တာပါ။ ကားလည်းမယူခဲ့။ ဝေလေလေလျှောက်သွားပြီးမှ ရဲစခန်းကို ဝန်ခံတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူထောင်ကျသွားလျှင်လည်း မာမိတို့အတွက် သရထံဆိုတာ ရှိနေဦးမှာပါ။ သရထံဘဝလေး အရင်လိုပြည့်စုံစွာနေဦးမှာပါ။ သွေးသားရင်းအမြွှာညီအစ်ကိုအတွက် သူလုပ်ပေးသင့်တာလုပ်ပေးလိုက်သလို မိဘတွေလည်း သရထံကို မဆုံးရသည့်အတွက် နဂိုအတိုင်း စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ကြပေလိမ့်မည်။ မင်းထက်နိုင်ဆိုတာ အစကတည်းက သူတို့တွေ့ရဲ့ဘဝမှာ ရှိမှမရှိဘဲ။

အရာအားလုံးက အရင်အတိုင်းပါပဲ။ အဘိုးမရှိတာကလွဲရင် အရင်အတိုင်းပါပဲ။

“ကန့်...”

“ဟင်... ဒယ်ဒီ”

သူ့အနားမှာ ဒယ်ဒီကားထိုးရပ်လိုက်၍ သူ့ရဲ့သြသွားသည်။

၂၂၀ ✧ လုံမ

ဒယ်ဒီက ကားပေါ်ကဆင်းလာလျက် သူပခုံးကိုဖက်ပြီး ...

“သားဘဟ်သွားမလို့လဲ၊ သားမာမိကပြောလိုက်လို့ ရဲစခန်းမှာ သွားအဖမ်းခံမလို့လား”

“သား... သားသွားမှာပါ။ စိတ်ပြေအောင် လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်းသွားပြီး အဖမ်းခံမလို့ပါဒယ်ဒီ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးသားရယ်၊ ဒယ်ဒီမတတ်သာလွန်းလို့ပါ။ သားကိုအမြန်ဆုံးလွှတ်အောင်လုပ်ပေးမယ်၊ သားကလည်း သေစေလို တဲ့ဆန္ဒနဲ့ မဟုတ်ဘဲ မတော်တဆပါလို့ သက်သာအောင်ပြောပါ။ သူတို့ ကစုံစမ်းနေတဲ့အတွက် သားနဲ့အဘိုးဘယ်လောက်ချစ်တယ် တကယ် သတ်လောက်အောင် နာကြည်းစရာမရှိဘူးဆိုတာ သိနေလောက်ပါပြီ။ ဒေါ်ဆွဲမိက သားတို့မြေးအဘိုးနစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ဝန်ခံပြီး လောက်ပြီလေ၊ နော်သား ဒယ်... ဒယ်ဒီ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး သားရယ်”

သူရောက်ကတည်းက စကားဆယ်လုံးပြည့်အောင် မပြောဖူး သောဒယ်ဒီက စကားတွေအများကြီးရှင်းပြီး မျက်ရည်ဝဲနေတာမို့ စိတ် မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သရထံအတွက်တော့ မိဘကောင်းတွေပဲဆို သည့်စိတ်ကြောင့် ဒယ်ဒီပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေး လိုက်သည်။ သူနှင့် ပတ်သက်တာကိုတော့ မာမိလိုပင်အနည်းငယ် ပေါက်ကွဲခွင့်ရလျှင် ကျေနပ်ပါသည်။

“ဒယ်ဒီသရထံအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား၊ သရထံ က ဒယ်ဒီတို့အနားမှာ ကျန်ခဲ့မှာပါ။ အရင်လိုသရထံကို ချစ်ခွင့်ကြံမှာ ပါ။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ကပဲ ဟိုတစ်ချိန်က ဒယ်ဒီတို့စွန့်ပစ်တဲ့ သားပဲ၊ ဒယ်ဒီတို့အဝေးကို ပြန်ရောက်သွားတာပါ။ ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါ နဲ့ဒယ်ဒီ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

သားလို့ပင်မခေါ်နိုင်တော့အောင် ကိုကျော်ထင် ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်သွားရသည်။ ဒီကောင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သရထံမဟုတ်ဘူး လား။ ဒီကောင်ဘာကောင်လဲ။ သရထံမဟုတ်ရင်။

“ဟဲ့... မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲသား၊ သရထံက အနားမှာ ရှိမယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်ဆိုတာက”

“ဒယ်ဒီတို့စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့သားလေ၊ မာမိအမြှာမွေးခဲ့တာမဟုတ် လား၊ ဒယ်ဒီ ကျွန်တော်ထောင်ထဲသွားခင် ဒီလိုပေါက်ကွဲခွင့်ရလိုက် တဲ့အတွက် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ထောင်ထဲသွားနေရကျိုးလည်း နပ်တယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“ဘာ... မင်း... မင်း”

“သားလို့မသတ်မှတ်ချင်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့သားက ထောင်ထဲ ရောက်သွားလည်း ဒယ်ဒီတို့ခံစားရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒယ်ဒီတို့ကျွေးမွေး ပြုစုထားတဲ့သရထံတစ်ယောက်လုံး အနားမှာရှိနေတဲ့အတွက် ဒယ်ဒီတို့ ဖြေသာမှာပါ”

“ဟား”

ကိုကျော်ထင်သွေးပျက်တုန်လှုပ်သွားသည်။ တောထဲမှာစွန့် ပစ်ခဲ့သည့်ကလေးက မသေဘဲ အသက်ရှင်နေတာလား။ ဒါဆိုကိုယ့် အစီအစဉ်တွေအားလုံး ပျက်ပြိုပေါ့။

“သား... ဒယ်ဒီနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ကွာ၊ သားကိုဒယ်ဒီပြောစရာ ရှိတယ်”

သရထံမဟုတ်သည့်ကောင်ကို ကားပေါ်ဆွဲတင်၍ထွက်လာခဲ့ သည်။ ကိုယ့်အနားမှာ တစ်ကောင်မှထားလို့မဖြစ်။ ကုန်တိုက်တစ်ခု ရှေ့ရောက်တော့ ကားကိုရပ်ကာ ဓားတစ်ချောင်းဝင်ဝယ်ပြီ...။

အခန်း (၄၀)

“မာမိ”

“အန်တီ”

“ဟင်... သားသရထံ”

ခုနစ် နာကြည်းသလိုပြောပြီး ထွက်သွားသောသားက ငွေလ နှင့်အတူတူ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဝင်လာတာ မြင်လိုက်ရ၍ အံ့ဩသွားရသည်။ ထွက်သွားတုန်းက အဝတ်အစားနှင့် ပြန်ဝင်လာသည့်အဝတ်အစားက မတူတာမို့ မျက်လုံးတွေပင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

သားကတစ်အိမ်လုံးကို အပေါ်ထပ်အောက်ထပ်အကုန်လျှောက်

ကြည့်ပြီး-

“မာမိ... သရထံရော၊ အဲ... ဟိုထက်ခိုင်ရော”

“ဘယ်သူ့ကိုမေးနေတာလဲသား၊ ဘယ်ကထက်ခိုင်လဲ”

“သားနဲ့တူတဲ့သူလေ၊ ဒီအိမ်မှာ လာနေတဲ့သားရဲ့အမြွှာညီ အစ်ကိုကို ပြောတာ”

“ဟင်... သား... သားဘာပြောလိုက်တယ်၊ အမြွှာညီအစ်ကို ဟုတ်လား၊ အဲ... အဲဒါဘယ်လို”

“မြဝတီမှာတုန်းက မာမိတို့မွေးပြီး တောထဲမှာ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလားမာမိ”

“ဘာ... ဘာဘယ်လို”

ခင်နန္ဒာမိုက်ခနဲ မူးမေ့လဲမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ အမြွှာတဲ့ မိမိဘယ်အချိန်တုန်းက မွေးလိုက်တာလဲ။ ဘယ်အချိန်တုန်းက။

“သား... ဒါ... ဒါဆိုအိမ်မှာရှိနေတာ သားမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သားနဲ့ချွတ်စွပ်တူတာလေ၊ ဒီအိမ်မှာရှိနေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သားမဟုတ်ပါဘူး၊ ထက်ခိုင်တဲ့၊ သူ့ကိုတော ထဲကနေ ဆင်းရဲသားလင်မယားတွေက မွေးစားပြီး အရမ်းကိုဒုက္ခရောက် ခဲ့တာ၊ ရန်ကုန်မှာသားနဲ့တွေ့ပြီး သူ့ကိုစည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ စံစားစေ ချင်လို့ အလဲအပြောင်းလုပ်ထားတာ၊ သူကတော့ မာမိတို့ကိုသူ့ကို ဘာကြောင့်စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ မေးချင်လို့တဲ့မာမိ၊ ဒုက္ခတွေခံခဲ့ရတာ ကြောင့် အရမ်းကိုနာကြည်းနေခဲ့တာ”

“အမယ်လေး၊ ဒါ... ဒါကြောင့် သရထံက မာမိတို့အနားမှာ ရှိနေမှာပါ၊ အရင်လိုမိသားစုပျော်ရွှင်ရမှာပါ၊ သားအတွက်ပဲ နောင်ဘဝ တျရင် မိဘစွန့်ပစ်တဲ့သားတစ်ယောက်မဖြစ်အောင် ဆုတောင်းပေးပါ လို့ပြောသွားခဲ့တာကိုး၊ ဘုရား... ဘုရား ဒါဆိုမာမိအမြွှာမွေးခဲ့တာပေါ့၊ သားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့”

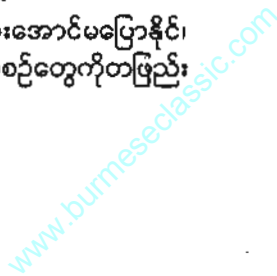
“ဟင်... အမြွှာမွေးတာ မာမိမသိဘူးလား၊ တစ်ယောက်တည်း မွေးတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အရမ်းကိုအငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နဲ့ ကိုယ်ဝန် လွယ်ရင်းမွေးခဲ့ရလို့ မွေးတဲ့အချိန်မှာ မာမိအားမရှိဘူး၊ သတိလစ်တစ် ချက်မလစ်တစ်ချက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်နယောက်မွေးလဲ မသိ ပါဘူး၊ မာမိသတိကောင်းကောင်းရတော့ မာမိဘေးမှာ သားလေးရှိနေ တယ်၊ လက်သည်အဒေါ်ကြီးကတော့ မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ မျက်ရည် ဝဲနေရှာတယ်၊ သားဒေသနီကတော့ မာမိကိုအားပေး”

ခင်နန္ဒာအတွေးဝင်သွားတာမို့ စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်၊ မျက်ရည်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာလျက် ဖြစ်စဉ်တွေကိုတဖြည်း ဖြည်းပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

“သား”

“မာ... မာမိ ဘာဖြစ်တာလဲ”

မျက်လုံးကြီးဖြူးနေတာမို့ မာဇီကိုသရထံဖက်လိုက်ရသည်။ မာဇီ အံ့ကြိတ်မနေလျက် ...

“ဒီ... ဒီကိစ္စတွေ သားဒယ်ဒီသိနေရမယ်၊ အဲဒီအမြွှာကလေးလေး ကို သူ့စွန့်ပစ်တာဖြစ်ရမယ်၊ သားအပေါ်လည်း မနွေးထွေးမကြင်နာခဲ့ဘူး။ အ... အခုလည်း သူ့အပြစ်ကိုသားကဲ့သို့ခိုင်းတယ်၊ သူ့မှာရည်ရွယ်ချက်ရှိရ မယ်၊ အကြံအစည်တွေရှိနေရမယ်၊ အမယ်လေး... ကိုကျော် ကိုကျော် ဘာလို့ဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ ကိုယ့်ရင်သွေးတွေကို ဘာလို့ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“ထက်... ထက်ခိုင်ဘယ်ရောက်သွားလဲမာဇီ၊ သူငွေလကို ဒီအကြောင်းတွေပြောတယ်၊ သားကိုလည်း ငွေလကိုစောင့်ရှောက်ဖေး ပါ၊ မင်းပိုင်တာတွေမင်းကို ပြန်ပေးပါတယ်လို့ပြောတယ်၊ သားစိုးရိမ်လို့ မနေနိုင်တော့ဘဲ လာခဲ့တာပါ၊ သူ့ဖုန်းပိတ်သွားတယ်၊ ငွေလဆီဆက် ကြည့်တော့ ငွေလကလည်း သူ့ပြောတာနိမိတ်မကောင်းဘူး၊ သူလည်း ဖုန်းဆက်လို့မရဘူးဆိုတာနဲ့ သားတို့အတူလာခဲ့ကြတာ”

“သူ... သူ့ရဲစခန်းကို အဖမ်းခံဖို့သွားတာဖြစ်မယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့အဖမ်းခံမှာလဲ၊ အဘိုးကိုသူ့သတ်လိုက်တာလား”

“မ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သားအဘိုးကို သားဒယ်ဒီသတ်လိုက်တာ အဲ... မတော်တဆသူ့ကြောင့်သေသွားတာပါ၊ အဲဒါကိုသရထံကို အဖမ်းခံ ခိုင်းလိုက်ပါ၊ အမှုလျှော့အောင် ဟိုထဲမှာသက်သောင့်သက်သာနေပြီး အမြို့ ထွက်လာနိုင်အောင် သူ့လုပ်ပေးမယ်ပြောတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလိုစကားတွေ ပြောပြီး ရဲစခန်းကို သွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူကားလည်းယူမသွားဘူး”

“ဟင်”

သူတို့ပြောနေကျဆဲဆဲမှာ ရဲမှူးကြီးနှင့်အဖွဲ့ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာ ၍ အားလုံးအံ့အားသင့်နေကြသည်။

“အဲဒီကလေးက ရဲစခန်းကို မရောက်သေးပါဘူး၊ ကိုကျော် ထင်ခေါ်သွားတာကို စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွေ တွေ့လို့တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို သတင်းပို့ပါတယ်”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွေက ဒီအိမ်မိသားစုဝင်တွေအားလုံးရဲ့ သွားလာလှုပ်ရှားမှုတွေအားလုံးကို စုံစမ်းနေတာပါ၊ ဒါမှ အမှုမှန်အမြန် ပေါ်မှာလေ၊ အခုကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲကတစ်ချို့ကို ကိုကျော်ထင်တို့ နောက် လိုက်ခိုင်းထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီကလေးဒီအိမ်ထဲဝင်သွားတာ တွေ့လို့ လိုက်ဝင်လာတာပါ၊ အစက ဘယ်သူကသရထံမှန်းမသိဘူး၊ အခုတော့ မခင်နန္ဒာတို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေကြားပြီး အားလုံးရှင်သွား ပါပြီ၊ ကိုကျော်ထင်ကိုသွားဖမ်းဖို့ပဲလိုပါတော့တယ်”

“ကို... ကိုကျော်ထင် ဘယ်သွားတာလဲ သားကိုဘယ်ခေါ်သွား တာလဲ ကျွန်မလည်းလိုက်ပါရစေ၊ ကျွန်မသူ့ကိုဖမ်းစရာတွေရှိနေပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ပါရစေ”

“ဪ... လိုက်ပါ လိုက်လို့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ကိုကျော် ထင်ကို အေးအေးဆေးဆေးပြောဆိုပြီးပစ်ဖမ်းမှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုကျော် ထင်နောက်လိုက်သွားကြတာပေါ့”

ရဲမှူးကြီးပြောနေဆဲမှာ ဖုန်းမြည်လာသည်။

“အေးပြော၊ မြို့ပြင်ဘက်လား၊ ဟုတ်ပြီ ငါတို့လိုက်လာခဲ့မယ်၊ ဘာအန္တရာယ်မှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူမိသားစုတွေနဲ့စကားပြောနေတဲ့အချိန် မှာ အေးအေးဆေးဆေးပြောဆိုဖမ်းလို့ရမှာပါ၊ ငါတို့လူတွေရှိနေတဲ့သူ ထွက်ပြေးလို့လည်းမရပါဘူး”

“မြို့ပြင်သွားနေတယ်ဆိုတော့ ထွက်ပြေးသွားမလားလို့ပါ”

“သူ့ကိုယ်သူ တရားခံလို့မှမထင်တာ ဘယ်ထွက်ပြေးမလဲ၊ သူ့သား ကိုရဲစခန်းမပို့ခင် စကားပြောစရာရှိလို့ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါတို့အခုပဲ အမြန် လိုက်လာခဲ့မယ်၊ တာဝန်ကျေပါစေ၊ ကဲ... ကျွန်တော်တို့အမြန်လိုက်မယ်”

အားလုံးဝရန်းသုန်းကားဖြင့် ကားကိုအမြန်မောင်းထွက်လာခဲ့ကြ သည်။ ငွေလဟံသာမျက်နှာမှာ ချစ်သူအတွက်စိုးရိမ်မှုတွေလွန်ကဲလို့...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄၁)

“ဒယ်ဒီကားကို ဘယ်တွေမောင်းလာတာလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့ လဲဒယ်ဒီ”

သူမေးတာကို ဒယ်ဒီဘာမှမပြော။ လမ်းမှာကုန်တိုက်တစ်ခု ဝင်တော့လည်း သူ့ကိုအကြာကြီးကားထဲမှာ လော့ချီချထားခဲ့သည်။ အခုလည်း ဗြို့ပြင်ဘက်ရောက်လာသည်တိုင်အောင်လည်း သူ့ကိုစကား တစ်ခွန်းမှမပြော။ ဘယ်ကိုဦးတည်နေသည်ဆိုတာ သူလည်းမသိပါ။ ဘာကြောင့်လဲလို့ တစ်လမ်းလုံးတွေ့လို့မရဖြစ်လာခဲ့ရင်းနှင့် အဝေးပြေး လမ်းမကြီးရဲ့ညာဘက်တောလမ်းထဲကို ကားချိုးကျွေ့မောင်းဝင်သွားတော့ သူ့အရမ်းအံ့ဩသွားရသည်။

“ကားပေါ်ကဆင်း”

“ဆင်းပါဆိုကွာ”

ဖွတ်အတင်းပင်အောက်ဆွဲချ၍ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ရသည်။ ဒယ်ဒီမျက်နှာဘာကြောင့်ဒီလောက်တောင် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်နေသလဲ မသိပါ။

“မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”

“ဗျာ... ထက်... ထက်ခိုင်ပါဒယ်ဒီ”

“မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး သရထံနာမည်နဲ့ ငါ့အိမ်ရောက်နေတာလဲ သရထံက ဘယ်ရောက်သွားလို့”

“သရထံအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဒယ်ဒီ၊ သားတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆိုပြီး သူကသားနေရာကိုသွား။ သားကဒယ်ဒီတို့နဲ့လာနေတာပါ။ ဒီလိုတွေပြဿနာတွေဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ သရထံကိုကူညီခွင့်ရ၊ ဒယ်ဒီတို့မိသားစုတကွဲတပြားမဖြစ်အောင် ပေးဆပ်ခွင့်ရတဲ့အတွက် သားကျေနပ်ပါတယ်။ သားကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တာကို ရင်နာတာကလွဲရင်ပေါ့လေ”

“ငါကတော့ အခုမှပိုပြီးရင်နာတာ”

“ဗျာ”

“ငါ့ကိုမင်းတို့အဖေအရင်းလို့ထင်နေလား။ ဟားဟား... တစ်ယောက်ကိုသတ်ခဲ့တာတောင် မသေဘဲ ငါ့ရှေ့ရောက်လာသေးတယ်၊ တော်တော်ရေစက်ပါတာပဲ”

“ဗျာ... ဒါဆို”

“ဟားဟား... ငါ့အဖေကိုအခွဲတိုက်ပြီး တွဲလိုက်တဲ့ကောင်နဲ့ ကိုယ်ဝန်ပါလာတာ၊ ငါကမင်းတို့အဖေကို ချစ်လို့မခွဲနိုင်လို့ သည်းခံပေါင်းသင်းနိုင်ပေမယ့် အဲဒီကောင်ရဲ့သွေးသားဖြစ်တဲ့ မင်းတို့ကိုတော့ လက်မခံနိုင်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် အမြွှာမွေးတာကို တစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာ။ သရထံကိုမွေးခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ခင်ခံစားနာကျင်ရမှာ စိုးလို့ပဲ။ သရထံကို ငါချစ်လို့မဟုတ်ဘူးကွာ၊ အခုဖေဖေသေရတဲ့ကိစ္စမှာ ဖေဖေက သရထံကိုကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးအမွေပေးလိုက်တာ မကျေနပ်လို့ ဖေဖေကိုသွားပြောရင်းနဲ့ ဒီကိစ္စတွေဖြစ်သွားရတာ”

“ဗျာ... တ... တကယ်ပေါ့”

ဒီလောက်ပြောနေမှတော့ မယုံလို့မရတော့ပေ။ ဒါဆိုအမြွှာမွေးခဲ့တာ မာမိမသိဘူးပေါ့။ သူ့ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တာဒယ်ဒီ။ အဲ... ဦးကျော်ထင်။

“ဒါဆို သရထံကို တရားခံမဟုတ်ဘဲ ဝန်ခံခိုင်းပြီး ထောင်ကျစေချင်တာလည်း ကောက်ကျစ်အောက်တန်းကျတဲ့အကြံဉာဏ်ပေါ့။ ဟုတ်လားဦးကျော်ထင်”

“ငါက ငါ့အဖေကို သတ်ချင်လို့သတ်ရမှာလား။ ဒီကောင်က

သားအရင်းမဟုတ်ဘူး။ အမွေတွေပေးစရာမလိုဘူးလို့ ပြောလိုက်လို့ ဖေဖေဒေါသဖြစ်သွားတာ။ ခင်ကိုကွာရှင်းခိုင်းတယ်။ ဒီလိုကိုယ်ကွာတာမှာ မကောင်းတဲ့မိန်းမကို မပေါင်းရဘူးလို့ပြောတယ်။ ငါကခင်ကိုချစ်တယ် မကွာရှင်းနိုင်ဘူးပြောလို့ ဖေဖေပေါက်ကြွပြီး သူသိမ်းထားတဲ့ခားနဲ့ ငါ့ထိုးတာ။ လုံးထွေးရုန်းကန်ရင်းနဲ့ ဖေဖေသူ့ကိုယ်သူထိုးမိသွားခဲ့တာပဲ။

“အဲဒါ လူသတ်မှုမမြောက်လည်း လူကိုသေစေတဲ့ဖြစ်မှုမြောက်တာပဲလေ”

“ငါသိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရှောင်ထွက်လာပြီးသရေကို တရာခံဖြစ်အောင် ဖေဖေအခန်းထဲအဝင်ကို စောင့်ကြည့်ခဲ့တာပဲ။ သူ့လက်တွေ့ရာချည်းတွေအောင်လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခဲတွေကစေ့စပ်သေချာနေတော့ ဟိုလူလိုလို ဒီလူလိုလိုသံသယတွေပဲ ဝင်နေတယ်။ ဒီကောင်ကို မဖမ်းသေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် ခင်ကိုတစ်မျိုးလှည့်ပြောပြီး သူ့ကိုဝန်ခံခိုင်းနဲ့ လုပ်ရတာ”

“ခင်...ခင်ဗျား အောက်တန်းကျလိုက်တာများ မာမို့ကိုတစ်စိတ်နာအောင်ခင်ဗျားလုပ်လိုက်တာပဲ။ တစ်ယောက်ကိုစွန့်ပစ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုထောင်ထဲပို့တယ်။ ခင်ဗျားလက်မခံချင်ရင်အစကတည်းက မာမို့ကိုလက်မထပ်သင့်ဘူး။ လက်ထပ်ပြီးကိုယ်ဝန်ပါမှန်းသိတယ်ဆိုရင်လည်း အစကတည်းက ကွာရှင်းသင့်တယ်”

“ခင်ကငါ့ကိုမချစ်လို့မဟုတ်တာ။ ဖေဖေကိုချွဲပြီးတွဲတာ။ အဲဒါကို ဟိုကောင်ကခင်အေးခွက်ထဲ အိပ်ဆေးခတ်ပြီး ဖော်ကားခဲ့တာ။ ခင်ကမသိဘူး။ ကိုယ်ဝန်ပါလာမှန်းလည်းမသိဘူး။ ငါနဲ့ရတဲ့ကလေးလို့ပဲသူထင်နေတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အခုခင်ဗျားစွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ကျွန်ုပ်လည်း မသေဘူး။ ခင်ဗျားမကြည့်ဖြူဘဲမွေးထားတဲ့ သရေထံလည်းထောင်မကျတော့။ ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲ။ ခင်ဗျားဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မယ်ထင်နေလား”

“ဖြစ်အောင်လုပ်ရင် ဖြစ်ရမှာပေါ့။ မြင့်ဦးဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့သွေး

သားကြောင့် ငါ့ရဲ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းတဲ့စိတ်တွေကိန်းအောင်းလာခဲ့တာ။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာတွေလုပ်ရလည်း မထူးတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီအကြောင်းတွေ မင်းကိုငါပြောပြလို့ မင်းတစ်ယောက်တည်းသိတာ။ မင်းကိုသတ်လိုက်ရင် ဘယ်သူသိမှာလဲ။ ကျွန်နေတဲ့သရေထဲကို တရားခံအဖြစ် ဖမ်းခိုင်းလိုက်ရုံပဲလေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ...ခင်...ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ”

ဦးကျော်ထင်ခါးကြားထဲက ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၍ ထက်ခိုင်းလန့်ဖျပ်သွားသည်။ ဦးကျော်ထင်က တက်ယံကိုစိတ်ရိုင်းဝင်ပြီး လုပ်ချင်တာကိုဖြစ်အောင်လုပ်မည်ပုံပါ။ ဦးကျော်ထင်ဓားကိုဝှေ့ကာ ရှေ့တိုးလာတော့ ထွက်ပြေးရမလား။ အသေခံခုံခံကာကွယ်ရမလား မတွေ့တတ်အောင်ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကျော်”

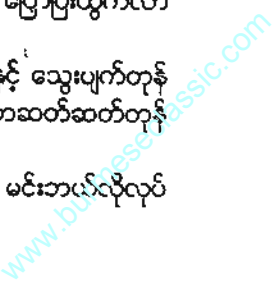
“ဟင်...ခင်”

ခင်နန္ဒာခေါ်သံကြားလိုက်၍ ကိုကျော်လက်က ရပ်တန့်သွားသည်။ ခင်နန္ဒာက ရှေ့ကိုတဖြည်းဖြည်းတိုးလာ၏။ ကိုကျော်ထင်ရဲ့ ဝန်ခံမှုတွေကို အားလုံးကြားလိုက်ရသည်။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖမ်းဆီးလိုက်လျှင် သားကိုအန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုး၍ ခင်နန္ဒာအသံပြုလိုက်ခြင်းပါ။

ခဲတွေနှင့်သရေထဲတို့ကို အခြေအနေမကောင်းမှ ထွက်လာပါဆိုပြီး ကုန်းကမူအကွယ်လေးမှာ ပုန်းအောင်းနားစွင့်ခိုင်းထားသည်။ သရေထဲက အမေကိုစိတ်မချလို့ တားဆီးသေးသော်လည်း မင်းတို့ဒယ်ဒီက မာမိကိုအရမ်းချစ်တာ မာမို့ကိုဘာမှလုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူးဟု ပြောပြီးထွက်လာတာပါ။

ကိုကျော်ထင်ကတော့ ခင်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် သွေးပျက်တုန်လှုပ်နေသည်။ ဓားကြီးကို ကိုင်ထားသောလက်က တဆတ်ဆတ်တုန်သင်နေလျက်...။

“ခင်...ခင်ရှေ့တိုးမလာနဲ့။ အဲဒီမှာနေနော်။ မင်းဘယ်လိုလုပ်

၂၃၀ ✧ လှမ

ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“ကိုကျော်ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲဒီခါးကြီးဘာလို့ကိုင်ထားတာလဲ၊ လွှတ်ချထားလိုက်ပါ ခင်နဲ့စကားပြောရအောင်”

“ခင်... ခင်ကိုပြောတာတွေ အကုန်ကြားသွားတာလား၊ မင်းသားကြီးကိုစွန့်ပစ်တာ မင်းသားငယ်ကို ထောင်ထဲပို့တာ”

“ဪ... ရှင့်ရှေ့မှာရှိနေတာ... ခင်အရင်မွေးထုတ်ခဲ့တဲ့ကလေးလား၊ ဒါဆို သရထံလေးက အငယ်ပေါ့၊ အဲလိုပြောပေးတာတော်သေးတာပဲ၊ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူကအငယ် ဘယ်သူကအကြီးမှန်သိရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

စိတ်ဆိုးဒေါသမဖြစ်ဘဲ နဂိုပုံမှန်အေးအေးလေးပင် ပြောနေတာမို့ ကိုကျော်ထင်အံ့သြနေရသည်။ ခင်ရဲ့သားတွေကို ဒီလိုလုပ်တာ ကိုနာကြည်းမှန်းတီးမသွားဘူးလား။

“ကိုကျော်”

ခင်ကခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်ပင် ကို့ဆီကိုလျှောက်လာနေသည်တားဆီးဖို့မေ့လျော့နေကာ အနားရောက်မှ ခင်မျက်နှာလေးကို မှင်ထာစွာကြည့်နေမိ၏။ ခင်ကကိုရဲ့ခါးကို ဖက်တွယ်လာချိန်မှာ နှလုံးသွေးတွေ ဆူဝေသွားအောင် ပြောင်းဆန်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်ကတော့ ကိုင်ထား၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့်သာ ခင်ကိုပြန်ပြီးဖက်လိုက်ရသည်ထက်ခိုင်လည်း မှင်တက်စွာကြည့်နေ၏။

“ခင်... ကို့ကိုမမှန်းဘူး မနာကြည်းဘူးလားဟင်”

“ဘာလို့မှန်းရ နာကြည်းရမှာလဲ၊ ခင်ကိုချစ်ပေးနားလည်စေတဲ့ယောက်ျားကို ခင်ဘာလို့မှန်းရမှာလဲ၊ ခင်ကိုကိုယ်ဝန်ပါလာမှန်းသိရုံနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးလက်ထပ်ပေးခဲ့တဲ့သူ၊ ကိုကျော်အဖေကြောင့် ခင်နာကျင်ရမှာမို့ပြီး ကြင်နာယုယမှုတွေနဲ့ အားပေးမွေးထွေးပေးခဲ့တဲ့ယောက်ျားကို ခင်ဘာလို့နာကြည်းရမှာလဲ”

“ခင်ရယ်”

ခင်သွေးသားတွေကို ရက်စက်ခဲ့မိတာ နောင်တတောင်ရချင်လာသည်။ တကယ်လူစိတ်ရှိလျှင် ဒီလိုတွေမလုပ်သင့်ပါ။ ကိုကခင်ကို ချစ်သည်စိတ်နှင့် ဟိုကောင်ရဲ့သွေးသားတွေကို ခင်ချစ်မြတ်နိုးတာတွေကို မနာလိုဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်သွေးသားမဟုတ်ဘူးဆိုသည်အတွက်ကြောင့် လက်မခံနိုင်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

“ကိုကျော်”

“ဟင်”

“အဲဒီခါးကြီးခင်ကိုပေးနော်၊ ကိုကျော်ကနူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့လူလေ၊ ခါးကြီးကိုင်ထားတာ ဘယ်လိုမှမလိုက်ဖက်ပါဘူး၊ ခင်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားကိုကျော်၊ ခင်ကိုပေးပါနော်”

ခင်ရဲ့စကားချိုချိုလေးတွေကို မှိုင်းမိနေဆဲမှာ ကိုယ့်လက်ထဲက ခါးက ခင်လက်ထဲကိုရောက်သွားသည်။ ကိုယ့်မျက်နှာကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးခင်ငေးမောစိုက်ကြည့်နေတော့ ငယ်မူငယ်သွေးပြန်ကာရင်တွေပင် ခုန်လာ၏။ ထက်ခိုင်ရှေ့မှာပင် ခင်နဖူးလေးကို ရှိုက်ခနဲနမ်းမွှေးမိတော့ ထက်ခိုင်ဆတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲသွားသည်။ မိဘတွေရဲ့အဖြစ်ကို ထက်ခိုင်နားလည်ပုံမပေါ့။

“ကိုကျော်... ကိုကျော်ကို ခင်အရမ်းချစ်တယ်၊ နောင်ဘဝမှာလည်း ကိုကျော်အချစ်ကိုခံရတဲ့ ကိုကျော်ရဲ့ဇနီးမယားပဲဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ကိုလည်းခင်... ခင်ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ခင်သားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါခင်ရယ်နော်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဟင်အင်... အဲဒီအတွက်တော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“အင်... ခင်... ခင်”

ခင်ကိုင်ထားသောခါးကြီးက နှလုံးတည့်တည့်ကို စိုက်ဝင်သွားတာမို့ အသံကျယ်ကျယ်ပင် မအော်လိုက်နိုင်။ ခင်ကအမူအယာယျက်ပါ။ ရင်ဘတ်ကိုဖက်တွယ်ထားသလိုဖြင့် လဲပြိုမခံဘဲ ကိုယ့်ကိုသူမပခုံး

ပေါ်မှာ မှီခွဲထားသည်။

“သားတွေကို ဒီလိုလုပ်တာ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာလဲကိုကျော်၊ မိန်းမနဲ့ယောက်ျားရဲ့ချစ်ခြင်း၊ လင်းနဲ့မယားရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ကိုကျော်ကို အသည်းအသက်ပေးပြီး ချစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီဘဝတင်မဟုတ်ဘူး။ နောင်ဘဝမှာလည်း အတူပေါင်းသင်းချင်ပါတယ်။ အခုကသားကြီးကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့အတွက် သားငယ်ကိုထောင်ကျဖို့ကြံစည်တဲ့အတွက် ပြီးတော့သားကြီးကို အခုခားနဲ့ထိုးသတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အတွက် မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လက်တုံ့ပြန်တာပါ။”

“ခင်... ခင်ရယ်... အ... အား”

“ကိုကျော်ရော ခင်ကိုခွင့်လွှတ်တယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ခင်ကိုမမှန်းဘူးမဟုတ်လား”

“ခွင့်... ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ မ... မှန်းပါဘူးခင်”

“ကိုကျော်အဖေအတွက် ကိုကျော်ထောင်မကျချင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ထောင်ကျမှာစိုးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် သားကိုအပြစ်တွေကိုယ်စားခံခိုင်းခဲ့တာနော်၊ အခုကိုကျော်ထောင်မကျအောင် ခင်လုပ်ပေးလိုက်ပြီ၊ တမလွန်ကျရင် ဖေဖေကိုတွေ့ပြီး ဒီအကြောင်းတွေ ပြောလိုက်ပါ၊ ခင်နဲ့နောင်ဘဝကျရင် ပေါင်းသင်းဦးမှာလို့”

“ဒီ... ဒီစကားပြောပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ကို... ကိုနဲ့ပေါင်းသင်းပေးမယ်ဆိုလို့၊ ခင်... ခင်ကိုချစ်တယ်”

“နှုတ်ဆက်ပါတယ်ကိုကျော်”

ပန်းလေးပေါ်ခေါင်းငိုက်စိုက်လည်ကျသွားသော ကိုကျော်ကိုယ်ကြီးကို ခင်တင်းတင်းဖက်ထားနိုင်တော့၊ အသက်ပိညာဉ်ခရီးတော့သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အဆမတန်လေးပင်လာလို့ပါ။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကိုကျော်နဖူးလေးကို မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံနေလျက်နှင့် ရွက်နမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ... မာမိ... မာမိ”

ထက်ခိုင်းအလန့်တကြားအော်လိုက်မိသလို သရယံနှင့်အတူ ရဲတော့ရောငွေလရောအကွယ်လေးကနေ အပြေးအလွှားထွက်လာကြသည်။ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူမှ ထင်မထားကြပါ။ အေးအေးဆေးဆေးအလွမ်းသယ်ပြီး စကားပြောနေကြတယ်ထင်တာ၊ ခင်နန္ဒာသယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ကိုကျော်ထင်ကို သတ်လိုက်ကြမှန်းပင်မသိ။

ခင်နန္ဒာက ရဲတွေရှေ့ကိုလက်ထိုးပေးလျက်...။

“ကျွန်မကိုဖမ်းနိုင်ပါတယ် ဖမ်းကြပါ၊ သားတွေအတွက် ဒီလိုထက်စားမချေရရင် သူ့ကိုမှန်းသွားမိမှာစိုးလို့ပါ”

“မာ... မာမိ”

“မာမိ... ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာလဲဗျာ၊ သူ့ဘာသာဥပဒေကပေးတဲ့ပြစ်ဒဏ်ကို ခံလိမ့်မပေါ့၊ မာမိနဲ့သားတို့နဲ့အတူတူနေရရင် ပြီးပြီပေါ့ဗျာ”

“မာမိသူ့ကိုမမှန်းချင်ဘူးသားတို့ရယ်၊ မာမိအပေါ်တော့ တကယ်ကောင်းခဲ့တဲ့သူပါ၊ သားတို့အပေါ် မကောင်းတာကိုတော့ မာမိခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ မိခင်ဆိုတာ အဲလိုမျိုးတွေပါသား၊ သားကြီးထက်ခိုင်း... မာမိကလေ သားကိုမွေးခဲ့မိမှန်းတကယ်မသိလို့ပါ၊ မာမိသိရင် မာမိမစွန့်ပစ်ပါဘူးကွယ်”

“သား... သားသိပါပြီ၊ သားနားလည်ပါပြီမာမိ၊ မာမိချစ်တဲ့ယောက်ျားကိုဒီလိုလုပ်လိုက်ရလားဗျာ၊ သားတို့အပေါ် ဘာတွေပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ မာမိချစ်တယ်ဆိုရင် သားတို့ကနားလည်ပေးမှာပါ၊ အခုတော့ဗျာ၊ မာ... မာမိထောင်ကျတော့မယ်၊ သားတို့နဲ့ဘယ်လိုလုပ် အတူနေရမှာလဲ”

“ထောင်ကထွက်လာရင် အတူနေရမှာပေါ့သားရယ်၊ မာမိကသူ့ကိုချစ်ပေမယ့် သားတွေမှန်းတဲ့မိခင်တစ်ယောက်လည်း မဖြစ်ချင်ဘူး၊ သားတွေအတွက်ချစ်တဲ့ယောက်ျားကိုသတ်လိုက်ရတာ မာမိနောင်ဘဝမရဘူးသား၊ မာမိကျေနပ်တယ်၊ အရမ်းကိုကျေနပ်ပါတယ်”

“မာမိရယ်”

“မာမိ”

သားအမိသုံးယောက်အတန်ကြာဖက်၍ ငိုမိကြသည်။ ခင်နာစွာက သားနှစ်ယောက်ရဲ့ ကျောလေးတွေကိုပုတ်၍နှစ်သိမ့်ပြီး မျက်ရည်တွေကြားက အံကြိတ်ကာပြုံး၏။

“သားတို့အရွယ်ရောက်နေပြီ။ ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့လက်ထပ်တဲ့အချိန်မှာ မာမိရှိမပေးနိုင်တဲ့အတွက် မာမိစိတ်မကောင်းပါဘူး။ မာမိကိုခဏခဏထောင်ဝင်စာလာမတွေ့နဲ့။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မာမိသားအမြှောနှစ်ယောက် သင့်သင့်မြတ်မြတ်လိမ့်လိမ့်မာမာနေကြနော်။ အဖေမရှိတဲ့သားတွေဆိုပြီး သားတို့အားမငယ်ရဘူး။ မာမိထောင်ကထွက်လာတဲ့အခါကျရင် အဖေဖေထွာအဖေဖေထွာတွေနဲ့ပေါင်းပြီး မာမိချစ်ပေးမှာပါ။ နော်သားတို့၊ မာမိအတွက်စိတ်မပူနဲ့ မာမိကထောင်ထဲမှာ တရားမမ္မေ့ကျင့်မှာပါ”

“မာမိရာ”

“မာမိရယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကို တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုပါ”

ဖက်တွယ်ငိုရှိုက်နေဆဲမှာပင် ခင်နာစွာကို လက်ထိတ်ခတ်၍ ချစ်ကားပေါ်တင်ခေါ်သွားသည်။ နေရာမှာ သရဝေတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ငွေလဟံသာတို့သုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့၏။

ငွေလက ထက်ခိုင်ရဲ့မျက်ရည်တွေကို သူမလက်လေးနှင့် ဖွဖွလေးသုတ်ပေးသည်။

“မငိုပါနဲ့တော့ထက်ခိုင်ရယ်။ နင့်အမေက သူလုပ်သင့်တာကို လုပ်သွားတာပါ။ လူတိုင်းမလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်ကို တန်ဖိုးကြီးကြီးလုပ်သွားခဲ့တာ။ ဒီခေတ်မှာ သားသမီးအတွက်ဆိုပြီး ကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းမကို ဘယ်သူကသတ်ပစ်ကြမှာလဲ။ သတ်ရက်ကြမှာလဲ”

“ငါ... ငါမာမိကို အထင်လွှဲပြီး မုန်းတီးနာကြည်းနေခဲ့တာ”

“အဲဒီလိုနင်တို့စိတ်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေဖြစ်နေမှာစိုးလို့ နင့်မာမိ ဒီလိုလုပ်သွားတာပေါ့ထက်ခိုင်။ နင်တို့အတွက် ဒီလိုလုပ်သွားတာကို နောင်တမရဘူးဆိုတဲ့မေတ္တာတရားက ဘယ်လောက်တောင်ကြီးမားလှိုက်သလဲ။ အဲဒီလိုမိခင်မျိုးဖြစ်အောင်ငါလည်း ကြိုးစားချင်ပါတယ်”

“ငွေလ”

“ငါတို့အဲဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှပြောရအောင်။ အခုတော့ ပြန်ကြရအောင်ထက်ခိုင်။ သရဝေလာလေ သွားရအောင်”

“ညီ”

“ကိုကို”

ဘယ်သူကအကြီး ဘယ်သူကအငယ်ဆိုတာ သိသွားပြီမို့ အခုမှ ပွင့်လင်းစွာခေါ်ဖြစ်ကြသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မျက်ရည်တွေမခန်းခြောက်နိုင်သေးပါ။

သရဝေမောင်းသည်ကားလေးပေါ်မှာ ထက်ခိုင်နှင့်ငွေလတို့ပါလာကြသည်။ သရဝေက ရဲကားပေါ်ပါသွားသည့်မာမိကိုမြင်ရဖို့အတွက် ကားကို အရှိန်မြှင့်မောင်း၍လိုက်သည်။

သူတို့ကားလေးကိုမာမိလှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေမှာပါ။

အတိတ်ဆိုးတွေအားလုံး ထိုနေရာမှာပင် ကျန်ခဲ့လိမ့်မည်မထင်။ မာမိချစ်သောယောက်ျားကို မာမိကိုယ်တိုင်သတ်ပြီး မာမိလွမ်း

နေဦးမည်ဆိုတာ...။

အခန်း (၄၂)

ခင်နန္ဒာထောင်က ထွက်လာပြီးမှပင် ထက်ခိုင်နှင့်ငွေလဟံသာ မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ကြသည်။ ကိုမောင်လွင်နှင့် သီရိကြွေက သူတို့အဖေ နှင့်အစ်ကိုရဲ့အပြစ်တွေအတွက် သရထံကို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူပေးပြီး တူသားတစ်ယောက်လိုပင် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

အပြစ်ကျူးလွန်လျှင် ထိုအပြစ်ကိုပြန်ပြီးပေးဆပ်ရမှာ သဘောပေါက်သွားကြလို့ပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ခင်နန္ဒာထောင်ကထွက်သည့်အခါမှာ သူတို့ကိုယ်တိုင် သရထံတို့နှင့်အတူ သွားခေါ်လာခဲ့ပြီး အိမ်ကြီးမှာပင် ခေါ်ထားသည်။ ဒီအမြှာနှစ်ယောက်ကိုလည်း တူသားအရင်းလိုပင် စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု ကတိပေး၏။

ငွေလဟံသာတွေကလည်း လူ့ဘဝရဲ့ရွှပ်ထွေးပြောင်းလဲမှုတွေကို နားလည်ပေးပြီး ထက်ခိုင်နှင့်သဘောတူကာ လက်ထပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ အားလုံးအေးအေးချမ်းချမ်းနှင့်ပင် မင်္ဂလာပွဲပြီးဆုံး သွားပြီမို့ ငွေလကိုအိမ်ခေါ်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲငွေလ... မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ညကျရင်နှင့်အနားလာအိပ်မယ့်သူက ငါ့အစ်ကိုလား။ ငါလားဆိုတာ နင်ခွဲခြားနိုင်ပါ့မလား”

“အောင်မာ ဘာလို့မခွဲခြားနိုင်ရမှာလဲ၊ ငါချစ်တဲ့ထက်ခိုင်က ရုပ်ချင်းသာတူတာ နှင့်လိုဗရုတ်သုတ်ခ အရွယ်ထုပ်မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကိုယောက်ျားပီပီသသတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ခံခံညားညားဟဲ့သိရဲ့လား၊ အဲဒါကြောင့် ငါကချစ်တာ”

ငွေလဟံသာစကားကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မျက်စပစ်လိုက်ကြသည်။ ညရောက်တော့ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းဆောင်ထဲကို သရထံက သူ့အစ်ကိုဆီခွင့်တောင်းပြီး ထက်ခိုင်ပုံစံနှင့်ငွေလဆီရောက်သွား၏။ ငွေလကလုံးဝသတိမထားမိရှား၊ အရမ်းကိုရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ထက်ခိုင်ကိုချစ်မြတ်နိုးသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။

ထက်ခိုင်အမှတ်နှင့်တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာကာ ညကျလီးယားမျက်လုံးများနှင့်နမ်းတော့မည်ပြင်မှ သရထံအသည်းတယားယားဖြစ်သွားပြီး ခုန်ထတော့သည်။

“ဟ... ဟမလုပ်ပါနဲ့၊ ငါသရထံပါဟငွေလ”

“ဘာ... နင်လျှောက်မပြောနဲ့၊ ငါချစ်တဲ့ယောက်ျားကို ငါမှတ်မိတယ်၊ ထက်ခိုင်ပါနော် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ လာပါ နမ်းချင်လို့ လာပါဆို”

“ဟာ... မ... မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါနှင့်ကိုစချင်လို့လာတာပါ၊ ငါနှင့်ချစ်တဲ့ထက်ခိုင်မဟုတ်ဘူး၊ သရထံပါလာခဲ့”

“မယ့်ဘူး၊ နမ်းမှာပဲ”

“အစ်ကိုရေလုပ်ပါဦး၊ အစ်ကိုမိန်းမကျွန်တော့်ကို နမ်းတော့မယ်ဗျ”

သရထံငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်မှ ထက်ခိုင်အခန်းထဲပင်လာသည်။ ငွေလကိုသရထံရဲ့အကြံအစည်ကို ပြောပြထားတာမို့ ငွေလက ကြိုသိပြီး သရထံကို ပညာပေးလိုက်တာပါ။

လင်မယားနှစ်ယောက်မျက်စပစ်ကာ ရယ်လိုက်မှ သရထံ

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

သဘောပေါက်သွားတော့သည်။ သားတွေအသံကြားတော့ ဒေါ်ခင်နန္ဒာ
ရောက်လာပြီး ပြုံးပြုံးကြီးလှုပ်နေသည်။

“ဟဲ့ သရထံ ငါနဲ့လာအိပ်လေ”

“မအိပ်ပါဘူး၊ မာမိနဲ့ပဲအိပ်မှာနော်မာမိ၊ သားတစ်သက်လုံး
မိန်းမမယူဘူး၊ မာမိနဲ့ပဲသားကနေမှာ”

“အေးပါသားငယ်ရယ်၊ သားအစ်ကိုက မိန်းမယူသွားပြီဆို
တော့ သားငယ်က မာမိနဲ့နေပေါ့၊ လာပါသား ကိုကိုတို့အိပ်ကြပါစေ”

“နေပါဦး”

“သရထံငါ့အနမ်းခံချင်လို့လား”

“နီးနီးသွားပြီသွားပြီ”

ရယ်သံတွေဟာ အိမ်ကြီးအပြည့်ဆူညံလို့ အခုတော့ပျော်ရွှင်
မှုများနှင့်သာ . . . ။

စာရေးဆရာမ လှပ၏ ထွက်ရှိပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ ရင်ခွင်စားငှက်
- ၂။ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း - သဗ္ဗာနင်းဆီဗီဒီယို
- ၃။ အရောင်ကွဲပုံရိပ်
- ၄။ အမဲရင်ပြင် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၅။ ဩယ်သမမိ တိမ်ပန်းချီ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၆။ ရွှိက်သံကင်းမဲ့ရန် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၇။ အလင်းမဲ့ည - မာန်ထက်ချီဗီဒီယို
- ၈။ ရွှေရင်သိမ်းသစ်စကဗျာ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၉။ စိတ်ပျော်စင်
- ၁၀။ မိန်းမလှူမိုကာ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၁၁။ အနာတာရလေပြည် - မိဝါကင်းဗီဒီယို
- ၁၂။ ပင်လယ်ရေနဲ့ဆေးပါမယ် -
- ၁၃။ ပန်းနုရောင်နီဒါန်း - မျက်ခြယ်ဗီဒီယို
- ၁၄။ တိမ်ပြာပြာနေတစ်နေ့ -
- ၁၅။ ရင်ခုန်သံအဓိပ္ပာယ် - စုပါစတာဗီဒီယို
- ၁၆။ အချစ်ညွတ်ကွင်း - Hear & Soule ဗီဒီယို
- ၁၇။ အသည်းကွဲအောင်လက်မှတ်
- ၁၈။ အနမ်းများနှင့်ရှေ့ဆက်ခွင့်ပြုပါ - သဗ္ဗာနင်းဆီဗီဒီယို
- ၁၉။ အရောင်မဲ့သင်္ကေတ - ရွှေစင်ဦးဗီဒီယို
- ၂၀။ ပြောဖို့လိုသေးလား - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၂၁။ မင်းအတွက်ဆို - မာန်ထက်ချီဗီဒီယို
- ၂၂။ သက်တမ်းရင့်သမုဒယ - သဗ္ဗာနင်းဆီဗီဒီယို
- ၂၃။ မေ့ဖို့မလွယ် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၂၄။ အကြွင်းနာလက်တစ်ကမ်း - ရွှေစင်ဦးဗီဒီယို
- ၂၅။ မေ့လို့မရသည့်အကြောင်းအရင်း - အောင်သီရိဗီဒီယို

စာရေးဆရာမ လုံးမ၏ ထွက်ရှိပြီးစေသော လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၂၆။ လက်ကလေးချွမ်းပြတိုက် - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၂၇။ မကြီးဘူးလို့ ချစ်မိတာပါ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၂၈။ နှလုံးသားထဲ တိုးဝင်ကြည့် - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၂၉။ ငြိတွယ်ခြင်း သင်ခန်းစာ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၀။ ရင်ဘတ်ချင်းနီးနီးလေး - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၁။ မင်းမရှိရင်ကိုယ့်ဘဝမရှိ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၂။ နောင်ဖွဲ့မီး - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၃။ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ရာသီ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၄။ ချစ်တယ်လို့ ပြောပါဦး - မာန်ထက်ချီဗိဒီယို
- ၃၅။ မျက်ရည်မြစ်များ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၆။ မြတ်နိုးတတ်မယ်ဆိုရင် - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၇။ ရည်းစားဦးကျိန်စာ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၈။ တိမ်တိုက်ကကြိုး - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၉။ ရွှေနားတော်သွင်းမည့် ချစ်ခြင်းဇီကာ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၄၀။ ရင်ခုန်သံနားကြပ် - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၄၁။ နှလုံးသားသံတမန် - သစ္စာနှင်းသီဗိဒီယို
- ၄၂။ အနမ်းနှစ်သိမ့်ဆု
- ၄၃။ အချစ်များဖြင့် ဖွဲ့သီအပ်သော
- ၄၄။ အလွမ်းမျက်ခြေ
- ၄၅။ အနမ်းတွေနဲ့ အသက်ဆက်မယ်
- ၄၆။ မျှော်လင့်ခြင်းနန်းတော်
- ၄၇။ လျှို့ဝှက်လမ်း

ယခုလ
 အချစ်သိပ်သင့်စေ
 ဆက်လက်၍
 ထားရက်ခဲ့လည်း မနေရဲပါ